

Yıldızlar Geçidi
Cilt2
V. C. ANDREWS

ROSE

İngilizce aslından çeviren
ASLI MERCAN

Rose gelecekteki yaşamının bir hayal kırıklığı ile değişeceğini tahmin bile edemezdi.

GECE yarısına geliyordu, annem yanımda yatıyordu. Garaj yolunda araba farlarını gördüğüm zaman kalbim hızla atmaya başladı. Babam, diye düşündüm.

Camın kenarına yaklaştığımda, gelenin babam olmadığını anladım. Gelen, Georgia Eyalet Polisi amblemi taşıyan bir polis aracıydı. Arabadan iki polis memuru indi ve ön kapıya doğru ilerlediler. Bir an olduğum yerden kıpırdıyamadım; nefes bile alamadım.

Kapı zili annemi uyandırdı.

"Bu ses bizim kapıdan mı geldi?"

"Evet, anne," dedim. Yutkunamıyordum.

"Peki, bu saatte kim olabilir?"

Camdan dışarı bir kez daha baktım ve ona yöneldim...

GİRİŞ

KÜÇÜK bir kızken, Bay Cin' in gölgelerde gizlendiğini ve beni incitmek ya da korkutmak için fırsat kolladığını düşünürdüm. O karanlıkta yaşardı. Onu hızlı bir silüette görürdüm, gıcırdayan döşemelerde ve duvarlara fısıldarken duyardım. Kâbuslarıma girerdi ve anne ya da baba diye bağırarak uyandırır.

Büyüdüğümde onun gölgelerde ya da dışarıdaki karanlıkta yaşamadığını öğrendim. O; günahkâr, bencil, kıskanç insanların kalplerinde yaşıyordu ve onlar, onu benim gibileri incitmesi için zorluyorlar-dı. İsimlerimizi onun kulağına fısıldıyorlar ve onları bize yöneltiyorlar.

Ona karşı tek silahımız sevginin ta kendisi idi. Büyük bir ışık gibi bu silahı ona çevirebilir ve tekrar geldiği günahkâr kalplere gönderebiliriz.

Bu, acı çekerek öğrendiğim bir dersti. Bu ders, masumiyetimi ve güvenen kalbimi yitirmeme sebep oldu. Beni dikkatli ve şüpheli bir hale getirdi. Tüm gülümseyişlerde, kahkahalarda, her güzel sözde Bay Cin'i arardım.

Büyümek, olgunlaşmak ve güçlü olmak zorundaydım.

Yine de, çocukluğumu ve beni her yeni güne hazırlayan güneşle gelen basit merakı özleyordum.

Geride tüm bunları bırakarak yaşamak çok zordu.

Vedaların en üzücüsüydü.

1

BABAM

HER zaman babamda farklı bir şeyler olduğunu düşündüm. Her zaman havai ve umursamazdı; aynı zamanda nazik ve yumuşakbaşlı biri idi, bir odaya, hiç kimse onu fark etmeden girip çıkabilirdi. En kötü şartlar olsa bile, onu hiçbir zaman, depresyona girmiş ya da herhangi bir şey hakkında endişeli endişeli düşünerek kenar görmeydim. Birçok işten atıldı, araba kazaları geçirdi, evleri ipoteki ödemediği için elinden alındı. Benim bildiğim iki kez, iflas etti. Bir keresinde sadece eşyalarımızdan birkaçını alarak evimizi terk etmek zorunda kaldık. O zaman bile, inancını kaybetmedi, sesinde hiçbir zaman mutsuzluk hissetmedim.

Onu her zaman yerlerde yuvarlanarak, tökezleyerek yürüyen ve tesadüf ayakları üzerine düşen, her zaman şarkı söyleyebilen neşeli bir çocuk ola-

V. C. ANDREWS

rak hatırlarım. Sanki başına gelen kaza bir başıyımış gibi davranırdı. Her fiyaskodan sonra bir alkış, kahkaha ya da teşvik beklermiş gibi bir hali vardı. Bir keresinde bana okulda bir sınavdan kötü not aldığımda, kâğıdında diğer çocuklarınkı gibi siyah kalemle yazılmış not yerine kırmızı ile yazılmış not olduğu için mutlu olduğunu anlatmıştı. Yenilgi sözcüğü lügatında bulunmazdı. Her yanlış, her başarısızlık, sadece küçük birer

aksama idi onun için. Sadece yenisine başlamak için bir fırsat. Tüm hayatını aynı kasabada, aynı evde, aynı işi yaparken geçirip başarılı olanlara acıyarak bakardı.

Babam, bu düşüncüyü ailenin felsefesi yapmıştı.

Harrison Ford'a benzeyen yakışıklı bir adamdı, mükemmel değildi. Ancak mavi gözleri bir anda büyük bir enerji ile parlar ve gülümsemesini bir mıkna-tısa çevirebilirdi ya da kahkahasını bir müzikale dönüştürürdü, el kol hareketleri bir boğa gü-reşçisinininkiler gibiydi. Uzun boylu, açık renk saçlıydı. Saçları asla dağınık değil, ama onu gören kilometrelerce koşmuş ya da büyük bir kavgadan çıkmış olduğunu sanırdı. Atletik görünüşlü, geniş omuzlan olan bir adamdı. Okulda iyi bir atlet olabilecek sabrı ya da disiplini hiçbir zaman olmamıştı, ama ne olursa olsun onu yapmak istediği şeyden hiç kimse geri çevirememişti.

Babamın düşüncesiz ve çocukça davranışları annemi her zaman diğer insanlara karşı zor duruma sokardı. Annem her zaman onun maskaralıkla-

ROSE

ndan çekinir ve başansızlıklar ile yıkılırdı. Ona bir fırtınada sürüklenen sandalın kenarına tutunmuş gibi tutunmuştu, bu fırtınanın dineceğine ve şiddetle yağan yağmurun kısa zamanda kesileceğine inanırdı. Belki de ufkun üzerinde güneşli bir gökyüzü vardı. Bu iyimser düşünceleri benim hiçbir zaman göremediğim bir şeyin üzerine oturtmuştu. Belki bu onun hayaliydi; babama inanmak, bu hayali, masum küçük kızları yüzünden hep içinde yaşatmıştı.

Belki bu gerçekten imkânsızdı, iyimserlik babamdı. Onu hiç üzgün görmedim, nadiren bezgin olurdu. Elbette, onu hiç ağlarken de görmedim. Onu işten çıkaranlara ya da fırsatları kaçırmalarına neden olan olaylara hiç kızmazdı. Bu tip şeyler onun için hep yeni başlangıçlardı.

Sonunda bir yere yerleştik, Georgia, kısa sürede babam kaçınılmaz yenilgiyi apaçık görüyordu. Bir süre sonra -ikinci ipotek başarısızlığıydı sanırım-- ev almaktan vazgeçtik ve kiralamaya başladık. Babam altı aylık kiralari severdi. Uzun süre parasını bir yere bağlamak istemezdi.

Elbette, annem onunla tartıştırdı.

"Rose'un sağlam temellere ihtiyacı var. Böyle bir yerden başka bir yere taşınarak okulunda başarılı olmaz, Ne onun ne de benim arkadaşlarımız olamaz, Charles."

"Sen de yapamazsın!" diye çıkışırdı annem, kaşları yüzünden fırlardı sanki. "Diğer erkeklerle birlik-

V. C. ANDREWS

te hiçbir şey yapmazsın. Onlarla maç izlemeye gitmezsin, balık avlamaya ya da avlanmaya gitmezsin. Kimse ile arkadaşlık ya da iletişim kurmak için kendine şans vermiyorsun. Birini, ikinci kez görmeden önce, bavullarını toplamaya başlıyorsun."

Babam annemin söylediklerini ciddiye alıyormuş gibi dinler ve sonra şöyle derdi; "Onlar gerçek arkadaşlıklar değil, Monica sadece tanışıklık."

"Pekâlâ, öyle ise bana birileri ile tanışmam için vakit ver!" diye tekrar çıkışırdı annem.

O sadece güler ve başını sallardı.

"Bunu yapacaksın..." diye söz verirdi.

Babam her defasında çocuklar gibi söz verirdi. İlk önce bize düşüncelerini, yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı renginde olan umutlarını ve hayallerini anlatır ve bizi izlerdi. Bu hayal baloncukları patladığı zaman, çantasından sanki yeni aletler çıkar-tırmış gibi yeni düşünceler üretirdi. Ben, bir şampanya kadehinde yüzüyormuşuz gibi hissederdim.

Günü nasıl geçmiş olursa olsun, ön kapıya geldiğinde: "Eve döndüm!" diye bağırırdı. Her şeyi bırakmamızı ister gibi haykırırdı. Annem ve ben arkamızda neşeli bir müzik eşliğinde ona koşardık. Annem okuduğu dergiyi, kitabı ya da ev işlerini bırakırdı. Ben de o sırada ne yapıyorsam bırakırdım. Çoğunlukla o saatlerde ödevlerimi yapıyor ya da kanepeye serilmiş televizyon izliyor olurdum. İkimizde ona sarılmak ya da onun bize sarılması için koşardık.

ROSE

Bunu çok uzun zamandır yapmıyoruz, en son ne zaman yaptık hatırlamıyorum. Şimdi, "Eve döndüm!" sesi yankılanıyor ve bir anda ölüyor. Hâîâ bizi o nazik gülümsemesi ile karşılıyor, İşten geldiğinde büyük bir savaştan geri dönmüş gibi görünüyor. Her gün eve geldiğinde tüm işlerini bitirmiş, son kontrol için sadece bir gün gerekiyormuş gibi davranıyor.

Şimdi Georgia, Lewisville'de araba pazarlamacılığı yapıyor. Atlanta'nın kuzeybatısına 45 mil uzaklıktaki tek sanayisi ve ördek göletleri ile meşhur bir topluluk. Otomobil freni yapan, yedi yüz kişinin çalıştığı bir sanayi bölgesi. Etrafında küçük yerleşim birimleri 'oluşmuş, bir alışveriş merkezi var, perakende satış mağazaları dört araba satış dağıtım temsilciliği var. Bir tanesi babamın kamyon, araba ve cip satmak için çalıştığı Kruegar'ın yeri.

Babamın burayı nasıl bulduğu bir sır, ama biz buradaki küçük kiralık evimizde iki yıldır yaşıyoruz. Bu gerçekten bizim için bir rekor. Evimiz şimdiye kadar sahip olduğumuz ya da kiraladığımız evlerin en büyüğü ve en konforlusu. Beşik çatısı ve ön tarafındaki verandası ile tam bir Kraliçe Anne. Arkasında küçük bir bahçesi, bir garajı, küçük bir bodrum katı ve bir tavan arası var. Evimizin üç yatak odası, hâlâ çalışan eşyaları olan bir mutfaklı mütevazı bir salonu ve bir yemek odası var. Şimdiye kadar hiç bu kadar çok

eşyamız olmamıştı, bizim için fazla bile sayılabilirdi. Sokağımız sakindi, komşularımız cana yakın ve hoş insanlardı.

V. C. ANDREWS

Herkes babamı kolayca sevmişti. O her zaman sevimli ve sempatikti, herkesi güler yüzle selamlardı. Babam çok konuşkan bir adamdı, İnsanlara politikadan, ekonomiden, kitaplardan sinemadan özellikle avcılık ve balıkçılıktan bahsedebilirdi. Her konuda sohbet edebilirdi, ama konunun derinlerine inemezdi. Kolej eğitimi yoktu, ama insanlarla anlaşmasını, onları ikna etmesini iyi bilirdi. Annem her zaman söylediklerini unuttuğunu söylerdi. O bir politikacı olmalıydı aslında. Trafikte hız yaparken yakalandığında polis memurunu kolayca ikna edebilirdi. Zavallı adam her konuşmadan sonra kendisini suçlu hissedirdi.

Babamın iyi bir pazarlamacı olmasında, konuşma tarzı ve arkadaşça yaklaşımları çok etkili olmuş olmalı. Pazarlama işinde başarısız olduğunda, bu, onun yapamadığından kaynaklanmazdı. O her zaman bunun ilgisini kaybettiğinden ya da kendisine daha cazip gelen başka bir işle uğraşmak istediğinden kaynaklandığını düşünürdü. Patronunu ikna etmesini de çok iyi bilirdi. Babam anlayışlı bir adamdı, bana göre patronu onu işten kovduğunda o her zaman gülümseyerek karşılık verirdi.

Şimdi burada yaşıyoruz ve burada yaşamayı arzu ediyoruz, burada bir hayat kurmak istiyoruz. Annem, yeni insanlarla tanışıyor, arkadaşlıklar kuruyor, organizasyonlara katılıyor. Ben okulda iyi bir öğrenciyim, son sınıftayım ve mezuniyetimi bekliyoruz. Hayatta ne olacağıma henüz karar ver-

ROSE

medim. Okul piyeslerinde ve birçok aktivitede görev aldım, ama kendimi herhangi bir konuda çok iyi görmüyorum.

Annem beni hayatta özel bir kariyer yapmam için zorlamıyor. Onun tavsiyesi sosyal hayatta rahat biri olmam. Son zamanlarda iyi düşünmem konusunda daha fazla üzerime gelmeye başladı.

"Son ana kadar kalbini kimseye verme, bu zaman geldiğinde de üç kere düşün."

Onun bu iç karartıcı açıklamaları, çok erken evlenmesinden ve istediği rahat yaşamı sürememe-sinden kaynaklanıyor. Annem ve babam lisede tanışmışlar, ailelerin tüm karşı çıkmalarına rağmen liseyi bitirince hemen evlenmişler. Büyükanнем ve büyükbabam düşün için onlara hiç para yardımında bulunmamışlar. Evlenme!, için evden kaçmışlar ve babam bir iş bulur bulmaz bir ev tutmuşlar.

Yaşam tarzımızdan dolayı annem olgunluk dönemini çekici bir bayan olarak geçirmek istiyor. Onunla bir yere gittiğimizde bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Erkekler ona bakıyor mu hareketlerini izliyor mu diye etrafa gizli bakışlar atıyor, genç bir bayan bu bakışları onun üzerinden aldığında morali bozuluyor ve hemen eve dönüp derin düşüncelere dalıyor.

Yıllarca büyük alışveriş mağazalarında kozmetik reyonlarında çalışmış, çok çekici bir kadındı. Babam işini kaybettiğinde, onun işyerindeki duru-

V. C. ANDREWS

mu çok iyi bile olsa, patronları ondan çok memnun bile olsalar, hemen o da işini bırakırdı. Bu durum birkaç kez tekrarlandığı zaman annem de çalışmaktan vazgeçti.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu babama. "Hiçbir zaman bir işte uzun süreli çalışamayacağım, hiçbir zaman terfi edemeyeceğim!"

Babam, "Ben senin her zaman evimin kadını olmanı ve Rose'un tam zamanlı annesi olmanı istiyorum," dedi tartışmadan kaçınarak. Evimize giren fazladan gelirin bazen tek gelirimiz o olsa bile lüzumsuz olduğunu düşünürdü.

Şimdi, Lewisville'de uzun zamandır yaşıyoruz ve annem tekrar işe dönmeyi düşünüyor. Ben artık, kendime bakabilecek kadar büyüdüm, ev işlerine de yardım edebiliyorum, onun da doldurması gereken çok boş zamanı var. Babam, bu sefer karşı çıkmadı bu teklife. Yine de nadiren tartışılırdı. Babam buna çok meyilli idi. Hiçbir zaman bir şeye şiddetle karşı çıkmazdı. Hiçbir şey onun sinirlenmesine, suratını asmasına ya da moralini bozmasına sebep olmazdı. Onun cevabı her zaman omuz silmek ve ardından, "Her neyse!" demek olurdu.

Bu davranış ailemizin monoton hareketi idi. Benim istediğim her neyse; annemin istediği her neyse, Dünya'nın bizim için istediği her neyse, babam için fark etmezdi. O şu eski atasözünü çok severdi. "Bir dal eğri yerine bağlanmazsa, kırılır."

"Peki kırılma riski olmayanlar Charles, bağlamaya gerek yok mu?" diye sorardı annem.

ROSE

Gülümseyerek başını kaşırdı.

"Monica, dünya üzerinde rüzgâr esmeyen bir tek yer yoktur."

Annem sinirlendiğini hemen belli eder ve derin düşüncelere dalardı, ama babam her zaman şap-kasındaki tavşanla hazırlıklı gelirdi. Ona her zaman yeni bir parfüm ya da bir mücevher ile gelirdi, çiçekler gönderir, gönlünü alırdı. Annem başını salırdı, ona "budala" der ve kırılganlığını sürdürmeyi severdi. Sonunda her zaman babamın güler yüzlülüğü ve çekiciliği kazanırdı. Onun bizim için ve annem için doğru kişi olduğunu düşünüyorum. Endişe edecek hiçbir şey yoktu. O elinde bir bardak martini ile oturma odasında otururken Edith Pi-af'ın "Ben Hiçbir Şeyden Pişman Olmam" şarkısını yaşırdı.

Başımıza ne gelirse gelsin, o geçmişte kalmış demektir. Onu unutmalıydık. Geleceğe bakmalıydık. Bu her yağmurlu günü, güneşli bir güne çeviren bir hayat felsefesi idi. Yaraların ve sıyrıkların üzerine bant yapıştır, gözyaşlarını tut ve olanları unut.

"Sadece sevinç gözyaşları olabilir," demişti bir keresinde babam. "Üzüldüğün ne? Kendini aşağılıyorsun ve kendi kendini yeniliğe uğrattırıyorsun. Hayata gül, her zaman her konuda başarılı olacaksın, Rose."

Ona hayretle bakardım, benim sihirbaz babam, gökkuşağını bulmakta başarısız olan babam. Ba-
V. C. ANDREWS

bamın insanları ikna ederken takındığı rahat tavır beni çok etkilerdi, ama başarıya ulaştığında her şeyi bir kenara fırlatabilirdi. Hiçbir pişmanlık duymadan her şeyi bir kenara atmak bir meziyet mi yoksa delilik miydi? Buna her zaman hayret ederdim. Hiçbir şey için pişmanlık duyulmamalı mıydı? Hiçbir şey gözyaşlarına değmez miydi?

Bunun cevabını almam fazla uzun sürmedi.

Annemin anlattığına göre adımın Rose olmasında ısrar eden babamış, çok sevdiği Shakespeare sözlerinden birini söyleyerek, "Bir gül diğer isimlerin hepsinden daha tatlı kokar." Söylediğine göre sadece bu yüzden değildi, ben o gün doğan bebeklerin en tatlı suratlısıyım. Bir gülün her zaman mutluluk, iyi günler, aydınlık ve harika şeyler getirdiğini iddia ederdi.

"Bir gülü herhangi bir şeyin yanına koyarsan ne olur?" diye sormuş anneme hastanede. "Ah. Moni-ca. Onu harika, nefis, çekici, cezbedici gösterir. O bir yere girdiğinde ya da birinin hayatına girdiğinde işte bunlar olacak. O bizim Rose'umuz."

Annem, babamı daha önce hiçbir şey için bu kadar ısrarcı görmemiş. Büyükannelemlerim ve büyükbabalarımın, doğum kâğıdında bu ismi gördüklerinde, bunun korkunç olduğunu söylediklerini söylemişti bana.

Babamın babası, dedem Wallace, "O küçük bir kız çocuğu, bir çiçek değil," dermiş. O atalarımızdan kalma eski isimler önermiş, ama ailesi ile bağ-

ROSE

larını koparmış olan babam bunların hiçbirini kabul etmemiş. Babası hayati boyunca yaptığı hiçbir şeyi onaylamamış. Ailesi ona bütün pencereleri kapatmışlar ve camların arkasından izlemeyi tercih etmişler. Ama babam bu olanlar için hiç yas tutmamış.

Babama büyükannelemlerimle büyükbabamı sorduğumda, "Seni geriye çeken insanlar, olumsuz ve tehlikeli insanlardır," demişti. "Kimin buna ihtiyacı olur ki? Yıllar önce, senden bir çuvalmışsın gibi bahsettiler, biz hiçbir zaman böyle düşünmedik!" diye haykırdı ve beni etrafında çevirdi.

Ben küçük bir kızken babam bana her zaman sarılırdı, beni kucağına alıp etrafında döndürürdü. Kızıl sarı saçlarımla oynar, bana bir mücevher olduğumu söylerdi.

"Gözlerin iki elmas. Saçların altın. Dudakların yakut ve tenin inci gibi parlak. Benim çiçeğim, Ro-se," diye bağırır ve burnumun ucunu öperdi. Gözlerinden taşan kahkahası gözlerimi kamaştırırdı. O yıllarda babamın yaptığı her şey bana çok ilginç gelirdi. Öze! günlerde yemekleri o yapardı, her yemeğin farklı bir adı ve bir hikâyesi olurdu. Annem akşam yemeklerinde çok güldüğümü ve gülmekten karnıma sancılar girdiğini anlatır, babam insanı güldüren şeylerden zarar görmeyeceğini söyler-miş.

"Asık suratlı insanların karın ağrıları olur, Moni-ca. değil mi Rose?" diye sorarmış.

V. C. ANDREWS

Ben de her zaman ona hak verirdim. Bana göre onun yaptığı her şey doğru idi: dertsiz, mutlu, kayıtsız.

"Senin baban hiç büyümeyecek," derdi annem. "Onun, bu kocaman adam bedeninde küçük bir çocuk var. İnsanları güldürüyor, bir gün çok büyük biri olacak. Bugünün çok yakın olduğunu düşünmek istiyorum," derdi bana.

Endişe gözlerini karartırdı. Uzun nefesler alır ve beklerdi. Yapabildiğinde ev işlerini yapardı, her zaman en iyisini yapardı. Büyüdüğümde bu endişeleri sürdürmeye devam edemedim. Babamın gözlerindeki parlaklık soluklaşmaya başlamıştı. Takındığı tavırlara rağmen yaşlandığını görebiliyordum. Buğday sarısı saçlarının arasında beliren beyaz teller yaşlandığının habercisiydi. Eskisi gibi elindeki her şeyi bir kenara atıp, beysbol sahasında gençlerle maç yapacakmış gibi durmuyordu artık. Onun kendisi için yarattığı dünya artık kapattığı kapıların altından akıyordu. Artık bunun üstesinden gelmek ya da korunmak için çok daha fazla çabalaması gerekiyordu.

Babam kaçışlarını her zaman gizli tutardı. Annemin hoşuna gidenden biraz daha fazla içki içmeye başlamıştı. Ama o dışarıda sönük barlarda kötü arkadaşlarla birlikte içmezdi. Kese kâğıdı içinde getirirdi içkisini eve. İçerken hep yalnız olmayı tercih ederdi. Tüm rahatlamalarında olduğu gibi. Ördek avına çıkmayı çok severdi, ama hiçbir zaman bir

ROSE

grupla çıkmazdı. O tam bir yalnızdı. Şüphelerini ve kabullenmelerini açığa vurmaktan hoşlanmazdı.

Bir hafta sonu sabahı, her zaman olduğu gibi, annem ve ben uyanmadan kalktı ve dışarı çıktı. Nereye gittiği konusunda hiçbir not ya da işaret bırakmazdı, ama sonbahardı ve ördek mevsimiydi biz onun keşfettiği yerde boş bir sandal olduğunu bilirdik. Sandalını suya indirebileceği bir yer keşfeder ve orada avlanırdı.

Hiçbir zaman bizim yiyebileceğimizden fazlasını avlamazdı. Annem de ördek pişirme konusunda çok iyi idi. Annem bu avlanmanın babamı çok iyi hissettirdiğini söylerdi. Eğer ilk çağlara dönersek babam bizi aynı şekilde doyuracağını söylerdi.

Avlanmaya gitmeden bir gece önce, ödevlerimi yaparken babam odama girdi. Ödevlerime cuma akşamı başlamıştım, çünkü hafta sonu yapılacak bir sürü ödevim vardı, bitirme ödevime de başlamam gerekiyordu. Ben onu fark edene kadar, bir süre beni izledi ve benim şaşkınlığıma gülümseyerek cevap verdi.

"Baba? ne?" diye sordum om.,

Başını salladı ve yanıma, yere bağdaş kurarak oturdu. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Diğer arkadaşlarımla ailelerinin aksine, babam hiçbir zaman, günlük ya da haftalık olarak ödevlerimi kontrol ederek ya da okuldaki sosyal aktivite-telerimi sorarak beni rahatsız etmezdi. Okuldaki arkadaşlarımdan bazılarının evlerinde aileler, ço-

V. C. ANDREWS

cuklarının peşinde FBI ajanları gibi dolaşıyorlardı. Bir arkadaşım ailesinin telefon konuşmalarını dinlediklerini anlatmıştı, onun büyük sorunları olduğunu düşünüyorlarmış. Bir diğeri, buluşmalara gittiğinde ailesinin peşine bir dedektif taktıklarını söyledi. Bunu tesadüfen öğrenmiş, babasının işyerine gittiğinde, telesekreterin mesaj dinleme düğmesine basmış ve birisinin son buluşması ile ilgili konuştuğunu duymuş.

Bu aileleri öğrendikçe, böylesine ilgisiz, ama bana güvenen bir babam olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum. Onu hiçbir şey şimdiye kadar mutsuz edemedi. Hiç bağırmadı. Hiçbir zaman bana vurmakla tehdit etmedi ya da bunu yapmadı. Hatta annem, "Hemen odana çık ve bütün gece orada kal!" ya da "Bütün hafta sonu evdesin!" diye bana ceza verdiğinde "Monica, yanlış bir şey yaptığını biliyor, hâlâ üzerine gitmenin bir anlamı yok," derdi.

Annem, ellerini iki yana açar ve "Öyleyse çocukla biraz ilgilen!" derdi. Babam bana dönüp, "Tatlım beni zor durumda bırakıyorsun, lütfen davranışlarına dikkat et," diye bana sadece ricada bu- lunurdu. Sanırım her şeyden çok bu düşünce beni yanlış hareket etmekten korudu. Babamı hiçbir zaman mutsuz göremezdim, bunun olmayacağını sanırdım. Eğer bir gün bu olursa dünya üzerimize yıkılmış demektir. Bir gün babamın yüzündeki gülümseme gidecek ve hayatımızdaki ışık sönecek diye o kadar korkardım ki...

ROSE

O gece yanıma oturduğunda, "Ayrıntılarda hiçbir şey yok," demişti. "Ama cuma akşamı. Neden arkadaşlarıyla bir yere çıkmıyorsun, sinema, dans? Eminim sen okulun en güzel kızıdır."

"Yarın akşam, Paula Conrad ile çıkacağım, baba unuttun mu? Sana ve anneme yemekte bahsetmiştim."

"Pekâlâ."

Gülümsedi.

"Sadece sen ve Paula?"

"Sinemaya gideceğiz ve sonra başka arkadaşlarla buluşacağız."

Başını salladı. "Ve diğerleri erkek." "Evet baba."

"Bugünlerde hayat nasıl gidiyor, Rose? Mutlu musun?"

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Babam bir yerden ayrılırken bu şekilde konuşurdu.

"Her şey çok iyi baba. Öğretmenlerimi ve okulu çok seviyorum. İlk yandaki karnemi gördün, hepsi A'larla dolu,"

Başını sallarken dudaklarını ısıırıyordu.

"Ve geçen sene okul piyeslerinde oynamıştım, bu yüzden ilkbahardaki büyük müzikale çıkmayı düşünüyorum. Drama öğretmeni bana hatırlatıp duruyor. Neden olduğunu bilmiyorum. Çok iyi şarkı söyleyemiyorum."

V. C. ANDREWS

"Sen mücevhersin, Rose, şovunun parlamasını istiyor/" dedi bana gülümseyerek. "Bu kadar alçakgönüllü olma," dedi. "Koyun gibi davranma, onlar kurt olurlar," diye beni uyardı.

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ancak, kendim için büyük şeyler hayal etmekten korkuyordum. Ben her zaman gösterişsiz ve çekingen oldum. Belki de uzun süreli bir çalışma göstermek için kendime söz vermekten korkuyordum. Hayatım boyunca şehirden şehre, kasabadan kasabaya göçebe Çingeneler gibi dolaştık, hiçbir zaman biri ile çok yakın arkadaş olmak için ya da bir aktivite-ye katılmak için kendimde güç bulamamıştım. Ve-dalar kalbime saplanan küçük iğnelerdi. Bir arabanın arka koltuğunda oturup arka pencereden biraz önce ayrıldığımız evimize bakarken kendimi ne kadar fazla hatırlıyorum.

Görünüşüme iltifat eden tek kişi babam değildi. Kendime güveni böyle kazandım. Altı ya da yedi yaşındayken, annem beni nereye götürse birçok insan gözlerime, bakışlarıma ve görünüşüme iltifat ederdi. İnsanlar sık sık fotojenik olduğumu, dergi kapaklarında çok güzel duracağımı söylerlerdi.

On bir yaşına geldiğimde, okuldaki erkek öğretmenlerin bana diğer öğrencilere ve özellikle kız arkadaşlarıma davrandıklarından daha farklı davrandıklarını fark ettim. Onların önünde olmaktan ne kadar hoşlandığımı fark ettim. Ergenlik döneminin başında erkek öğretmenlerim benimle flört

ROSE

ederlerdi. Diğer kızlar Bay Potter'm küçük finosu ya da Bay Conklin'in özel kızı olmadıkları için arkamdan dedikodu yaparlardı. Erkek öğretmenlerimin gözünde hiç yanlış yapmadığımı düşünürlerdi. Her zaman notlarımın iyi olmasının, güzel kirpiklerimden, tatlı gülümsememden ya da seksi gözlerimden kaynaklandığını söylüyorlardı.

Annemin benden güzellik yarışmasına katılmamı istemesi kaçınılmaz oldu. Levvisville'e geldiğimizden altı ay sonra annem, Miss Lewisville Güzellik Yarışması'nı keşfetti ve bir yaş sınırı olmadığını öğrendi. Yirmili yaşlardaki kızlarla ve diğer yetişkinlerle yarışabileceğimi aklına koymuştu. Babamı, patronu Bay Kruegar'ın bana sponsor olması konusunda ikna etti. Bay Kruegar ile tanışmaya gittim. Kırklı yaşlarda işi babasından devralmış kel bir adamdı. İlk defa kendimi başka birine bir eşya imişim gibi sunuyordum. Benden yeni model arabalarından biriymişim gibi söz etti.

"O bir şase, Charles," dedi, beni başımdan ayaklanma kadar içer gibi süzerken. Göğüslerimde ve kalçalarımdaya duraklayarak, sanki bir elbise provası için beni ölçüyordu. "Güzel tampon ve harika bir krom," diye espri yaptı ve kahkahalarla güldü. "Sen güzel bir kızsın, Rose. Baban seninle gurur duymakta çok haklı. Ona sponsor olacağım, Charles. O bir şampiyon, reklam masrafları beni sarsmayacaktır. Ve tabii, bir Kruegar tişörtü ve bir broş takacak."

V. C. ANDREWS

Bay Kruegar, dilinin ucuyla kalın ve ıslak dudaklarını yaladı ve ufak gözleriyle beni incelemeye devam etti. Kendimi bir yamyamın akşam yemeği gibi hissettim, yarışma ya da onun için başka hiçbir şey istemeyi planlamıyordum. Ama annem onun bu yarışmada söz sahibi olduğu konusunda beni ikna etti.

"Onu yarışma gününe kadar bir daha hiç görmeyeceksin/" dedi.

Yarışma için bana ayrılan bütçe ile annem bana çekici bir gece elbisesi, bir tuvalet, güzel bir bluz ve bir etek aldı. Yarışma sadece bir gün sürüyordu. Miss Amerika'da olduğu gibi bir soru cevap kısmı vardı, aklımızın da vücudumuz kadar çekici olduğunu kanıtlamak için. Sonra, mayo geçidi ve en son her yarışmacının yeteneklerini sergilediği bir bölüm vardı. Kimisi şarkı söyledi, şiir okudu, dans etti, ben annemin aldığı bir video kasette izlediğim Havai Halk danslarından birini hazırlamıştım. Yetenek şovu bittikten sonra, jüri önünde bir geçit daha yapıldı, sözümona bir zarafet ve hazırlık töreni.

Daha yaşlı olanlar benim yarışmanın kurallarını bozduğumu söylemişlerdir eminim. Hiçbiri arkadaş canlısı değildi. Sheila Stowe adında bir kadın kazandı yarışmayı. Sheila'nın ailesi dışında tüm izleyiciler, benim birinci olduğumu ve haksızlık yapıldığını düşündüler, çünkü Sheila, Lewis ailesinin bir akrabasıydı.

ROSE

Yarışmadan sonra beni gören tüm insanlar, beni Miss Levvisville diye çağırmaya başladılar. Annemle benim gerçek Miss Lewisville olduğum konusunda konuşuyorlardı. Bu söylenenlerin aklımda hayaller uyandırmadığını söyleyemem. Kendimi magazin dergilerinin kapaklarında hayal etmeye başlamıştım. Zarafet hakkında düşünmeye başladım ve kendime bir tarz belirleme konusunda cesaretlenmişim.

"Senin farklı biri olacağını düşünüyorum, Ro-se," dedi babam odamda yanıma oturduğunda. "Benim büyük umutlarım var. Senin ve annen için her şeyi kolaylaştırmadığımı biliyorum" dedi gülümseyerek, "Sen kayalıklarda açan çiçeklere ben-ziyorsun, güzel bahçeler için hazırlanmış o süslü çiçekler gibi değilsin. Sadece kendine güven," diyerek bana tavsiyelerde bulundu.

Benimle çok hızlı ve seri bir şekilde konuştu. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

"Deneyeceğim, baba," dedim.

"Yapacaksın, bundan emin ol," dedi. Yüzündeki o tatlı gülümseme ile odamın halısının kenarları ile oynadı bir süre. "Sanırım, ben hayatım boyunca bu güvenci içimde taşıyamadım. Yatırım yapma konusunda her zaman çekingen davrandım. Bu başarısızlık gibi bir başarısızlıktır" dedi bana bakarak, "Sadece geçici başarısızlıklara aldırmandan yaşayabilirim."

"Benim gibi olma, Rose. Ayaklarını yere. bas ve istediğini elde et."

V. C. ANDREWS

"Peki baba," dedim.

Ayağa kalktı, beni öptü, saçlarını parmaklarına doladı ve bana anlatmaya başladı: "Gözlerin iki elmas. Saçların altın. Dudakların yakut ve tenin bir inci gibi parlak. Sen benim çiçeğimsin."

Bir kahkaha attı, beni tekrar öptü ve gitti.

Onun sesini bir daha hiç duymadım, kahkahasını hiç duymadım, gülümsemesini bir daha hiç göremedim.

2

GİTTİ

ANNEM, o cumartesi sabahı neredeyse babam kadar erken kalkmıştı.

Kahvaltı için aşağı indiğimde, babamı çok az bir süreyle kaçırdığını söyledi. Yemek kitabının sayfalarını çevirerek masada oturuyor ve yeni bir ördek yahnisi tarifi arıyordu.

"Ördek yemekten bıktım, ama eğer eve getirdiğini yemezsek, bir günah işlemişim gibi davranabilir. Onun boşuna bir ördek öldürmesini sağlamışım gibi."

"Sen yemeği her zaman çok lezzetli yaparsın, anne," dedim.

"Hmm," diye cevap verdi bana, gözleri bulduğu yemek tarifiydi. "Bazı malzemeleri almak için markete gitmeliyim."

Bu akşam, Paula Conrad ile sinemaya gideceğimi, ona, hatırlattım.

V. C. ANDREWS

Beni yarı dinler bir biçimde başını salladı.

"Anne. Babam yakın bir zamanda taşınacağımızdan bahsetti mi?" diye sordum, başı bir anda hızla kalktı, boynu kopacak zannettim.

"Hayır, neden?"

"Bilemiyorum. O şekilde konuşuyordu san-

"Nasıl?"

"Ciddi. Bana bu hissi verdi," dedim.

"Ben gitmiyorum, gitmiyorum," diye yineledi. "Bu sefer, ayaklarımı yere betonla bağladım. Bay Wienberg ile bir randevum var. Qrant Caddesindeki sigorta şirketine, bir resepsiyonist ve dosyaları düzene sokabilecek birini arıyordum. Orada iyi para kazanabilirim. Gitmeyeceğim."

"Bunların yanında," diye devam etti. "Senin sömestrin geri kalanını burada geçirmen gerekiyor. Gerçekten taşınma konusundan bahsetti mi?"

Başımı salladım.

"Bu sadece his anne."

"Hmm," dedi, gözleri şüphe ile kısıldı. "Tedbirli olmalıyım. Ne zaman hafta sonları yalnız kalmak için gitmesi fazlalaşsa ya da daha fazla içki içse, bu bir şeylerin ters gittiği anlamına gelir. Kimse benim paranoyak davranışlar göstermeme sebep olmaz," diye ekledi.

Bir süre olduğu yerde kaldı ve yumruğunu masaya vurmasıyla, eşyalar yerlerinden zıpladılar. "Hiçbir yere gitmiyorum, beni"

ROSE

Yerinden kalktı ve mutfaktan hızla çıktı, onu sakinleştirmek için zaman bile bulamadım. Babam avdan geri döndüğünde ona., annemin kızacağını ve tavır alacağını düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. Bütün gün öfkeden köpürüyordu. Gözlerindeki öfkeyi, evi süpürürken görebiliyordum, kapıları hızla çarparak kapatıyordu. Süpürgeyi öyle bastırıyordu ki, evin temellerini yerinden oynatmak ister gibiydi.

Öğleden sonra, markete gitmek için hazırlandı. Onunla gelip gelmeyeceğimi sordu. Tereddüt ettiğimi anlamasından korkuyordum. Normalden daha sıcak bir ekim günüydü. Turkuvaz gökyüzünde birkaç tane pamuk gibi bembeyaz bulut vardı. Dünya çok coşkulu görünüyordu. Çimenler ve çiçekler tahta çitlerin arasında bütün canlılıklarıyla ortaya çıkıyordu. Herkes arabasını yıkamak ya da evinin bir yerini boyamak için cesaretlenmişti sanki. Havadaki tazelik ve şeffaflık herkesi memnun etmişti, herkes evlerinde çok mutluydu.

"Buradan taşınmayı nasıl düşünebilir?" diye homurdandı annem.

Bir kez daha, böbye bir düşüncesi olup olmadığından emin olmadığını söyledim. Bu sadece benim hislerimdi.

Bana baktı ve başını salladı, olabilecek en kötü senaryo üzerine odaklanmıştı.

"Evet, düşündü," dedi. "Sen doğru hissettin. Olacak kötü şeyler suratıma çarpmadan hiçbir şeye aldırılmazdım."

V. C. ANDREWS

"Ona akşam yemeği için bir ördek hazırlayacağım" dedi şiddetle, sesi daha çok bir tehdit gibi çıktı. "Ona asla unutamayacağı bir ördek hazırlayacağım."

Öfkesi markette de devam etti, alışveriş arabasını standların arasında çim biçme makinesi gibi hareket ettiriyordu. Önüne çıkanları sanki yabancı otlanmış gibi biçiyordu. Ona selam verenlerden hincını alıyormuş gibi davranıyordu. Selam verenlere, "İyiymi, çok teşekkür ederim," derken ağzından sanki bir sövgüye cevap veriyordu. Böyle devam ederken bazı insanların kafalarını salladıklarını gördüm.

Kasada, Jimmy Slater, sırtarak, "Miss Lewisville nasıllar bugün?" diye sordu, ben de yüz bininci kez, "Ben Miss Lewisville değilim!" dedim.

"Benim için öylesin," diye tekrar etti.

Annem ona meydan okurcasına bir bakış fırlattı.

Eve gelince paketleri yerleştirmesi için ona yardım ettim. Sonra ev ödevimi tamamlamak için odama çıktım. Saat beş civarında babamın eve dönmesi bekliyordum. Cipinin ıslak tekerleklerinin gıcirtısını duyunca cama koşacaktım. Beş çeyrek gibi koridorda annemin ayak seslerini duydum.

"Eğer o adam, bu akşam bir ördek yahnisi yemek istiyorsa, beş dakika içinde burada olmalı," dedi. "Ördeği pişirmem birkaç saat sürer."

Mutfağa gitti, yirmi dakika sonra oturma odasına geldi ve camdan baktı. Ben de oturma odasına

ROSE

indim ve kapı ağzındaki holde bekledim. Camın önünde kollarını kavuşturmuş, sokağa doğru bakıyordu. Uzun bir süre ne o, ne de ben tek kelime konuşmadan hareketsiz öylece durduk. Bana döndüğünde yüzündeki endişeyi ve öfkeyi görebiliyordum.

"Neden şaşırdığımı bilemiyorum. Neden zaman bir erkek için problem olsun ki? Bu daha önce hiç olmamış," dedi.

Küçük şöminenin üzerinde duran büyükbabamın hediye ettiği saate baktım. Saat beş kırk beşti. Hava kararmaya başlamıştı. Gölgele sokakta kırık yumurta sarısı gibi görünüyordular.

"Git ve kendine yiyecek bir şeyler hazırla. Akşam sinemaya gideceksin," dedi annem.

Başımı salladım ve mutfağa gittim, ama çok az yiyebildim. Babamın eve dönmeyişi midemde bir yumak gibi düğümlenmişti. Kalbim, cama vuran sağanak damlaları gibi atıyordu.

Saat altı oldu, geçti, biz hâlâ babamın cipinin sesini duymayı bekliyorduk. Annem mutfağa geldi birkaç, çatal, bıçak ve tavaları şiddetle kaldırdı ve sonra eşyaları fırlatmaya başladı.

"Eğer ona ördek pişireceğimi sanıyorsa, çok yanılıyor demektir!.." diye homurdandı.

Saat altı buçuk olduğunda annemin kızgınlığı, bütün yüzünü kaplamış, alınıdaki kırışıklıklar daha çok endişeye dönüşmüştü. Ön pencerelere koşarken, panik işaretleri yanıyordu gözlerinde.

M

V. C. ANDREWS

"Nerede o?" diye bağırdı.

Telefon çaldığında ikimiz de bir süre öylece kaldık. Sonra ben cevap verdim. Arayan Paula'ydı. Beni almaya yediyi on gece geleceğini söylemek için aramıştı. Anneme baktım, babam eve dönmeden onu bırakamam, diye düşündüm.

"Paula, ben gelemeyeceğim." "Ne? Ama neden? Bu gece Ed Wiley ve Barry Burton ile buluşacağız. Söz verdik, Rose."

"Ben gelemem. Babam ördek avından hâlâ dönmedi ve biz endişeleniyoruz."

Sessizce beni dinliyordu.

"Oh, lütfen sen git," dedi annem. "Burada yapabileceğin hiçbir şey yok. Bir şeyler yiyip televizyon izleyeceğim. Baban sanırım bu kez biraz daha uzağa gitti."

"Neden? Bizi aramaz mıydı, anne?"

"Neden? Neden? Bana baban hakkında neden diye sorup durma. Bu soruların cevaplarını düşünmek için sonsuza kadar burada olacağız. Sen arkadaşlarınla git."

"Emin misin?"

"Evet," diye ısrar etti.

"Pekâlâ Paula," dedim. "Söylediğin gibi."

"Harika," dedi ve benim fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden telefonu kapattı.

Bu halde nasıl iyi vakit geçireceğimi ben de bil-

ROSE

miyordum, ama yukarı hazırlanmak için çıktım. Saat yedi de, annem soğuk som balığı ve salata dolu bir tabağın etrafında dolaşıyordu, ama çok az yiyebildi.

"İki saat geçti, anne."

"Saate bakmasını biliyorum, Rose. Bu kapıdan içeri girdiğinde bu saati kafasına fırlatacağım," diye bir tehdit savurdu. Bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordum. Onu gördüğünde, ciğerlerinde tuttuğu tüm hava bir anda boşalacak ve vücudundaki bütün gerilim kaybolacaktı. Garaj yolunda bir araba sesi duyduğumuzda aynı anda irkildik.

"Bak bakalım, o mu geldi," dedi bana ve ben de bakmaya gittim. Gelen Paula idi.

Paula, uzun ve ince bir kızdı, koyu renk saçları ve ela gözleri vardı. Kızlar basketbol takımının kaptanı idi ve çok popülerdi. Bu gece dışarı çıkmamızın asıl sebebi, onun peşinde olduğu Ed Wiley ve benden hoşlandığını, ama çekingen olduğu için yaklaşmadığını duyduğum, en yakın arkadaşı, Barry Burton idi. Paula onunla dışarı çıkmam için bana yalvarmıştı.

"Merhaba," dedi kapıyı açar açmaz.

Annem, holde kollarını kavuşturmuş, bize bakıyor ve zoraki gülücükler atıyordu. Paula bakışlarını ondan ayırıp bana baktı.

"Baban hâlâ dönmedi mi?"

Başımı aşağı indirdim.

V. C. ANDREWS

"O iyi, merak etmeyin," dedi annem. "Siz gidin ve iyi vakit geçirin, kızlar."

"Teşekkürler, Bayan Wallace," diye cevap verdi Paula.

Ona dikkatle bakarken, içindeki aşk mı, onu bu derece umursamaz yapmıştı diye düşündüm.

"Hadi gidelim," diye beni dışarı doğru çekiştirmeye başladı.

Anneme son bir bakış attım, onu evde tek başına bıraktığım için suçluluk duyuyordum.

"Hadi git," dedi yüksek bir fısıltıyla.

"Sinemadan sonra seni arayacağım, anne," diye söz vererek ayrıldım. Başını salladı ve biz de çıktık.

Sinema salonlarının olduğu binaya gelene kadar Paula, erkekler hakkında gevezelik edip durdu. Onu dinlemekte zorluk çekiyordum. Babamın dün akşamki konuşması beni endişelendirmiş ve bugünkü geç kalması, derin düşüncelere dalmama sebep olmuştu.

"Endişelenmeyi Kes," diye haykırdı, Paula sinemaya yaklaştığımızda. "Birkaç arkadaşı ile bir barda içki içmeye dalmıştır. Benim babam bunu her zaman yapar."

"Benim babam yapmaz!" dedim, sert bir sesle.

Başını kaldırdı ve bir balon içindeymişim gibi baktı bana.

Sinemaya vardığımızda çocuklar bizi lobide

ROSE

bekliyorlardı. Paula, bir an olsun gözlerini Ed'den ayırmadan konuşarak, neredeyse Edin üzerine atladı. Ed kendine çok güveniyor görünüyordu, beni sadece takip eden Barry'ye bir bakış attı. Barry hoş biriydi. Yakışıklı görünüyordu. Çekingenliği, sakinliğinden kaynaklanıyordu bana göre. Tanıdığım çoğu çocuk, onların kadınlara birer armağan olduğunu düşünürler ve kızlardan daha çok berbere gider ve alışveriş ederlerdi.

Ben bu gece zavallı bir randevu idim. Genç bir kadının arabası şehir dışında bir yolda bozulduktan sonra, yedi yaşındaki kızının manyak bir aile tarafında kaçırılması, gerçekten çok ilgi çekici bir hikâyeydi, ama ben kesinlikle dikkatimi veremi-yordum. Aklım, korku ve endişe içinde beklerken holde yalnız bıraktığım annemdeydi. Filmin bitmesini bekleyemedim, hemen gidip anneme telefon ettim.

İlk zilde telefon açıldı, annem telefon başında bekliyordu anladığım kadarıyla.

"Anne, babam eve döndü mü?"

"Hayır," dedi sesi titriyordu, "Ne yapacağımı bilemiyorum. Polisi aramalı mıyım? Ne yapacaklarını biliyorum... Hiçbir şey. Dua ediyorum. Bir adam evine biraz geç kalıyor. Bu çok olağanüstü bir durum değil, ama o hiç böyle davranmazdı. Boğazına sarılabileceğim birçok şey yapmıştı, ama böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadı. Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

V. C. ANDREWS

Benimle gevezelik yaptığını düşündüm bir anda.

"Polisi ara, anne," dedim, "Sana ne söyleyecekleri önemli değil, bu durumdan haberdar olmalılar."

"Bilemiyorum. Bu utanç verici," dedi. "Ama belki de haklısın. Belki..."

Sonunda polisi aramaya ikna oldu.

Arkadaşlarıma döndüm.

"Ben eve gitmeliyim," dedim.

"Ne!" diye haykırdı Paula, yüzü öfkeden morarmıştı. "Biraz pizza yiyecek, sonra Ed'in evine gidecektik ve..."

"Ben eve gitmeliyim," diye tekrar ettim. "Babam avdan dönmemiş ve saat ona geliyor, annem polisi aramak üzere."

"Vov," dedi Ed.

"Off," diye mutsuzluğunu belli etti Paula.

Barry onlara, "Ben onu eve götüreceğim, siz de pizza yemeye gidin," dedi.

"Gerçekten mi? Tamam," diye cevap verdi Paula, buna çok sevinmişti. Ed'i kolundan çekerek onu lobiden çıkarmaya çalışırken, "Benim arabamla gideceğiz," dedi.

"Teşekkür ederim, Barry," dedim.

Sinema salonundan çıktık.

"Herkesin gecesini mahvettiğim için özür dilerim," dedim arabasına bindiğimizde.

ROSE

"Ne önemi var. İleride daha güzel zamanlar geçireceğiz," diye yanıtladı ve ben ondan neden hoşlandığımı anladım. Aslında çekingen değildi. Olgun davranıyordu, sınıftaki çocuklardan çok daha kendinden emin ve yumuşak huylu görünüyordu. O anda Onu, sadece çok iyi tanıyan biri, tıpkı bir bilgisayar gibi çalışan beyni ve olmayan kişiliği yüzünden diğer öğrencilerin "DOT COM" diye çağırdıkları Judy McCarty'den ayırabilirdi. Barry diploma töreninde veda konuşması yapacak olan son sınıf birincisi kadar kendinden emin görünüyordu.

Eve gidene kadar, beni teselli etmek ve aklım-daki endişeleri silmek için Barry elinden geleni yaptı. Avda yolunu kaybeden avcılardan bahsetti, amcaları bir keresinde, gizli yerlerinde avlanmaya gittiklerinde geri dönmeleri tam yarım gün sürmüştü.

"Belki de baban, avlanmak için gizli bir yeri olan eski bir arkadaşına rastladı. Bazı avcılar bir ördek vurabilmek için yüzlerce mil yürürler."

"Sen avlanmaya gitmiyor musun?" diye sordum.

Başını salladı.

"Sadece balık avlamaya giderim, elime hiç silah almadım. Babam onunla gitmemi çok istiyor, ama böcekler, çamur, öff," diyerek anlattı, bu işe uzaklığını. Babam saat beşte eve gelmediği halde iik kez gülümsedim.

Garaj yoluna girdiğimizde Barry'ye teşekkür ettim. Babamın cipi hâlâ dönmemişti.

V. C. ANDREWS

Ben kapıya doğru koşarken Barry, "Seni arayacağım," diye bağırdı. Geri dönüp ona el salladım ve kendimi içeri attım.

Annem oturma odasında duvarları seyrediyordu. Nefesimi tuttum ve bekledim.

"Polisi aradım, tam tahmin ettiğim gibiydi. Herhangi bir polis vakası olup olmadığını öğrenmeleri için çok uzağa gitmeleri gerekiyormuş, bir devriye arabası göndereceklermiş. Onlardan ne zaman haber alabileceğimizi sordum. Bana bunu bilmediklerini söylediler."

Çaresizlikle ellerini açarak, "Ne yapabiliriz?" dedi.

"Ne yapabiliriz, anne? Bekleyeceğiz," dedim ve yanına oturdum.

Elimi avucunun içine aldı ve bir süre okşadı, sonra yanıma uzandı. İkimizin de kalbi deli gibi çarpıyordu, sessizce bekliyorduk.

"Televizyonu aç," dedi bana, "Beni oyalayacak bir şeylere ihtiyacım var."

Söylediğini yaptım, Geçen resimlere öyle dikkatsizce baktık ve aktörlerin seslerini dinledik. Gece yarısı annem yanımda uyuyakalmıştı. Televizyonu kapatmak için kalktığımda, garaj yoluna giren bir arabanın farlarını, tepe ışıklarını gördüm, kalbim bir anda atmaya başladı. Babam diye düşündüm.

Memen camın kenarına koştum, gelen babam değildi. Gelen Georgia Eyalet Polisi devriye araba-
ROSE

siydi. Arabadan iki polis memuru indi. Şapkalarını taktılar ve ön kapıya doğru yürümeye başladılar. Bir an için, kımıldayamadım; nefes alamadım. Sadece onları izledim. Anneme döndüm. Sanırım, "Anne!" dedim, dememişte olabilirim, sadece beynimde canlandırdığım bir cümle de olabilir.

Kapı zili çaldığında gözlerini kırıştırdı. Polis memuru kapıyı tekrar çaldı ve annem gözlerini açtı, bana baktı ve ayağa kalktı.

"Kapı mı çalındı?" diye sordu.

"Evet anne," dedim. Yutkunamıyordum.

"Bu saatte kim olabilir?"

Pencereden dışarı bir kez daha baktım ve ona döndüm.

"Gelenler, polis,"

"Polis?"

Bir anda hıçkırıklara boğuldu. Donmuş gibiydi. Elleri boğazında kenetlenmişti. Yalnızca annemin hareketlerine bakarken, kalbimde korkunç patlamalar meydana geldi.

"Git," dedi kendinde konuşma gücü bulunca.

Hızla kapıya gittim ve açtım. Şapkalarını çıkardılar. Televizyonda güçbela izlediğimiz filmde fırlamış iki karakter gibi gerçekliğin yanında hayattan daha büyük görünüyordular.

"Charles Wallace'nin evi mi?" diye sordu sağda uzun boylu olan.

"Evet."

V. C. ANDREWS

"Bayan Wallace evde mi?"

"Evet," dedim, bana başka bir şey sormadıklarına sevindim. Daha fazla şey söyleyebileceğimden emin değildim.

İçeri girdiler ve diğeri kapıyı kapattı.

"Onunla konuşabilir miyiz?" dedi ilk konuşan,

Başımı salladım ve oturma odasına gittim. Onlar da beni takip ettiler.

"Bayan Wailace?" diye sordu.

Annem başını salladı - kaskatı görünüyordu. Hemen annemin yanına geçtim ve elini tuttum.

Devriye polisi çok solgun görünüyordu, gözleri abanoz mermeri gibiydi.

"Üzgünüm. Madam sanırım eşiniz bir av kazası geçirdi. Birkaç saat önce, Granville gölü yakınında oturan bir çiftçi, içinde yığılmış bir adam olan bir sandalı ihbar etmiş."

Uzun bir iç geçirmeden sonra, olduğu yerde sallandı ve elini sıkıca tutmasaydım neredeyse yere yığılacaktı.

"Olay yerindeki devriye polis bunun bir tüfek kazası olduğunu söyledi. Şu anda araştırılıyor. Eşinizin ehliyeti ve birkaç özel eşyasını getirmiş. Göğüs bölümünde ölümcül bir yara varmış. Üzgünüm!" dedi devriye polisi.

"Kocam... Öldü mü?" diye sordu annem, gerçeği belirten sözcüğü duymak istiyordu.

"Çok üzgünüz," dedi polis başını sallarken. "İlk

ROSE

inceleme bulunduğu süreden kısa bir zaman önce öldüğünü gösteriyor."

"Geç kaldığını haber vermek için polis merkezini aradım." Annem bunun olanları önleyebileceğini söylemiş gibi konuşuyordu. "Bana beklemem gerektiğini söylediler."

Polis başını salladı.

"Evet, madam, ortada ihmal sonucu oluşmuş bir ölüm vakası var, zorunlu bir otopsi yapılacak."

Bacaklarım vücudumu taşıyamıyordu, onun yanına çöktüm bir anda. Annem iki polise gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Belki aramanız gereken birileri vardır," diye hatırlattı diğer polis bana.

Başımı kaldırdım.

"Sabah, size ayrıntılı bilgi vermek için biri gelecek," diye devam etti, bize açıklama yapan polis memuru, "Şu anda sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Annem başını kaldırdı.

Kendimi iyi hissetmiyordum. Hafif bir meltem beni istediği her yere savurabilirdi. Babam ölmüştü? Bu akşam ördek yemek için eve dönmeyecekti. O hiçbir zaman eve dönmeyecekti. Annem ve ben sonsuza kadar yapayalnızdık.

Kısa boylu polis, içinde babamın özel eşyalarının olduğu bir poşet uzattı bize. Cüzdanı, saati ve evlilik yüzüğü vardı içinde. Annem sadece onlara bakmakla yetindi. Ben uzanıp aldım.

V. C. ANDREWS

"Aracı, ırmağın yukarı kıyısına bir millik mesafede bulduk," dedi polis ben torbayı aldıktan sonra. "İncelemeler bittikten sonra aracı geri getireceğiz."

Uzun boylu polis, "Bu çok talihsiz bir olay, madam. Kocanız avlanmaya tek başına mı gitmişti, yoksa yanında başka biri var mıydı, haberiniz var mı?" diye sordu.

Bir an için, bir televizyon filminde olduğumuzu düşündüm. Polisler, babamın ölümünün gerçekten bir kaza olup olmadığını araştırıyorlardı.

"Tek başınaydı," dedi annem.

"Emin misiniz madam?"

"Dışarı başka birisiyle çıkmazdı," dedim, sert bir sesle.

Polis başını salladı.

"Bugün, evden çıkarken, üzgün müydü?" diye devam etti.

"Üzgün mü?" diye sordu annem gülümseyerek. "Hayır, Charles. Charles hiçbir şeye üzülmezdi."

Oldukları yerde bir süre kaldılar. Neden buradaydılar? Söylemek istedikleri başka bir şey mi vardı?

"Ne olmuş olabilir?" diye sordum.

Kısa boylu polis memuru, başını kaldırdı.

"Ayağı kaymış ve kaza eseri silah ateş almış olabilir. Bu olabilecek en yakın ihtimal."

ROSE

"Tek başına ava gitmek akıllı bir davranış değil," dedi uzun boylu polis memuru, bu olaydan iyi bir ders çıkarmış gibi.

"Ayağı kaymış?" diye mırıldandı, annem.

"Evet, alkol aldığı hakkında bulgular var, madam. Sandalın içinde bir şişe burbon bulundu. Silahlar ve içki birlikte olmamalı." Yine değerli bir ders çıkarmıştı.

Annem ona bakakaldı. Ben yere bakıyordum. Kelimeler aklımda karmakarışık geziniyordu. Le-wis fabrikasındaki montaj seri masasından geçen mallar gibi kelimeler de aklımda geziyordu.

Kısa boylu polis memuru, "Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey olmadığından emin misiniz?" diye tekrar sordu.

Annem başını kaldırdı, gözleri cam gibi donuk bakıyordu.

"Başınız sağ olsun, madam."

Bir süre oldukları yerde durdular ve sonra ikisi de dönüp gitti. Giriş kapısından çıktıklarını duyduk. Babamın eşyalarının bulunduğu plastik torbaya baktım. Annem de benim gözlerimi takip etti ve eşyalar üzerinde odaklandı.

Doğrudu ve torbayı aldı, evlilik yüzüğünü nazikçe çıkardı ve parmakları arasında çevirmeye başladı.

"Charles," dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, kulak tırmalayıcı sesler çıkıyordu boğazından,

V. C. ANDREWS

ama gözlerinde hâlâ yaş yoktu. Hareketleri çok yavaş, ama sabitti, bunun bir kâbus olmadığını yeni anlamaya başlamıştım. Bu gerçikti.

Gözlerinde beliren soruları ve cümleleri görebiliyordum.

Kocasını gitmişti.

Derin bir nefes aldım. Ben de gerçeğe dönmeliydim. Bu düşüncenin şekillenmesine izin vermeliydim.

Babam gitmişti.

3

GİZLER

BABAMIN ölümünden sonra, kâbuslar ve kasvetli düşünceler hayatımızı uzun zaman bir gölge gibi kapladı. En sonunda, her biri katı şekiller aldı ve karanlıktan aydınlığa geçtik. Bir keşiften diğeri tıpkı bir balyozun gücü gibi bizim küçük, kolay kırılabilir dünyamızın üzerine çöktü. Bunların tümü annemin bizi derinden çökerten bir keşfinden sonra oldu. Babam hayat sigortası primlerini ödemeyi ihmal etmişti. Belki de o eşsiz düşünce gücü ile ölümü düşünüp ona yatırım yapmaya ne gerek var, diye düşünmüştü.

Geriye dönüp baktığımda, biz evde hiç ölümden bahsetmezdik. Babam kendi ebeveynlerine o kadar uzaktı ki, kendi babasının cenazesine bile gitmemişti. Annesinin cenazesine gitti, ama beni ya da annemi yanına almadı. Bu onun için bir iş seyahatiydi, çünkü bu zorunlu seyahate bir müşte-

V. C. ANDREWS

ri ile görüşme eklemişti. Geri döndüğünde akrabaları hakkında konuşacak hiçbir şeyi yoktu.

Annemin ailesi de onu reddetti ve tüm ilgilerini onun küçük kız kardeşine ve erkek kardeşine verdiler. Annemin babası dik başlı ve anlayışsız bir adamdı. Onlarla ilişki kurmak için çok uğraştı. Büyükbabamın felsefesi, "Kendi yatağını yaptın ve şimdi onun içinde uyu" idi.

Onlarla ilgili hatırladığım yalnızca silik hatıralar ve büyükbabamın yüzünü saklamaya çalışırken çekilmiş bir fotoğraftan ibaretti. Annem onun kameraya gülümsemekten nefret ettiğini anlatırdı. Kameraya gülümsemek onu boş ve budala gösteriyormuş. Bu resmi gördüğümde hep korkardım. Kâbuslarıma girerdi.

Ne büyükbabam ne de büyükannem babamın cenazesi için yaptığımız çağrıya cevap vermedi ve daha da önemlisi hiçbir şey için yardım etmediler. Bu davranışları annemin üzüntüsüne bir darbe daha vurdu.

Babamı, ölümden konuşurken hatırladığım tek zaman, onun neden ölüm hakkında konuşayım ki dediği zamandı.

"Şunu anladım ki Rose, hayatta kontrol edebileceğin ve kontrol edemeyeceğin şeyler var. Edemeyeceklerini bir kenara bırak. Onların seni üzmesine izin verme," demişti bana bir keresinde.

Nedense, bunlar hep bizim için büyük problemlere neden oldu - beş kuruşsuz bir cenaze töreni

ROSE

yapmak, bir mezar taşı ve mezar yeri. Annem bunlar için dövdüğünde, neden bunun da olmasına izin vermişti. Neden gerçeklerden kaçmayı tercih etmişti her zaman? Neden olabilecekleri önceden görememişti? Neden kafasını babamın etrafımıza serptiği kumlara gömmüştü? Ona haykırmak istedim, neden sorumluluğu üzerine almaktan bu kadar kaçınmıştı.

Kor kömürler üzerinde umarsız kaderi yüzünden acımasızca sürüklenen bir kadına bunlar nasıl söylenirdi? Bu denli sersemlemiş, sabahları ancak, bir şeyler yiyen, giyinen ve bilmeden konuşan biri ile bu konuşma yapılır mıydı? O her zaman dış görünüşüne önem veren bir kadındı, ama şimdi etrafta nasıl bitkin bir halde dolaştığından haberi bile yoktu.

Tanrı yardımcımız olsun ki, Bay Kruegar babamın iki aylık maaşını bize ödeyeceğini ve cenaze masraflarını karşılayacağını söylemişti. Açıkça görülüyordu ki, babamın çalışmasından çok memnundu. Babamın ölüm haberi duyulduktan sonra ilk arayan ve ilk ziyarete gelen o olmuştu, bu teklifleri de o zaman yaptı.

"Sana güzellik yarışmasında sponsor olmaktan daha önemli görevlerimiz var," demişti, hepimiz oturma odasında oturduğumuzda. Çok sessiz ve yavaş bir andı, sanki bütün dünya bir anda durmuştu. "Babanın, benden bunu istemiş olması beni çok mutlu ediyor."

V. C. ANDREWS

Ona anlamsız gözlerle baktım. Böyle bir durumda nasıl bu olaylardan bahsedebiliyordu?

Anneme baktım. Başını salladı, ama o zaten her şeye başını sallayacak durumdaydı. Bay Kruegar boğazını temizledi.

"Biliyorsunuz, gelecek ay, Kruegar'sin yirmi beşinci yıl dönümü var. Büyük bir kutlama yapmayı düşünüyorum. İkramlar, balonlar, insanlara dağıtmak için küçük hediyelikler ve satışlar için indirimler. Yerel televizyon ve radyolara haber vereceğim. Senin orada olup bana hosteslik yapmanı istiyorum," dedi. "Güzellik yarışmasında giydiğin, o bikiniyi giyebilir ve yaptığın hula-hula dansını orada da yapabilirsin. Televizyona çıkacaksın."

"Sana her gün için yüz dolar ödeyeceğim o hafta," diye ekledi sözlerinin sonuna.

Annem kaşlarını kaldırdı ve bana doğru baktı.

"Etrafta bikinimle dolaşıp dans etmeyi düşünmüyorum, Bay Kruegar."

"Oh, elbette biliyorum, hemen şimdi değil, gelecek ay, size düşünmeniz için zaman vereceğim. Sizin için elimden geleni yapmak isterim. Onu çok özleyeceğim. Harika bir adamdı, harika bir satıcı, geçen ay satış rekoru kırmıştı, ona bunun için bin dolar prim vermiştim."

Anneme döndü, düşünüyordu, babamın bunu ona hiç söylemediğini anladım. Neden olduğunu düşündüm. Sanırım, Bay Kruegar da anladı, çünkü yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, baş sağlığı dileyip hemen gitti.

ROSE

Babamın ölümünden dolayı, birkaç okul arkadaşım ve annemin tanıdığı birkaç kadın ellerinde meyve ve çiçek dolu sepetlerle geldiler, bazıları eşleriyle birlikte gelmişti, ama çoğu yalnızdı. Ziyarete gelen herkes bundan sonra ne yapacağımızı merak ediyordu, ama sadece birkaç tanesi bunu sorma cesaretini gösterdi. Sanırım, annemin onlardan yardım isteyeceğinden korkuyorlardı.

Annem hâlâ o sigorta şirketindeki işi kabul etmeyi düşünüyordu. Gerçekten bir mali kriz içindeydik, babamın iki aylık maaşı hiçbir şeye yetmiyordu, çünkü babam kazandığı parayı aslında komisyonlardan kazanıyordu. Birçok harcamamızı kısmıştık, ama yine de düzenli harcamalarımız etrafımızı sarmış ve bizi ezmek isteyen hayaller gibiydi sanki. Akşamları annem, oturup hesap yapıyordu, neyi satsak da biraz daha fazla para artırsak diye düşünüyordu. Ben okuldan ayrılıp bir iş bulmayı teklif ettim. Elbette bunu duymazlıktan geldi.

"Mezuniyetine çok az kaldı, Rose. Lütfen aptal olma," dedi.

"Nasıl başa çıkacağız, anne?" diye sordum. "Faturalar, üzerimize dolu gibi yağıyor."

"Bir şekilde başa çıkacağız," dedi. "Diğer insanların başına da bu tip şeyler geliyor, değil mi?" Bu söyledikleri kulağıma babamın düşünce balonları gibi geldi. Ona cevap vermedim. İlk önce annem, kendisini ne kadar küçültüp de babasından para

V. C. ANDREWS

istediğini söylememişti. Sonunda büyükbabam yumuşamış ve bin dolarlık bir çek göndermişti, hayırsever biri olduğu için bunu gönderdiğini ve Kurtuluş Ordusuna da aynı miktar para gönderdiğini söylemişti. Bunu annemin bir daha ondan bir tek metelik daha istememesi için yapmıştı. Ona, onu dinlemeyerek hayatını nasıl mahvettiğini düşünmesini söylemişti. Doğru olmak onun için, cömert ya da sevecen olmaktan daha önemliydi. Tamamen kırılıp bana bunları anlattığında berbat haldeydi.

"Onu sevmeye alışmıştım," diye inleyerek konuşuyordu. Bunun, başarının bir parçasıymış gibi davranıyordu.

"Herkes babasını sever, değil mi?" diye sordum ona.

"Hayır," dedi, dudakları acıdan titriyordu. "Bazı babaları sevemezsin, onlar senin sevgini istemezler. Onlar duygularını göstermeyi zayıflık sanırlar. İyi geceler demek için, hoşça kal demek için ya da doğum günümü kutlamak için beni hiç öpmeyi."

Babamın bu tip insanlara göre doğru kişi olduğunu düşündüm: onlara boş ver, bataklıkta sandalının yok almasını engelleyen sazlar gibi, kes onları ve yoluna devam et.

Cenaze ve matem günleri bittikten sonra okula döndüm. Bir gece önce anneme, babam ölmemiş gibi davranmayı düşündüğümü açıkladım. Sadece bir iş gezisindeymiş gibi. Onun önemli problemler

ROSE

karşısında davrandığı gibi. Ölümü görmezlikten geliyorum. Konuşmam bitince annem bana çok sinirlendi.

"Bunu yapman için sana izin vermeyeceğim," dedi. "Benim düştüğüm tuzaklara düşmene izin vermeyeceğim, onun etrafıma kurduğu mutlu, şanslı olma gibi söz oyunlarına düşmene izin vermeyeceğim. Beni büyüledi, gözlerimi kamaştırdı, aklımı çeldi her defasında, ta ki, onun gibi hayalci olana kadar. Bana neler yaptığına bir bak!" Ellerini iki yana açmış bağıırıyordu. Aynaya döndü. "Yaşımdan daha fazla yaşlandım, ne için, sırf gereksiz mutluluklar için."

"Hayır, Rose. Hayır. Senin baban öldü ve o artık, yok. Gerçeği kabullenmelisin. Onun yaptığı gibi mutsuzluklar içinde çok mutlu gibi davranamazsın. Şimdiden sonra, hayatımız için en iyisini yapmaya çalışacağız."

"Biliyorum, o basma ne gelse umursamazdı ve onu unutmak için başka şeyler düşünürdü. Ona kimse hiçbir şey yapamazdı, öyle ise, 'Her neyse,' harpini çalmaya devam et. O her zaman kendisini başka bir cennet ya da cehenneme atmanın yollarını arardı ya da kendisini attırmaya çalışırdı," dedi. Bana gülümsedi, ama her gülümsediğinde gerçekten ağlıyordu.

Ona sarıldım ve gerçekleri görmezden gelemeyeceğime dair ona söz verdim. Babamın eşyalarını toplamak için ona yardım etmemi istedi. Onları bir hayır kurumuna vermeyi planlıyordu.

V. C. ANDREWS

"Sadece hayatımızı devam ettirebilecek kadar paramız olsaydı," diye mırıldandı.

Babamın eşyalarını katlamaktan ve onları kutu-lamaktan nefret ettim. Kullandığı tıraş losyonunun kokusu eşyalarının üzerine sinmişti, koku burnuma her geldiğinde onunla ilgili sahneler gözümün önünde canlanıyor, sesi kulaklarımda çınlıyordu. Anneme sonuna kadar yardım ettim, ama çoğunluk hıçkırığa hıçkırığa ağlamakla geçti, özellikle de, bana her zaman söylediği laflar aklıma geldiğinde, "Gözlerin iki elmas. Saçların altın kadar parlak. Dudakların zümrüt ve tenin bir incinin parlaklığına sahip. Benim Tatlı Rose'um."

Kartonları kapatmak babama, "Hoşça kal, baba, hoşça kal" demenin bir başka şekliydi.

Yapacaklarımız bitmek üzereydi, annem, dolabın arka tarafında iki ayakkabı kutusunun altında bir zarf buldu. Zarfın içinden genç bir kadına ait sekiz on fotoğraf çıktı. Zarfın üzerinde ya da fotoğrafların üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, zarftan da bu fotoğraflar dışında hiçbir şey çıkmamıştı. "Kim bu?" diye sesli düşündü annem, ben de onunla birlikte fotoğraflara baktım. "Sen bilmiyor musun?" Başını kaldırdı ve düşündü.

Fotoğraflar yirmili yaşlarda bir bayana aitti. Saç rengini tarif edemem, ya kumral ya da açık kahverengi. Yuvarlak burnu ve dolgun dudakları ile çok

ROSE

hoş bir suratı vardı, çenesinde bir gamze vardı. Saçları omuzlarına ve alınına dökülüyordu, çıkık elmacık kemikleri ve yumuşak bir alın yapısı vardı. Hayatında aradığı mutluluğu bulmuş gibi görünüyordu. Gözlerinde büyük bir huzur okunuyordu.

"Bu kız benim bir akrabam değil, onun bir akrabası olduğunu da zannetmiyorum," diye tekrar sesli düşündü, "Hiç görmediğim bir kuzen olabilir, ama daha önce neden bu resmi bana göstermedi."

Arka planda varlıklı bir malikâne olduğu anlaşılan sütunlar üzerinde yükselen büyük bir Yunan mimarisi vardı.

"Pekâlâ," diye kestirip attı annem, derin bir nefes alarak. "Bu resmi bana daha önce neden göstermediğini tahmin edebiliyorum, umursamadığı başka bir olay anladığım kadarıyla."

Resimleri bir kenara koydu ve işi bitirmeye koyuldu. Yatmadan önce, gördüğüm resmi düşündüm, sonra babamın meşhur "her neyse," lafını söyleyip uykuya daldım.

Barry Burton, beni evde ziyarete gelmişti, okula başladığım ilk gün, öğrenci dolaplarının orada beni karşıladı.

"Dedikoduları duymadan önce," dedi. "Bunlara karşı hazır olmanı istiyorum."

"İle dedikodusu?"

"Babanın kendisini kasten öldürdüğüne dair dedikodular var, planlanmış bir intihar,"

V. C. ANDREWS

Göz kapaklarımın in içinde sıcak gözyaşı damlaları hissettim. Babam hakkında kim böyle dedikodular çıkartmakla uğraşabilirdi ki, kim bunu umursardı? Ya da okulda beni kıskanan kızlar bu dedikoduyu yaymış olabilirler miydi? Tüm bu kıskançlıklar, böyle dedikodular yaratmaya ve benim arkadaşlıklarımı engellemeye sebep olabilir miydi? Bunları düşündüm ve bir anda hepsinden nefret ettim.

"Biri bunu gelip bana söylemeye cesaret edebilirse eğer..."

"Bunu sadece seni mutsuz görmek isteyen biri yapabilir," diye beni uyardı. Sözleri bunların hepsini önceden anlamış olduğunu gösteriyordu. Gözlerinin içine baktığımda, bir anda alnımdan vurulmuş gibi oldum.

"Paula, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı.

"Neden?"

Omzunu silkti.

"Herkese, o gece seni evden almaya geldiğinde neler olduğunu ve sözüm ona, sizin hissettiklerinizi ve konuştuklarınızı söylüyordu."

"Ama bunların hepsi yalan!"

Başını eğdi.

"Sanırım," diye başladı söze, "Ed o gece, seninle, onunla ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmiş ve siz onlardan ayrıldıktan sonra onunla her şey iyi geçmemiş. İngilizce sınıfını ve Shakespeare'i hatır-

ROSE

la... 'Heyhat, bir kadını küçük görmekten daha büyük bir üzüntü.'"

"Ama bu İngilizce sınıfı değil ve Shakespeare ya da başkası ne yazmış olursa umurumda değil. Bu benim ve benim ailem küçük düşürülüyor."

Ne çekicilik ne de kutsallık? Hiçbir zaman yakın bir kız arkadaşım olamayacak mı?

"Ed Wiley ile ilgilendiğimi nereden çıkardığını bilmiyorum? O benimle ilgilenmişse, bu benim suçum değil. Yemin ederim ona cesaret verecek hiçbir şey yapmadım, Barry."

Bana gülümsedi.

"Sevindim," dedi. "Bunun için üzülme. Onu kafana takmamaya çalış"

"Her neyse,"

"Pardon?"

"Ah, hiç, sınıfa gitmem gerekiyor."

"Pekâlâ,"

O gün beni başıma gelecek problemlerden korumak ister gibi hep yakınlarda bir yerdeydi. Bunun nedeni benimle birlikte olmak istemesinden kaynaklanıyor olmalı. Paula, bütün gün sadece fısıltıyla birileri ile

konusuyordu. Uydurduklarını gelip benim yüzüme söyleyecek cesareti yoktu. Etrafıma o kötü ve yalan dolu düşünceleri bırakıyor ve insanları üzerime püskürtüyordu. En son konuşacağı ve olan biteni anlatacağı kişi bendim. Ve günün sonunda onunla konuştum.

V. C. ANDREWS

Okul binasını terk edeceği sırada Koluna girdim ve onu bir kenara çektim. Çok şaşırdığı belli oluyordu. Benden daha atletik bir vücudu vardı, ama o sırada öyle öfke doluydum ki, elimden kurtulması imkânsızdı. Onu küçük parçalara bölebilirdim. Yaptıklarının o da farkında idi ve bu yüzden benden hesap soramıyordu.

"Etrafta, ailem ve babam hakkında bir sürü saçma şey uydurduğunu biliyorum, Paula. Bunu bir daha yaptığını duyarsam, dilini kopartırım." O kadar soğukkanlı konuşuyordum ki, güçlükle, ancak nefes alabiliyordum.

Kendini savunmak ya da özür dilemek için ağzını açmaya kalktı. Elimi boğazına dayayarak, "Bunu bir daha yapma," dedim. Tırnaklarım boğazına yarı geçmiş durumdaydı. Sonra yanından hızla ayrıldım. Benim kalbim onunkinden çok daha hızlı atıyordu.

Barry onu kenara çektiğimi görmüştü. Arabasının içinde beni eve götürmek için bekliyordu. Arabaya bindiğinde ne söylediğimi ve ne yaptığımı ona anlattım, kahkahalarla güldü.

"Önemli bir durumu önledin, iyi iş." dedi. "Kendini çok iyi hissedeceksin. Çok iyi olacaksın, Ro-se."

Garaj yoluna girdiğimizde, ben arabadan inmeden önce yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Seni daha sonra arayacağım," diye bana söz verdi. "Belki hafta sonu bir şeyler yapabiliriz?"

ROSE

"Belki," dedim.

İçimden bir ses, babamın ölümü için hissettiğim acı ne kadar büyük ve dayanılmaz olsa da bir gün hafifleyebileceğim söyledi. Babamı, elbette hiçbir zaman unutmayacağım, ama zaman içinde hafifleyecektir. Sanki birbirimizin ellerini yavaşça bırakıp onun karanlıkların içine bir gölge gibi gitmesini görüyordum.

Gerçek hayata geri döndüğümü hissettiğim zaman eve gittiğimde anemin de yeniden canlanmasını düşledim. Hayatımızın iyiye gittiğini düşündüm, o sırada annemi gördüğümde bunun şimdilik düşündüğüm gibi olmadığımı anladım.

"Sorun nedir, anne?" diye sordum. Kanepede gözlerini kapalı televizyona dikmiş öylece duruyordu.

"Bay Weinberg sigorta şirketindeki pozisyona başka birisini almış. Bu kararı babanın ölümünden önce almış, ama yine de beni işe alabilirmiş, ihtiyacım olduğu için. Ama ben birisinin bana acıdığı için iş vermesini istemiyorum. Bana yeteneklerim için iş verilmesini istiyorum."

Bir süre sonra, "Şimdi ne olacak?" diye sordu boş televizyon ekranına bakarak. "Bana göre olan bir iş bulmak zorundayım. Peki bana göre olan nedir? Bir fast-food restoranında garsonluk. Bana çok az para verirler ve ben bunu uzun süre sürdüremem.

Bana döndü, gözlerinde hırs ve kendine acıma vardı.

V. C. Andrews

"Sen evlendiğinde Rose, tüm sorumluluğunu kocana yükleme. Ben kendime olan güvenimi, yeteneklerimi ve becerilerimi geliştirebilir ve bağımsız olabilirdim. Bu yaşımda bir ergen gibi her şeye yeniden başlamak zorunda kalabileceğimi kim bilebilirdi."

"Okulu hemen bırakıp bir işe girebilirim, anne. Lise diplomasını daha sonra da alabilirim."

"Hayır," dedi. Gözyaşlarını sildi. "Sosyal servisten bir randevum var. Biraz paramız olacak, olması gerekli..."

Yoksullara yardım lafını duymak istemiyordum, ama bu dudaklarından zar zor döküldü. Bunun anlamını okuyabiliyordum.

"En azından bir hafta sonu işi aramama izin ver anne lütfen."

"Şu anda onun meşhur 'her neyse' demesini beklerken o nerde şimdi?"

Bir anda oturduğu yerden kalktı ve kararlı bir şekilde yürümeye başladı.

"Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağım. Sen de ödevlerini yap ya da bir kız arkadaşını ara ve dedikodu yap. Hayata olan inancını kaybetmeni istemiyorum."

Ne kadar kötü bir görüntü sergiledi gözümde. Boğazımda kocaman bir yumru oluştu. Babamın tutmamı söylediği gözyaşlarını zorlukla tutabiliyordum içimde. Halbuki onun hayalimdeki gülümsemesi inandırıcılığını yitirmeye başlamıştı.

ROSE

Ama ne kadar oduğu hakkında bir fikrim yok.

Bir saat sonra kapı zili çalana kadar deşil.

Yemek masasını hazırlamak üzere ayağa kalkmışım ve mutfığa gidip annemin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacaktım. Gidip kapıyı açtım. Zarif bir hanım vardı kapıda, kırklı yaşların sonunda ya da ellili yaşların başında gibi görünüyordu. Donanma mavisini üç düğmeli bir ceket giymişti, yuvarlak kesilmiş kızı! sarısı saçları ceketin yakalarına dökülüyordu. Dört beş santim topuklu bir ayakkabı giymişti. Mavimsi yeşil gözleriyle beni baştan aşağı süzdü, kendimi spot ışıklarının altında gibi hissettim. Gülümsemedi, ama gözleri ilgi ve merak dolu bakıyordu. Onu daha önce görmediğime emin olduğum halde, belli belirsiz bir tanıdıklık hissettim. Onunla konuşmadan hatırlayıverdim. Çenesinde, annemin dolapları toplarken bulunduğu resimdeki aynı bir gamze vardı.

"Doğru mu geldim, burası Charles Wallace'nin evi mi?" Ağzından çıkan her sesteki Gürcü lehçesi ile konuştuğu anlaşıyordu.

"Evet," diye yanıtladım. Arkasına doğru baktığımda büyük siyah bir arabanın garaj yolumuzda olduğunu gördüm. İçinde bir de şoför vardı. Bir manken edasıyla gergin bir şekilde duruyordu.

"Kim geldi, Rose?" diye seslendi annem mutfaktan.

"Benim ismim, Charlotte Alden Curtis," dedi kapıdaki çekici bayan.

V. C. Andrews

Geri çekildiğimde, o da içeri girdi. Kapı girişimizi, duvarları ve tavanı inceledi, kötü durumda bir şeyler arıyor gibiydi.

"Biri seni görmek istiyor anne," diye seslendim anneme.

"Siz kızsınız, değil mi?" dedi başını sallayarak.

"Evet." Şimdi beni daha dikkatli inceliyor gibiydi. "Charles'ın kızı."

Annem bize doğru geldi, ellerini bulaşık beziyle siliyordu.

"Kim?" dedi.

"Benim ismim Charlotte Alden Curtis, Bayan Wallace," dedi anneme bir şeyler ima etmeye çalışır gibiydi.

"Oh," dedi annem ve bana baktı, bir şey bilmediğim için heyecanlanır gibiydi. "Size, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu annem.

"Aslında benim buraya gelme nedenim, sizin bana nasıl yardımcı olabileceğinizi sormaktı," dedi, Charlotte Alden Curtis. "Belki bir yere oturup konuşabiliriz. Holde ağırlanmak alışkın olduğum bir tavır değildir."

Annem bir an bayana ters bir bakış attı ve tam ters bir cevap vermeye hazırlanacakken, başını diğer yöne çevirdi.

"Oh, elbette, bu taraftan," dedi ona oturma odasını gösterirken. Başını salladı, benim limonata almak için kalktığımda bıraktığım derginin dur-

ROSE

duğu kanepeyi göstererek. Nazik bir tavırla kanepeye oturdu.

Annem bana da başıyla işaret ederek oturmamı söyledi.

"Ne hakkında?" diye sordu annem oturur oturmaz.

"Kocanız," dedi Bayan Charlotte, hızla.

"Kocam? Oh." Annemin vücudu rahatlamış da kasılmış gibi. "Sizden borç mu aldı?"

Charlotte Alden Curtis, kaşlarını kaldırdı, dolgun dudaklarını sıktı ve elmacık kemikleri balon gibi şişti.

"Ben iyi bir tahsildarım," dedi. "Siz hiç tahsildarları zarif kıyafetler içinde gördünüz mü?"

"Pekâlâ, siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye sordu annem tekrar.

"Ben Angelica Alden'in büyük kardeşiyim, sizden istediğim ise para değil," dedi bayan. "Sizi bulmam gerçekten zor oldu. Kocanız çok sık taşı-nıyormuş. Bunu anlayabiliyorum."

"Yeğenim Evan bir bilgisayar dehasıdır. Bel de-formasyonu yüzünden tekerlekli sandalyeye bağlı kaldı. Bu konuyu ona açtığım zaman size ulaşmamda çok yardımcı oldu bana. Aslında bunun için ona yalvardım. Kocanızı bulmayı hiç istememişti. Bunu aslında o üzücü olaydan önce de yapabileceğinden emindim." diye ekledi. Sözlerini bitirdiğinde oturma odamıza yine aynı tavırla baktı.

V. C. ANDREWS

"O ölmüş anlıyorum," dedi.

"Kocam yakın bir zamanda öldü, evet," dedi annem. "Para ile bir sorunuz yoksa onu neden arıyorsunuz?"

"Öldü," dedi, Charlotte, cevap vermek yerine. "Benim endişelendiğimden biraz daha önce öldü."

"İstediğiniz nedir, Bayan, Curtis, evli olup olmadığınızı bilmiyorum," diye sordu annem, sesi sabırsızca ve öfkeden titriyor gibiydi.

"Ben dulum. Kocamı on yıl önce kaybettim. Kalp damar tıkanıklığı. Kilo sorunu olan bir adamdı, çok fazla içki ve sigara içerdi, herkesçe bilinen inatçı bir adamdı aynı zamanda. Başka kötü alışkanlıkları da vardı, ama onlara burada girmeyeceğim.

"Sonunda beni büyük bir servet ile terk edip gitti, aksi kız kardeşim ve onun oğluna senelerdir rahatça bakabiliyorum, yeterli param var. Kız kardeşim ve ben çocuğunu büyüttük. Bunun ne büyük bir yük olduğunu tahmin edebilirsiniz. Bugünlerde ergenlik çağında bir gence bakmak gerçekten çok zor," dedi bana göz

ucuyla bakarak. "Ergenlik çağındaki bir çocuğun gereksinimlerinden daha fazlasına ihtiyacı olan özel bir çocuğa."

Annem hiçbir şey söylemedi, ben de sessiz bir şekilde bayana bakıyor ve bekliyordum.

"Bir seneye yakın bir süre önce kız kardeşim Angelica da beni terk etti. Talihsiz bir araba kazası. Bir sarhoşun kullandığı bir araba ona çarpmış

ROSE

ve o adam hâlâ sokaklarda dolaşıyor. Yargıçlardan bir tanesinin yeğeniymiş. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz," diye ekledi.

"Onun ölümü Evan üzerinde büyük bir depresyon yarattı, ama benim üzerimde yarattığı çok daha büyük."

Annem başını merhametle salladı, ama hâlâ ziyaretin nedenini öğrenmeye çalışıyordu.

"Üzıldüm, Bayan Curtis, peki biz sizin için ne yapabiliriz? Şu sırada kendimiz için bile yapabileceklerimiz çok sınırlı," dedi annem.

"Bunları biliyorum. Sizden istediğim daha doğrusu teklifim. Siz ve kızınızın gelip benimle yaşamanız ve Evan'ın bakımına yardımcı olmanız," dedi Charlotte Alden Curtis son olarak.

Annem kafası karışmış bir şekilde gülümsedi.

"Ben mi?"

"Bu yükü daha fazla üzerimde taşıyamayacağım, ona kendim tahammül etmek istemiyorum artık. Bu beni normalden daha hızlı yaşlandırıyor."

"Üzgünüm Bayan Curtis, fakat..."

"Mali sıkıntı içinde olduğunuzu biliyorum Bayan Wallace. Avukatlarımdan sizin hakkınızda araştırma yapmalarını istedim ve ne durumda olduğunuzu çok iyi biliyorum. Böyle bir evin kirasını ödeyebilecek durumda değilsiniz," dedi evimize bakarken, onun bir çadırdan farksız olduğunu düşünmüş olmalı.

V. C. ANDREWS

"Evet bu doğru olabilir," dedi annem, öfkesi, termometredeki cıva gibi yükseliyordu. "Fakat her ne durumda olursa olsun, insanların benim evime gelip bana mali krizde olduğumu hatırlatmalarına ve hiç de ehil olmadığım bir konuda iş yapmamı söylemelerine alışkın değilim. Üstelik bu geçici bir kriz."

"Geçici," dedi Charlotte, gülümsüyor ve başını sallıyordu. "Kendinizi kandırmayın, Bayan Wallace? Rose için bir baba bulana kadar mali krizden kurtulmanız imkânsız. Bir işte çalışmak için yeterli kapasiteniz ve yeteneğiniz yok, sizin bir hizmetçi olarak çalışmayı kaldırabileceğinizi de zannetmiyorum. Siz hâlâ çok çekici ve güzel bir bayansınız, benim gibi. Kendinizin ve kızınızın sadece temel ihtiyaçlarını karşılamak için kendinizi parala-mamalıdır. Yaşamanız gereken birçok güzellik var, hayatta tatmadığınız zevkler var. Benim gibi davranmalısınız."

Annem konuşmaya başlayacakken, bir anda sustu ve bana baktı, ben kafamı tekrar salladım.

"Gerçekten, Bayan Curtis, ancak, evinize taşınıp engelli çocuğunuza neden bakmak zorunda olduğumuzu anlayamadım. Benim bu konuda hiçbir eğitimim yok, Rose'da öyle. Şunu söylemeliyim ki Bayan Curtis, buraya kadar gelip bize bu teklifi yapmanız bana hiç de çekici gelmedi..."

"Ama gelecek," dedi Charlotte kendinden emin bir şekilde.

ROSE

"Gerçekten? Neden?"

"Evan eşinizin oğlu," diye cevap verdi soğukkanlı bir şekilde.

Bu sözler benim yerimden fırlamama sebep oldu, ama annem ciğerlerindeki tüm hava çekilmiş gibi olduğu yerde kaldı, suratı pirinç taneleri gibi bembeyaz olmuştu.

"Ne dediniz?"

"Söylediğim gibi, Evan eşinizin oğlu, kızınızın yarı kardeşi sayılır," diye ekledi, bana bakarak.

Annem başını sallamaya başladı. Charlotte el çantasını açtı ve içinden iki zarf çıkardı.

"Bir tanesi, eşinizin zavallı kız kardeşime yazdığı bir özür mektubu, saçma özür kelimeleri ve kürtaj yapması için ona para teklif etmesi ile ilgili. Bu teklif biraz geç geldiği için Angelica'nın bunu kabul etme gibi bir durumu olamazdı. Kız kardeşim iflah olmaz bir romantikti. Kocanızın el yazısını ve imzasını tanıyabileceğinizi umarım."

"Bu ikinci mektubun içinde ise bin dolarlık bir çek var. Suçunun bedelini ödemek için."

Babamın primleri, diye düşündüm zarfları anneme uzatırken. Onları aldı, ama onları kavramaya gücü yokmuş gibi görünüyor. Onu ilk zarfı açıp içindekileri okurken izledim. Onu yere koydu ve ikincisini okudu, çeki inceledi.

"Pekâlâ?"

Annemin gözleri donmuş gibi bakıyordu.

V. C. ANDREWS

"Anne," dedim, mektupları ve çeki bana uzattı, hepsini okudum, kalbim sanki durmuş ve buharlaşmıştı. Vücudumda hiçbir organ kalmamıştı sanki, bomboştu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Bayan Curtis, bu benim için çok büyük bir sürpriz," diyebildi annem.

"Böyle olacağını biliyordum. Hangi kadın, genç bir kızı iğfal edip onu hamile bırakan ve sonra da terk edip giden bir adamla bunları bilerek yaşayabilir ki. Özellikle de bu genç bayan yardıma aşırı muhtaç ve sakat bir çocuk dünyaya getirdiyse."

"İlk başta onun için hiçbir ödemeden kaçınmadım. Bakıcılar tuttum, rehabilitasyon merkezlerine gönderdim, özel öğretmenler tuttum. Angelica uzun süre kocanızın geri dönüp çocuğuna ve ona bakacağı fikrine hipnotize olmuş şekilde yaşadı. Ona sonsuza kadar mutlu yaşayacakları yalanını söylemiş."

"Onu aylarca aramadığı zamanlar oldu, bu kız kardeşimin kalbini çok kırmıştı. Kocanızın onu 'çok yakında kavuşacağız' gibi basit yalanlarla kandırması, kız kardeşimin başkaları ile daha sorumluluk sahibi ve sevecen insanlarla ilişki kurmasını engelledi.

"Ve şimdi ikisi de yok. Sadece zavallı çocuk ve ben kaldık. Açıkçası ben, elimde tüm bu imkânlar varken, bir rahibe gibi yaşamak istemiyorum. Kocamın bana bıraktığı servetin tadını çıkarabilecek kadar genç ve güzelim."

ROSE

"Şu anda muhtaç bir halde olduğunuzu biliyorum, benim evime gelip Evan'ın bakımında bana yardımcı olmak hem size hem de bana çok iyi gelecek. Gerçekten büyük bir servetim var, Atlanta'nın biraz dışında büyük bir evim var. Hizmetkârlarım ve bakıcılarım var, ama Evan'ın bunlardan daha fazlasına ihtiyacı var. Onun bir aileye ihtiyacı var."

"Aile?" diye tekrarladı,

"Benden daha fazla birileri, benim tarafımdan birkaç kuzen ve kocanızın akrabaları, kızınız onun tam ihtiyaç duyduğu aile."

"Açıkçası, Bayan Wallace, bana göre sizin burada bir sorumluluğunuz var."

"Benim?"

"Bu suç kocanızın. O öldüğüne göre burada sorumlu kişi sizsiniz, değil mi? Kocanızın ölümü tüm olanları affettiremez, bir çocuk en az para kadar değerlidir."

Annemin ağzı açıldı ve yeniden kapandı. Başını öne eğdi.

"Gördüğünüz gibi," dedi Charlotte, oturma odasına göz gezdirirken, "Size kocanızın içine soktuğu bu feci durumdan kurtarmak için iyi bir teklif yapıyorum."

"Benden sizin kız kardeşinizin çocuğuna anne olmamı mı istiyorsunuz?" diyebildi annem sonunda.

"Aynı zamanda kocanızın çocuğu ve kızınızın

V. C. ANDREWS

yarı kardeşidir," diye cevapladı Charlotte. Koltukta doğruldu. "Bunların yanı sıra canım, sizin bu vekil annelik görevini yapmanız için benden daha fazla sebebiniz var."

Annem arkasına yaslandı.

"Neden ilk ziyareti yarın yapmıyoruz. Size arabamı göndereceğim. Belki yaşayacağınız yeri ve ne kadar eğleneceğinizi gördükten sonra aklınızda kalan diğer soru işaretleri de cevabını bulacak ve tereddütleriniz yok olacak."

Tekrar doğruldu ve bana baktı.

"Evan etrafında kendi yaşıtı birini görünce çok sevinecektir. İletişim kurduğu çok az yaşıtı var, belki de bu yüzden o bilgisayara bu kadar bağlı. Onunla çok iyi anlaşabilirsin, güzel yavrum. Babasının ve annesinin ölümünün onun üzerinde bıraktığı yaraların sarılmasında ona çok yardımcı olacağından eminim. Yarın sabah saat 10 diyelim mi?" diye sordu.

Annem cevap veremeyecek durumda gibi gözüküyordu.

"Anneni ve ben bunları düşüneceğiz, Bayan Curtis," dedim. "Bu bizim için büyük bir şok oldu."

"Evet, ama bir de benim yaşadığım şokları düşünün," dedi hemen ve ayağa kalktı. Ben de kalktım ve kapıya kadar ona eşlik ettim. Kapıyı açtı ve bana geri döndü.

"Onun bu rezaletini kimse bilmiyor ve kimsenin

ROSE

de bilmesine gerek yok. Bu araştırma ve görüşme süreci boyunca sen annem benden ücret alacaksınız. Bunu reddedebilir misiniz, Evan için en uygun tedavinin ne olacağını vekillerime soracağım."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Babaya ait bir sorumluluk var."

"Bizim hiçbir şeyimiz yok. Bayan Curtis bunu biliyorsunuz!" dedim sert bir sesle.

"Evet bunu biliyorum. Evan için en iyi ballım şeklini bulabileceğimi umut ediyorum. Babanızın zavallı kız kardeşime yaptığı gibi, onun da ruhuna gelecek yeni bir yük onu da uçuruma sürükleyecektir. Kutsal Kitabı unutmayın, küçük yavrum. Babaların günahları her zaman çocukların baş ucundadır."

Arkasını döndü ve yürüdü.

"Yarın ki randevuyu kesinleştirmek için bu gece biri sizi arayacak," dedi durumu neticelendirmek için ve arabasına doğru yürüdü.

Arabasının arkasından uzun bir süre baktım, bu görüntü canlı bir kâbustu sanki.

4

KONAK

ANNEM, yüzündeki hayret ifadesi ile hâlâ bıraktığımız yerde oturuyordu. Bir süre sonra bana döndü.

"Tüm bunların gerçek olduğuna inanıyor musun?" dedi elindeki mektuplara ve çeke bakarak. "Bunları nasıl yapmış olabilir? Bu karanlık sırrı nasıl sakladı? Bunu da hayatımızda her şeyi yaptığı gibi soğukkanlı bir şekilde mi yaptı sence? Bu yaptığının ona hiçbir zaman geri dönmeyeceğini mi düşündü?"

Yavaşça bir sandalyeye çöktüm ve yalnızca yere bakabiliyordum. Bir gıcığın tırmığa dönüşmesi gibi, bu düşünce beynimi kemirerek ta en yukarı çıkıyordu. Yavaşça, bakışlarımı anneme kaydırdım.

"Bazı insanlar, babamın kendisini kasten öldürdüğünü düşünecek, anne. Sence tüm bunlar, bu sonucu gerçekçi kılmıyor mu?"

V, C. ANDREWS

Bu düşünce onun kafasında da belirdi, ama idrak ettiği zaman yüzüne yeni bir sille gibi indi.

Başını salladı ve ağlamaya başladı. Yerimden kalktım ve kanepeye onun yanına geçtim, onu teselli etmek için. Fakat ikimizde ağlıyorduk, bir süre birbirimizin gözyaşlarını sildik ve yüzünü okşadık. Sonunda, annem derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı

"O kadın tam olarak ne istiyordu?" diye sordu bana.

"Bilemiyorum anne." Bir an düşündü.

"Çok zengin birine benziyordu," dedi ve usanmış gözlerle küçük, karanlık oturma odamıza göz gezdirdi.

"Belki de tam olarak ne olduğunu anlamalıyız."

"Oraya gitmeli miyiz demek istiyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu annem, doğrularak. "Bir ipin ucunda asılı kalmış isen, sana uzanan herhangi bir elden medet umabilirsin, Rose," dedi ve mutfağa döndü.

İkimizin de bir şey yiyecek hali yoktu, ama ikimiz de diğeri yiyebilsin diye bir şeyler yedik. Annem sık sık hıçkırıklara boğuluyor ve sanki babamla konuşmuş gibi homurdanıp duruyordu.

"O zavallı kız için kendimden daha çok üzülüyorum. Onun babandan nasıl etkilenmiş olabilece-

ROSE

ğini anlayabiliyorum. O, hayallerini ve rüyalarım anlatmaya bayılırdı. O masal dünyasının benekli. Kavalcısıydı, hepimizi patlayıp giden balonlara benzetti."

Bir an düşündü ve sonra masadan fırlayıp üst kata çıktı. Bir süre sonra elinde dolapta bulduğu o siyah beyaz fotoğraflarla geldi ve onları masaya koydu. İkimiz de genç kadına bakmaya başladık, annem başını sallayıp duruyordu.

"Bu Angelica olmalı, Charlotte'a benzerliğini fark edebiliyor musun?"

Ben de bunu itiraf etmeliydim.

"Neden onun resmini bizim evimizde sakladı?" diye sesli düşündü annem.

Annem başını benim boş bakışlarıma çevirdi.

"Bunu söylemek zorunda değilsin. Bunu senin yüzünde görebiliyorum. Neden hiçbir zaman mantığa değer vermeyen bir adamın davranışlarında mantık arıyorum ki ben?" Derin bir nefes aldı ve yeniden gözlerini resme diktı. "Bu durumu olmamış gibi kabul etmenin yollarını aramayacağım, Rose."

Sanki bir güç bizi izliyormuş ve olayları buna göre ayarlıyormuş gibiydi, telefon çaldı. Annem gitti ve telefona cevap verdi, ben de dinledim.

"Evet," dedi, "Hazır olacağız." Telefonu kapadı. "Araba yarın sabah saat onda burada olacak. Olup biteni öğrenmeliyiz. Okula bir gün gidemeyeceksin, Rose."

V. C. ANDREWS

"Peki, anne."

Tüm bunlar beni üzmüştü, ama resme tekrar baktığımda sanki resimdeki kız daha fazla gülüm-süyordu.

O gece Barry beni aradığında tüm olan biteni ona anlatmak istedim. Ama düşebileceğim durum ve babamın ölümü hakkında düşündüreceği şeyler gerçekleri söylemekten uzak durmamı sağladı. Cuma onunla sinemaya gidebileceğimi söyledim. Yarın okula gidemeyeceğim hakkında sadece aileyle ilgili bir toplantıya katılacağımı söyledim.

"Seni özleyeceğim," dedi. Bu sözler, korkuyla sinen kalbimde yeniden bir sıcaklık hissetmemi sağladı.

Araba tam zamanında kapımızın önündeydi. İçinde sadece şoför vardı. Uzun boylu, karanlık bir adamdı, askeri stilde bir duruşa sahipti. Kendisini kısaca Ames diye tanıttı ve annem ve benim için kapıyı açtı. Arabaya bindik dakikalar sonra Atlanta yakınlarına geldik.

"Buradan tam otuz dakika sürüyor," diye açıklama yaptı. "Eğer biraz şeker isterseniz, yanınızdaki kutuda var madam."

"Hayır teşekkür ederim," dedi annem.

O, Curtis malikânesine varana kadar yolculuğun en sessiz sakiniydi.

"Malikâneye vardık," dedi.

Geldiğimiz yerde iki kocaman meşe ağacına

ROSE

bağlanan iki kat taştan duvarlarla örülü bir yol vardı. Kapı biz geldiğimizde açıldı. Dor dizaynı ile yapılmış, iki sütun üzerinde duran görkemli malikânenin önünde durduk. Annem hayretler içinde bana baktı.

"Bu bir ev mi yoksa, bir müze mi?" diye mırıldandı.

Evin etrafındaki arazi kilometrelerce yayılıyordu. Çimleri düzelten ve çim biçme makinesinin üzerinde çimleri biçen iki adam gördüm. Bu sırada ağaçlar, ufuk ile yeşil bir duvar çiziyordu aramıza. Böyle evleri daha önce de görmüştüm, ama böyle bir evde yaşayan herhangi birini daha önce hiç tanımamıştım.

Şoför bizi ön kapıdaki merdivenlere bıraktı. Her ikimiz de etrafta olup bitenle o kadar ilgilidik ki, kimse ön kapının açıldığının farkına varmadı.

Kısa boylu kafasında beyaz bir saç ve lacivert üniforma olan tombul bir hanım kapıda bekliyordu. Merdivenleri çıktık. İster istemez anneme doğru yaklaştım.

"Bu taraftan lütfen," dedi hizmetkâr, biz arkasından içeri girdik.

"Bir müze," dedi annem tekrar fısıltı ile.

Önümüzde kıvrımlı bir merdiven ve kocaman maun bir avize uzanıyordu, duvarlarda aynı ressamın elinden çıkmış olduğu belli birçok manzara tablosu vardı. Mermer tabanlı yükseltilerin üzerinde pahalı olduğu ilk bakışta belli olan vazolar ve figürler vardı. Yerler İtalyan mermeri kaplıydı.

V. C. ANDREWS

"Burada bekleyin, lütfen," dedi hizmetkâr, bize pencerelerinde sırma işlemeli perdeleri olan bir oturma odası gösterirken. Yerde beyaz pelüş bir halı vardı, mobilyalar, bir Mısır kraliçesinin oturma odasını anımsatıyordu. Evimizdeki mobilyaların çoğunu bu odaya sığdırabiliriz, diye düşündüm.

"Bayan Curtis, bir dakika içinde burada olacaktır. Bir şeyler içmek ister misiniz? Soğuk bir limonata, soda ya da meyve suyu?"

"Limonata," dedi annem.

"Aynısı," diye ekledim.

"Pekâlâ," dedi hizmetkâr ve bizi odada yalnız bıraktı.

Annem odadaki, sanat eserlerini, tabloları ve antika eşyaları inceliyordu

"Bunların tümüne sahip olan bir kadın, o çocuk için mükemmel bir aile satın alabilir," dedi annem. "Bize neden ihtiyacı olsun ki?"

Arkamızdan, "Çünkü satın alınan tam bir aile olmaz," diyen bir ses duyduk ve kapıda Charlotte Al-den Curtis'in geldiğini gördük.

Bir gün önceki kadar çekici ve güzeldi, krem rengi bir pudra sürmüştü ve biraz daha genç görünüyordu bugün. Kulaklarında altın küpeler vardı. Boynunda altın bir gerdanlık vardı ve Arabistan prenseslerininkini andıran bir saat takmıştı.

"Buraya gelmeyi kabul ettiğiniz için çok memnunum. Bu davranış siz ve kızınız için gerçekten çok doğru," dedi anneme.

ROSE

"Neler olup bittiğini anlamaya geldik Bayan Curtis, bu herhangi bir şeyi kabul ettiğimiz anlamına gelmiyor."

"Şimdi çabucak bir şeyi kabul edelim öyle ise; siz bana Bayan Curtis demekten vazgeçin ben de size Bayan Wallace, adım Charlotte ve senden çok da yaşlı değilim, Monica- bir ay ya da biraz daha fazla, lütfen," dedi yanımızdaki koltuğu işaret ederek. O da karşımızdakine oturdu.

Hizmetkâr limonatalarımızı getirdi, ona da bir şey içmek isteyip istemediğini sordu, istemediğini söyleyince odadan çıktı.

"Bu Nancy Sue üç yıldır benimle birlikte. Bugünlerde bu bir rekor sayılır. İşler," dedi derin bir iç çekişten sonra: "Benim ve kocamın ailesini memnun etmek için çok fazla çalışmanız gerekir. En iyi yöntem orada bir yerde, ama onu elde etmek için çok çalışmanız gerekir."

En iyi yöntem? Biz hayatta kalmaya çalışırken o hizmetkârların hizmetlerinin kalitesinden bahsediyordu.

"Rose'un başlamasını düşündüğüm okulun müdürü ile konuştuklarımdan bahsedeyim size. Onun naklini kolaylıkla yapabileceğini söyledi bana, elbette onun ihtiyaçlarını karşılayacak ve okula adapte olmasını sağlayacak."

Bu çok doğru olur, diye düşündüm, son senemin ilk sömestrinin sonunda! Anneme döndüm.

V. C. ANDREWS

"Bu büyük problem yaratır," dedi annem.

"Oh, hayır hayır, bana güvenin. Eğer ihtiyaç olursa, okul onun için özel bir öğretmen bile tahsis edecek. Bu konuda ben ne gerekirse yapacağım. Bunun bir engel teşkil edeceğini sanmıyorum."

"Bu her şey demek değil. Orada arkadaşları var..."

"Arkadaşlar?" Charlotte kibirle doğruldu ve bana döndü. "Arkadaşlarını ne zaman istersen buraya davet edebilirsin," dedi aynı küçümser tonla.

"Benim çok fazla arkadaşım yok," dedim, düşündüğüm okula döndüğüm zaman babam hakkında çıkan dedikodularla yüzleşmekti. "Çok fazla değil."

Gülümsedi.

"Burada olacak, canım, eminim. Sen çok çekici güzel bir bayansın. Genç erkeklerin etrafında bal arayan arılar gibi toplaştıklarından eminim. Ama bunun sen de farkındasındır, eminim."

Bunun benim düşündüğüm şey olmadığını açıklamak istedim, ama o konuya son noktayı koydu.

"Size evi gezdireyim," dedi. "Bundan gurur duyarım. Bu ev Grek tarzı bir malikâne."

Odadan dışarı çıktı biz de onu izledik. Giriş katındaki yemek odasından başladık. Odada yirmi sandalyeli bir yemek masası vardı. Fazla kullanılmadığı anlaşılan geniş bir oturma odasına geçtik. Sonra da mutfığa, geniş bir mutfığı vardı evin.

ROSE

Tekrar koridora geldiğimizde, Charlotte'un, "Güzel," dediğini duydum, derin bir nefes çekerek.

Evan odasından çıkmıştı. Annem ve ben ona baktık. Babamınki gibi saçları vardı, ama onunkiler omuzlarına iniyordu. Çıkan gürültü çok uzundu, görüşünü engellemek için onları sıkıca tutuyordu. Üzerinde bir kot pantolon, Evan Dot Com yazan bir tişört ve ayağında çorapsız giydiği deri terlikler vardı.

"Herkesle tanışmak için dışarı çıkman beni çok mutlu etti, Evan," dedi Charlotte. "Bu senin kız kardeşin, Rose ve annesi Monica."

Bize bir süre baktı ve hiçbir şey söylemeden sandalyesini geri çevirerek odasına girdi.

"Oh, tatlım, görüyorsunuz işte, çekingenliği ile uğraşmak gerçekten çok zor. Ona nezaketli davranmayı öğretmeye o kadar istekli olmama rağmen, o bilgisayarların ve makinelerin arasında olmayı ve insanlardan uzak durmayı tercih ediyor. Zavallı çocuk insanlarla olan bütün ilişkilerden uzak duruyor. Senin düzeltilebileceğini düşündüğüm konu bu, hayatım," dedi bana. "Gerçek bir arkadaşı yok, sadece bilgisayarlarla konuşuyor ve sosyal hayata girdiği zaman çok zorluk çekiyor."

"Sağlığı nasıl?" diye sordu annem.

"Bacaklarındaki rahatsızlık dışında çok sağlıklı bir genç adam. Yeteri kadar dışarı çıkmıyor," diye ekledi, bunun üzüntü verici bir şey olduğunu vurgulamaya çalışarak. "Berber buraya saçını kesmek

V. C. ANDREWS

için geldiği zaman bir parmak saçtan daha fazlasının kesilmesine izin vermiyor. Onu dişçi ya da bir doktora götürmek için çektiklerimizi de göreceksiniz. Onu heyecanlandıran tek şey, o elektronik eşya dükkânlarındaki alışveriş, bunu bile fazla uzatmak istemiyor. Bazen onun bir bilgisayara dönüştüğünü düşünüyorum."

Yeniden iç geçirdi.

"Lütfen," dedi, "Beni takip edin."

Bizi, odalarımızı göstermek için üst kata çıkardı.

Annemin olacağını söylediği odada, kraliçe-le-rinkine benzeyen kocaman bir yatak, televizyonu ve şöminesi olan bir oturma alanı vardı. Özel bir banyosu bile vardı. Evin güney tarafına bakan iki kocaman pencerede

çiçek motifleri olan güzel perdeler asılıydı. Yerler akağaç parkelerle kaplıydı ve yerde bir halı vardı. Oda, sıcak, rahat ve çekici görünüyordu.

Annem, bu odanın yarısını bile dolduracak eşyası olmadığını söylediğinde, Charlotte, "Kendin için yenilerini alacaksın, Monica. Senin çok bakımlı ve modaaya uygun giyinmeni istiyorum. Seninle çok iyi arkadaş olacağımızı ve bütün sosyal aktivitelere birlikte katılacağımızı düşünüyorum. Seni kaybettiğim kardeşimin yerine koyuyorum," dedi, daha önce görmediğimiz içtenlikle, annem gözlerini bana çevirdi. Buna nasıl karşılık verebileceğimi bilemedim.

"Hadi Rose'un odasına bakalım, şimdi," diyerek Charlotte hızla devam etti.

ROSE

Benim olduğumu söylediği oda anneminkinin tam karşısındaydı. Onunki kadar genişti ve aynı şekilde bir banyosu, televizyonu olan bir oturma bölümü vardı. Meşe ağacından yapılmış Kocaman bir yatak, el yapımı olduğu anlaşılan kocaman kuş-tüyleri vardı yatağın kenarında. Halı diğerinden biraz daha genişti. Bu oda da çok sıcak ve rahat görünüyordu.

"Kendine ait bir telefon hattın olacak, elbette," dedi Charlotte. "Senin için ayrı bir numara sipariş ettim."

Ne söyleyebilirdim ki? Bu oda benim odamdan iki üç kat daha fazla genişti ve hayatımda ilk defa kendi banyom olacaktı.

"Burası benim kız kardeşimin odasıydı," dedi ve tepkimi görmek için bana döndü.

Kalbim hızla attı ve odaya tekrar bir göz attım.

"Elbette, onun eşyalarının hepsi gitti. Bazılarını verdim, kalan özel eşyalar ise tavan arasında duruyor.

"Üst katta iki misafir odası daha var, bu katta bir tane büyük ve alt katta da bir tane var," dedi. "Ben ve zavallı Evan için olan diğer odaları da görebilirsiniz, bol miktarda var."

Annem bana tekrar baktı ve ardından Charlotte'a dönerek, "Bizden tam olarak istediğiniz nedir? Ev işlerinizi ve yemeklerinizi yapan hizmetkârlarınız var. Kuaförünüz var. Size ve eve bakması için elinizde tüm imkânlar var. Evan için bir arkadaş

V. C. ANDREWS

aramanızı anlayabiliyorum, ama ben bu konuda ne yapabilirim?"

Charlotte başını salladı, yüzü yumuşamıştı gözleri de daha sıcak bakıyordu.

"Bunlar doğru Monica, fakat buradan gittiğim zaman onu burada yapayalnız bıraktığımı düşünmek istemiyorum. Bu çok büyük bir ev. Soğuk ve kasvetli hissettirebilir insana. Sen ve Rose burada olduğunuz sürece burası çok daha sıcak olacaktır. Böylece Evan odasından dışarı çıkacak ve kardeşimin istediği aile ortamı burada kurulacaktır. Anlamanıza yardımcı olabildim mi? Bir fikir yaratabildim mi aklınızda?"

Başını yavaşça sallayarak önce bana baktı sonra odada göz gezdirdi, kafasının içi karışık düşünceler ve hislerle doluydu.

"Tüm bu trajedi ve mutsuzluğun içine biraz güzellik katmaya çalışıyorum" dedi Charlotte, annemin yüzünde aynı karmaşayı görünce. "Deden daha fazla ıstırap çekeceksiniz? Neden Evan böyle mutsuz yaşayacak? Neden ben parmağımın ucunda bu kadar imkân varken, mutsuzluk içinde yaşayacağım?"

Annemin başı istem dışı sallanmaya başlamıştı sanki, bir anda onu durdurdu.

"Bu konuda düşünmemize izin ver, Charlotte," dedi annem.

"Oh, elbette, hayatım," diye cevapladı heyecanla. "Burada kalın. Bizim için hazırlanan öğle yeme-

ROSE

ğine bir göz atacağım. Belki Rose, Evan'ı bir bilgisayar monitörü yerine insanlarla yemek yemeğe tatlılıkla ikna edebilir," dedi ve yerinden hızla kalktı. "Etrafa istediğiniz gibi göz atabilirsiniz, ben de yemek organizasyonunu yapacağım," dedi ve odadan çıktı.

"Ben tüm bunlara tamamen yenik düşmüş durumdayım," dedi annem. Karyolanın direklerinden bir tanesine dayanarak. "Başım dönüyor. Şuraya bak. Beş yıldızlı bir otele benziyor. Bu odalar çok geniş ve çok güzel, seni daha iyi bir okula göndermek istiyor... bana yeni kıyafetler almak istediğini söyledi..."

Durdu ve bana baktı.

"Sen ne düşünüyorsun, Rose?"

"Ben de senin kadar yenik durumdayım, anne. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Senin mali sorunlarla mücadele ederek yıpranmanı istemiyorum. Özellikle de bunlar babamın bize bıraktığı sorunlar olduğu için. Bunların yanında Charlotte'un ne kadar haklı olduğunu ve bize ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. Bu çok çarpık ve ilginç, ama tüm bunlara sahip olmamıza babam neden oldu."

Annem başını salladı.

"Sen de istiyorsan, ben bunu kabul edeceğim," dedi heyecanla. "Senin tüm bu zorunluluklar yüzünden üzüntü duymanı istemiyorum."
Benim yeni dünyam olacak yere bir baktım. Kal-

V. C. ANDREWS

bira evin iticiliği karşısında çırpıyordu, neyin itici olduğunu anlayamıyorum? İyi şeyler mi yoksa kötü şeyler mi?

"Evin geri kalanına bir bakalım," dedi annem, birden, heyecan ve neşe içindeydi, merak ve endişe içinde değişip duruyordu.

Eskisinden çok daha fazla genç ve mutlu görünüyordu.

Charlotte Alden Curtis haklıydı. O merhametli bir melekti.

Ya da bizi daha büyük bir mutsuzluğun içine çekerek şaşırtan bir melek.

Annem ve ben duvarlardaki Curtis ve Alden ailelerinin resimlerine bakarak gezmeye başladık. İkimiz de Angelica'nın resimlerinin önünden ayrı-lamıyorduk. Evan'ın çok az fotoğrafı vardı ve hepsinde ya yere ya da tavana bakıyordu ve hiçbirinde gülümsemiyordu. Büyük piyanonun üzerindeki resmi uzun uzun inceledim. Babama ve bana benzerliklerini bulmaya çalıştım. Aynı babaminkine benzer bir burnu ve çenesi vardı, saçları ona benziyordu. Gözlerini annesinden almıştı annesinki gibi gamzesi bir çenesi vardı.

Charlotte bizim için evin batı tarafındaki avluda güneşin altında açık büfe bir öğle yemeği hazırlamıştı. Yiyecekleri güneşten koruyan mavi şemsiyeler vardı.

"Neden Evan'ın yanına gitmiyorsun?" dedi Charlotte. "Kendini tanıt, bakalım bizimle öğle yemeği yemeyi kabul edecek mi?"

ROSE

"Onun odasına tek başıma gidemem," dedim.

"Elbette, gidebilirsin, hayatım. Bu evi mümkün olduğu kadar çabuk kendi evin gibi benimsemiş istiyorum. Hadi," diye ısrar etti. "Seni ısırmayacak. Yapabileceği en kötü şey, bana yaptığını yapmaktır. Sen orada değilmişsin gibi davranabilir."

Anneme baktım. Bana cesaret veren bir gülümseyiş vardı dudaklarında, şaşırdım ve Evan'ın odasına doğru yürüdüm. İlk defa erkek kardeşim ile tanışacak olmak içimde çok değişik bir heyecan yaratmıştı. Babamız aynı kişi idi. Görünüşümüzde benzerlikler vardı. Bu aynı şeyleri düşünebileceğimiz ve aynı şeylerden hoşlanabileceğimiz anlamına gelebilir miydi?

Babamız hakkında o ne düşünüyordu? Annesine yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyor olabilir miydi? Babamıza karşı olan öfkesini bana yansıtır mıydı? İle yaparsam ne söylersem benden nefret etmeye devam eder miydi?

Odasının kapısının önüne geldiğimde heyecanlıydım ve biraz titriyordum, kapıyı çaldım. İçeriden hiç ses gelmedi, kapıyı duyulmayacak kadar yavaş çaldığımı düşünerek bir kez daha, daha sert vurdum. Yine, gel ya da kimsiniz gibi bir laf etmedi. Kapıya üçüncü vuruşum, kendi kendine açılmasına sebep oldu. Sıkıca kapatılmış değildi kapı. Odanın içinde göz gezdirdim,

Daha önce çok fazla, bir erkek çocuğun odasında bulunmamıştım, ama bu tahminlerimden çok daha farklı bir odaydı. Duvarlarda hiçbir şey yoktu.

V. C. ANDREWS

Sporcuların, ünlü yıldızların ya da filmlerin afişlerinden ya da posterlerinden de yoktu duvarlarda. Oda soğuk, aseptik bir hastane odasını andırıyordu. Yatakta desensiz beyaz çarşaflar vardı ve yastıklar yatağın parmaklıklarına dayanmıştı. Oda tedavi edici araç gereçlerle doluydu.

İlk önce Evan'ın odada olmadığını düşündüm, ama kapı tamamen açılınca onu bir bilgisayar monitörünün önünde buldum. Benim kapıyı vuruşumu duymamasının sebebi kulağındaki kulaklıklar olmalıydı. Ağzına yakın, bir mikrofon da vardı ve kısık sesle birisi ile konuşuyordu. Onu rahatsız etmemem gerektiğini düşündüm, ama bir şey benim kapıda olduğumu anlamasına neden oldu. Belki kapıyı açtığımda içeri sızan ışık ya da bilgisayar ekranına yansıyan gölgem. Her ne ise, hızla dönüp bana baktı, şiddet ve öfke dolu gözleri ile vücuduma bıçaklar saplıyordu sanki.

"Üzgünüm," diye başladım. "Kapıyı vurdum, yine vurdum, ama sen duymadın, kapı kendiliğinden açıldı."

Mikrofona bir şey söyledi ve yavaşça kulaklıkları çıkartıp kucağına koydu.

"Bana kız kardeşim olduğunu söyledi," dedi. Ses tonu düşündüğümde daha derindi ve babaminkine benzemiyordu, "Yarı kız kardeş," diye ekledi.

"Öyle görünüyor," dedim.

"Yarım'ın hiç'den daha fazla olduğunu zannedi-

ROSE

yor," dedi. "Bu her zaman doğru değildir. Yarım bardak siyanür hiç olmamasından daha iyi değildir. Yarım bir baş ağrısı hiç olmamasından daha iyi değildir."

"Ben hiç kimseye baş ağrısı vereceğimi düşünmüyorum," diye sert bir cevap verdim. "Bak bu durum, senin olduğu kadar benim ve annem içinde şaşırtıcı bir durum. Daha bile fazla," dedim, büyük bir kalp çarpıntısından sonra, "Çünkü, Charlotte sayesinde senin bizden bir süredir haberin vardı."

Gözlerini babam gibi kıstı. Onlar annesinin gözleriydi, mavi safir, ama öyle keskin, araştırmacı ve etkilenmemiş gibi bakıyordu ki.

"Başkalarının yaptıkları için ıstırap çekmek zorunda olmamızı anlayamıyorum," dedim. Gözleri parladı ve yumuşadı.

"Oh, peki nasıl ıstıraplarımdan kurtulabilirim?" diye sordu bana alaycı bir gülümseme ile. "En iyi doktorlar buna çare bulamadı. Sen yapabilir misin?"

"Ben bundan bahsetmiyorum."

"Ne?" Bana doğru yaklaşıyordu. "Ne peki?"

"Senin talihsiz pozisyonun," dedim ona doğru başımı sallarken.

"Talihsiz Pozisyon, güzel bir kaçış, ben kendime sakat diyorum."

"Perişanlığı kabul edersen, her zaman perişan olursun" derdi her zaman babam."

V. C. ANDREWS

"Baba? Baba?" diye tekrarlardı. "Bana babandan bahsedeceksin," dedi ağzından bu laflar yerine bir küfür çıkmıştı sanki.

"Evet, bahsederim." dedim, meydan okurcasına. "Sana birçok şeyden bahsedebilirim, ama öncelikle senin tüm bunları istemen gerekli. Buraya seninle arkadaş olmak için yalvarmak üzere gelmedim. Seninle arkadaş olmak isterim, ama sen benimle arkadaş olmak istemezsen..."

"Bu bana kalmış. Biliyorum. O her zaman her şeyin bana kalmış olduğunu söyler - hiçbir şeyi kontrol edebilecek durumda olmadığım halde."

"Bunu yapacaksın, bir ilişki kurabilirsek, eğer."

Bana baktı ve gülümsedi.

"Gerçek ismin ne?"

"Bu benim gerçek ismim."

"Rose? Kimliğinde bu mu yazıyor?"

"Evet,"

"Bir sonraki çocuğa ne isim koyacaklar, Dafodil? 'nergis'

"Çok komik," dedim. "Bak, ben acıktım. Dışarıda güzel bir öğle yemeği sofrası hazırlandı. Benimle dışarıda yemek yiyip daha yakından tanışmak ister misin, yoksa, buraya tıklararak hepimizi ve kendini üzecek misin?"

"Bu zor," dedi. Geri dönüp bilgisayarına baktı. "Cevabi bulmak için makinede araştırma yapmam lazım."

ROSE

"Pekâlâ, bitirdiğin zaman dışarı gel ve bana katıl." dedim ve dışarı çıkmak için arkamı döndüm.

"Pekâlâ" dedi.

"Pekâlâ."

"Pekâlâ, geliyorum. Yolu göster, Rosie"

"İsmimin seni güldürmesine çok sevindim," dedim ve koridora doğru yürüdüm, o da yanımdan geliyordu.

"Sana yardım etmemi ister misin?" dedim.

"Teşekkür ederim. Ama bu, bugünkü tek egzersizim. Terapistim bugün gelmiyor."

"Bilgisayarda ne yapıyordun? Kiminle konuşuyordun?"

"Bir sohbet odasında diğer çocuklarla konuşuyordum. Bu kulübü ben kurdum. İsmi Sakatlar Anonimi. Birbirimizle notlarımızı ve üzüntülerimizi paylaşıyoruz."

"Kulağa eğlenceli gelmiyor."

"Bunu yapmaya yeni başladık. Eğlenecek bir şeyler bulacağız."

Avlunun kapısına geldik. Charlotte baktı. O ve annem masada oturmuş yemek yiyorlar ve sohbet ediyorlardı.

"Bu harika değil mi?" dedi Charlotte.

"Evet," dedi Evan, "Büyük Mutlu Bir Aile."

Benim tepkimin ne olacağına bakmak için yüzünde hafif bir gülümseme ile suratıma baktı. Bu

V. C. Andrews

ikinci kırılmada onun yüzündeki yalnızlığı ve mutsuzluğu gördüm. O sadece kemikleri yüzünden sakat biri değildi. İçi öfke dolu, çekingen ve mutsuz biriydi aynı zamanda.

Onun gerçekten çok yakışıklı bir genç olduğunu o sırada fark ettim. Annesinin ve babasının en güzel yanlarını almıştı. Gözlerinde biraz mutluluk kıvılcımları yansa daha da yakışıklı görünecekti.

Beni inatçı haliyle kendine çekmişti, ona yardım etmem ve onun kardeşi olmam için bu yönü beni cesaretlendirmiş olmalı. Onu korumak ve gözetmek istedim. Benim ondan çekineceğimi, ona tiksinti ile bakacağımı ve ondan kaçacağımı düşünmüştü, ama ben öyle yapmadım.

Ona gülümsedim.

"Bu benim annem, Monica," dedim. "O ve babam adımı Rose koymuşlar."

Gözleri daha yumuşak bakmaya başladı ve sanki keyiflenmişti.

"Merhaba, Evan." dedi annem.

O da nazik bir şekilde merhaba dedi.

"Sana bir tabak yemek koyabilir miyim, Evan?" dedi Charlotte.

"Hayır," dedi sert bir sesle. Bana doğru baktı. "Bunu Rose'un yapmasını tercih ederim. Başka bir isimle, şeker gibi kokmalı."

Pekâlâ dedim içimden ben de oynayacağım.

"Çok kötü, yapmayacaksın," dedim ona eğilerek.

ROSE

Yüzünü buruşturdu, ama sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Bu ses Charlotte'a yabancı gelmiş olmalı. Ben Evan'a yemeğini verirken, şaşkınlıkla ağzını açarak, anneme baktı.

"Bunun şu demek olduğunu düşünüyorum," dedi.

Bu durumu nasıl yorumladığını ve bunun ne anlama geldiği bunların iki farklı şey olduğunu daha sonra öğrenmeyi düşünüyorum.

5 EVAN

YEMEKTEN sonra, Evan onu bahçede gezdirmeme izin verdi. Havuzlan ve evin arka tarafındaki bahçeyi gezdik. Bana en sevdiği yeri göstermek istediğini söyledi, ama bana kalırsa o teyzesinden ve annemden uzaklaşıp benimle konuşmak istiyordu. Charlotte'un onun hakkında, içine dönük, sadece bilgisayarla ilgilenen ve kendi yaşlıları ile pek fazla iletişim kurmayan biri olduğunu söylemekte hiç de abartılı davranmadığını anladım. Birkaç hafta önce İngilizce öğretmenim Bay Madeo'nun bana okumamı tavsiye ettiği Devlet adlı kitaptaki bölümlerden biri olan Platon'un Mağara alegorisini hatırlattı.

Alegori'de insanlar yerin altındaki mağaralarda ayaklarından zincire bağlanmış olarak yaşıyorlar ve böylelikle sadece önlerindeki duvara bakabiliyorlardı. Önlerinde ve arkalarında bir ateş yanıyor.

V. C. ANDREWS

böylece her şeyi önlerindeki duvara yansıyan gölgeler olarak görüyorlardı. Tek bildikleri şey bu gölgeler, işittikleri ve o gölgelerin çıkardığı seslerdi.

Evan ile konuştuğumda tek bildiği şeyin internet olduğunu ve onun içinde bir mağarada yaşar gibi yaşadığını gördüm- bu elektronik bir mağara, ama yine de kulaklıktan duyduğu sesler ve monitörde gördüğü yansımalar. Oradan her şeyi görebiliyordu, en egzotik yerleri bile biliyordu, ama aslında yaşadığı yerden hiç ayrılmamıştı. Tek gezintisi bu bahçede yaptıklarıydı, bildiği çiçekler bahçede büyüyenlerdi. Gördüğü kişiler, eve gelen hemşireler, doktorlar, ona hizmet eden hizmetkârlar ve elli sekiz yaşındaki matematik öğretmeni Bay Skul-nik'ti. Onu da, yüzünde o kadar çok delik var ki, bir gözyaşının çenesine inmesi iki ay sürer diye tarif ediyordu.

"Ve o," dedi. "Süt gibi kokar. Teyzeme onu istemediğimi söyledim, ama o başka birini bulmanın çok zor olduğunu söyledi. Bunun için çabalamadığının farkındayım aslında."

"Belki de bakıcı öğretmenlere ihtiyacım yoktur," diye sesli düşündü ve bana baktı. "Belki de sen bana lise sınavlarını geçmem için yardımcı olabilirsin."

"Buraya taşınıp taşınmayacağımız kesin değil, Evan," dedim.

"Yani eğer bu olursa."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Evan, hem

ROSE

bu yasaya aykırı bile olabilir, ben ehliyetli bir öğretmen değilim."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bu aptalca bir fikirdi. Unut bursu!"

"Bunun aptalca olduğunu söylemedim, Evan."

Konuşmayı kesti. Onun ne kadar çabuk kırıla-bildiğini anladım. Öğlen saatinde onunla birlikte vakit geçirmek, esprilerine gülmek, meydan okumalarına karşılık vermek onun hoşuna gitmiş olmalı ki, benimle tekrar konuşmak ve özel olarak görüşmek istedi. Yüzüme bakarken içtenlik araması, onun için birine güvenmenin ne kadar zor olduğunu gösterdi bana. İnsanlar yerine bilgisayarla ilgilenmek onun için daha

rahat olmalıydı. Birisinin onu kırma riski çok daha az. Hoşuna gitmeyen bir söz gördüğü zaman, fareye tıklayıp onu elektronik sonsuzluğa gönderebilir.

"Benim için zamanın olmayacak zaten," dedi sonunda. "Burada okula başlayacaksın ve bir sürü arkadaşın olacak, benim gibi sakat biri ile vakit geçirmek istemezsin, Sakatlar Kulübü Başkanı ile."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım söylediğine.

"Doğru. Bütün gün okul ödevlerimle ilgilenmek için okuldan koşarak eve dönmeyi beklemezsin. Doğru olan, sen okulun en popüler kıızıdır."

"Doğru olan, Evan, okulda sandığın kadar çok arkadaşım yok," diye açıkladım. Bana baktı.

V. C. ANDREWS

"Tabii."

Sandalyesini itmeyi bıraktım ve yüz yüze gelebilmek için sandalyenin önüne geçtim.

"Bilesin diye söylüyorum, Evan, okulda konuştuğum kızların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Annem, babam ve ben çok fazla taşındık ve benim iyi arkadaşlıklar kurmak için hiç zamanım olmadı. Daha önce tanıştığım diğer çocukların hiçbirini hatırlamıyorum bile. Yüzleri aklımda belirsiz şekiller olarak canlanıyor. En fazla oturduğumuz adres şimdiki evimiz ve bu ev bile yaşanabilecek kadar dolu olmadı iki yıldır!"

Kendine acıması bir anda silindi, yerine güven ve sıcaklık geldi.

"Ne kadar çok yerde oturduğunuzu anlayabiliyorum. Neden bu kadar çok yer gezdiniz?"

Ağaçlara doğru baktım ve kollarımı göğsümde bağladım.

"Her zaman babamın sıkıldığını ya da önem vermesi gereken konulara önem vermediğini düşünürdüm. Ama bu şeyi öğrenmeden önceydi tabii..."

"Beni? Trajik doğum kazası?" diye sordu, hü-zünlendiği görülüyordu.

"Senin trajik bir kaza olduğunu düşünmüyorum, Evan. Bak, seni tanımak istiyorum, ama belki de senden hiç hoşlanmayacağım. Belki yardım edebileceğim gibi birisi olmayacak tanıdığım kişi."

ROSE

dedim. "Ama şimdiye kadar gördüğüm ve duyduğum senin çok zeki biri olduğun. Sana, okul konusunda yardım edemem dediğim zaman düşündüğüm, senin kendini ne kadar geliştirdiğin ve senden iki yaş büyük olmama rağmen benim sana öğretebilecek pek fazla artım olmadığıydı.

"Her neyse," dedim. "Ben ve annem, sen ve anneni öğrendiğimizde, ikimizin de düşündüğü babamın sorumlu olduğu şeylerden kaçmak için o kadar fazla taşındığı idi. Bana göre bu zaten böyle olmuş..." dedim.

Evan'ın suratı eskisinden daha fazla yumuşadı, gözüne çok tatlı ve küçük bir çocuk gibi göründü yine.

"Charlotte Teyzem onu bana anlatmak istediği zaman ilgilenmiyormuş gibi davrandım, ama aslında onu çok merak ediyorum," dedi. "Ondan nefret ettiğim kadar hiç kimseden edemem, ama yine de kendime engel olamıyorum, onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Onu sevmen için yardım edemem. Ben onu hâlâ çok seviyorum. O hayatımda gördüğüm en çekici adam ve anneme göre de, bir kadının başına gelecek en dayanılmaz durum olsa da onu sevmekten vazgeçemiyorum," diye ekledim.

Evan bana baktı ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben, benimle ilgilenemeyeceğinin sebebi olarak, çok güzel olduğun için seni arayan bir sürü çocuk olacağını ve burada yaşamaya gelsen bile seni göremeyeceğimi düşünmüştüm."

V. C. ANDREWS

"Teşekkür ederim, ama beni arayan çocuklar falan yok."

"Sen bir güzellik yarışmasında birinci oldun değil mi?" diye sordu.

"Hayır ben favori adaydım. Bir saniye," dedim ellerim belimdeydi. "Sen bunu nereden biliyorsun."

"Charlotte Teyze söyledi bana. Onun bir dedektifi var."

"Bir dedektif mi? Ben sadece işlerini halletmek için birkaç avukatı olduğunu düşünmüştüm. Gerçek bir dedektif?"

"İsmi Philip Marlowe," diye şaka yaptı, Evan. "Bilmiyorum, sadece emekli bir polis memuru ve sen, yarışmadan birinciliği hileyle elinden alınan güzel kız."

"Ben o kadar güzel değilim, Evan." "Hiçbir zaman birbirimize yalan söylemeyeceğimize söz verebilir miyiz, Rose? Ben bir sakatım ve sen sinema filmlerindeki kadar güzelsin." Bu sefer benim yüzümün gülme vaktiydi.

"O yarışmayı düzenleyen şirketin sahibinin ak-rabasıydı," diye açıklama yaptım.

Bir kahkaha attı.

"Bunu biliyordum. Bir erkek arkadaşın yok mu, hoşlandığın biri falan?"

"Biri ile çıkıyorum, evet," dedim. "Onunla tanışmanı isterim."

ROSE

Bir an için bana baktı ve sonra başım yere eğdi.

"Hayır," dedi. "Sen iyi kalpli bile olsan, birinin benden haberi olmasını istemezsin." Acı çektiği belli oluyordu. "Burada yaşadığımızdan kimsenin haberi olmasını istediğini hiç sanmıyorum,"

"Bu, doğru değil."

"Teyzem, annene tüm bunların gizli kalması konusunda söz verdi. Bunu biliyorum."

"Bu onun için utanç verici."

"Ya, senin için," bana yumuşak bir yumruk attı. "Ben herkes için utanç verici bir şeyim."

Sandalyesini eve doğru çevirdi.

Bir süre onu izledikten sonra arkasından koştum kollarından tutup ona doğru eğildim.

"Bir saniye bekle," diye bağırdım.

"Gitme izin ver. Odama dönmem gerekiyor," dedi. Bana ters ters bakıyordu, gözleri yaş ve öfke doluydu. Beni yana itip kaçmaya çalıştı, ama onu kollarından tuttuğum için kıpırdıyamıyordu.

"Hayır. Burada durup beni dinleyeceksin. Ben senin bilgisayarında istemediğin zaman düğmeye basıp gönderdiğin insanlardan değilim."

"Ne?"

Yüzü suçlu bir insanınki gibi asıldı. Bağırıp çağırmak, tepinmek istemiyordu, ama ayakları olduğu yere bağlıydı.

V. C ANDREWS

"Bunu kesmeye söz verene Kadar buradan hiçbir yere gidemezsin. Her zaman böyle davranmaya devam edeceksen, buraya taşınmayı hiç istemiyorum."

"Böyle, ne demek?"

"Bay Kendine Acıyan gibi."

Onu çok sıktığımı fark ettim ve kollarını bırakıp ayağa kalktım.

"Peki birbirimize hiç yalan söylemeyeceğiz. Sen haklısın. Anlayabiliyorum, bulunduğun durum gerçekten şanslı bir durum değil. Ama bir düşünsene birçok insan ne şekilde sakat yaşıyor. Bir şey var, yaşlılarından çok daha ilginç ve akıllısın. Bunu seni gördüğüm anda anlamıştım. Hayatınla ilgili her istediğini yapabilirsin, mükemmel şeyler yapabilirsin. Ama sen kendini tanıımıyorsun ve tanımaya çalışmıyorsun."

"Yürüeyilen birçok insan senin yapabileceklerini yapamıyor. Kendim için bir dil geliştirebileceğimi sanmıyorum, ama bunun için ağılayıp inlemeyeceğim. Elimde olanlarla en iyisini yapmaya çalışacağım." Kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Babam, annen ve senin için çok iyi şeyler yapmadı, sorumluluklarını bilemedi, ama onun kendini iyi hissetmek için bir felsefesi vardı, beni bile kötü durumdayken güldürmeyi becerirdi."

ROSE

Sandalyesine yaslanmış kollarını göğsünde bağlamış olan Evan, "Peki onun bu parlak felsefesi tam olarak neydi?" diye sordu.

"Kontrol edemediğin şeyler için endişelenmene gerek yok derdi." bunları söylerken gülümsüyor-dum.

"Bunda komik olan ne?"

"Ben küçük bir kızken canımı sıkın bir şey olduğu zaman o hep odama gelir ve ağlamamı engellerdi."

"Müthiş, çok şanslısın."

"Bir gün," dedim, içnelemelerini duymazdan gelerek anlatmaya devam ettim. "Eve geldiğinde çok güzel tahta bir kutu getirmişti. Büyüklüğü bu kadardı," ellerimle ona gösterdim. "Kutunun bir yüzünde üzüntülü bir surat resmi vardı, bir diğer yüzünde mutlu bir surat resmi vardı, biliyorsun... Yunanlılar buna ne der."

"Sen maskelerden bahsediyorsun, suratlar değil, bunların orijinalleri Dion kültürüne aittir," dedi.

Ona gülümsedim.

"Sen yürüyen bir ansiklopedi gibisin,"

"Yürüyen?"

"Ah demek istediğim..."

"Biliyorum," dedi hızla. "Charlotte Teyze beni Bay Bilgisayar Kafa diye çağırır bu yüzden kendime bu tişörtü yaptırdım, Evan Dot Com. Bunu internetten ısmarladım. Ben tüm alışverişimi buradan yaparım. Ama unut bunu. Bana kutudan bah-

V. C. ANDREWS

set." Hikâyesinin sonunu bekleyemeyen çocuklar gibi çok sabırsız görünüyordu.

"Babam, başıma kötü bir şey geldiğinde bunu bir parça kâğıda yazıp kutunun içine atmamı ve kutuyu çevirmemi söyledi, böylece mutlu suratı görüyordum, yani komedi simgesi maskeyi," diye düzelttim, "Bu bana kötü şeyleri unutmamda yardımcı olurdu."

Başını salladı, yeni bir iğneleme bekliyordum, ama o düşünceli görünüyordu.

"Buraya taşındığında, yani eğer taşınırsan o kutuyu da yanında getir." Onun içine koyabileceğim birçok şey var," dedi ve ilerlemeye başladı. Arkasından bir süre baktım ve sonra yürümeye başladım. Aslına bakarsan, ikimizin de kabul etmek istemediği benzer yönlerimiz vardı.

Charlotte avluya girdiğimiz zaman, "Siz ikinizin minik muhabbet kuşları gibi böyle iyi anlaşması ne kadar güzel." diye bağırırdı.

Sandalyesini annem ve Charlotte'un yanından sürerek eve giren Evan, "Evet, şu andan itibaren her şey çok güzel olacak, Charlotte Teyze," dedi.

Annem bana sorgulayıcı bir bakış attı. Ona gülümsedim ve başımı onu rahatlatmak için öne doğru eğdim. Endişeli görünüyordu.

"Neden sizi biraz özel konuşabilmeniz için yalnız bırakmıyorum ki," dedi Charlotte gözlerini benden anneme kaydırırken. "Benim de yapmam gereken bazı özel telefon konuşmaları var. Bugünlerde birçok komite ile ilgileniyorum."

ROSE

Masadan kalkıp eve girdi. Masaya otururken sofrayı toplayan hizmetçiyi izliyordum.

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun, tatlım?" diye sordu annem.

"Bilemiyorum, anne. Burası çok güzel."

"Sahip olacağımız odalar, hizmetkârlarımız olacak ve hiç mali sorunumuz olmayacak. Charlotte yarından sonraki gün beni alışverişe çıkarmayı teklif etti." Annem heyecanla devam etti. "Benim çok iyi ve modaya uygun giyinmemi istiyor. Birçok komite ile görüşüyormuş benim de bunların bir parçası olmamı istiyor. Başım gerçekten deli gibi dönüyor. Partiler, akşam yemekleri, danslar, Atlanta'da tiyatrolar ve her şeyi ödeyecek. Bu çok büyük bir cömertlik."

"Senden tam olarak ne istediğini söyledi mi anne, özel bir şey?" diye sordum şüphe ile.

"Sadece burada olmamı, aile gibi davranmamı ve ona yardım etmemi, sanıyorum. Bu çok zor görünmüyor. O kendisine eşlik edecek birini arıyor, onun yaşında birini."

"Tüm bunlara sahip olan bir kadın neden kendisine eşlik edecek birini arar, anne?"

"Tüm cevapları bilemem, Rose, ama bundan bize zarar gelebilir mi sence?" "Umarım gelmez." "Evan ile anlaşabildiniz mi?" "O çok hassas ve sinirli biri," dedim.

V. C. ANDREWS

"Senin gibi birine kimin ihtiyacı olabilir," ısrarla sordu. Charlotte ikna konusunda çok başarılı olmuştu. Bu ev, bu yer, herhangi birinin başka hiçbir şey düşünmeden kabul edebileceği bir teklifti.

"Belki," dedim dikkatle.

"Peki, evet diyebilir miyiz, Rose?" diye sordu annem.

Derin bir nefes aldım. Tekrar taşınmak zorunda kalacaktık, babamın ölümü bunu değiştirmeyecekti. Annem bunun için çok heyecanlıydı. Onun hayatında karşısına çıkmış en iyi şans için nasıl olmaz diyebilirdim?

Başımı salladım.

"Pekâlâ, anne," dedim. "Taşınalım."

Ellerini şaklattı ve boynuma sarıldı.

Charlotte bizi içerden izliyor olmalıydı, birbirimize sarıldığımız zaman avluya geldi.

"Bu evet mi demek?" diye sordu anneme.

"Öyle," dedi annem.

Charlotte gülümsedi.

"Öyle ise siz ikiniz hoş geldiniz, benim evim artık sizin eviniz." Bana döndü. "Evan buna çok sevinecek. Benimle yukarı gel, Monica. Sana geçen hafta Saks'tan aldığım takımları göstermek istiyorum. Sanırım ölçülerimiz aynı," diye ekledi.

"Giysi dolabı bir mağaza gibi. Üzerinde etiketi duran kıyafetleri bile var." diye fısıldadı kulağıma, sonra ayağa kalktı ve Charlotte'un arkasından git-

ROSE

ti. Eve girmeden önce geri dönüp bana baktı ve kollarını havaya kaldırarak gülümsedi.

"Küçük şans yüzümüze güldü," dedi ve kapıdan kayboldu.

Etrafa baktım, ağaçlardaki gölgelere baktım.

Küçük şans, ama bu iyi şans mı yoksa kötü şans mı, diye düşündüm.

Zaman tüm gizleri haftalara ve günlere, saatlere ve dakikalara saklıyor ve biz zavallı ruhlar bunları defalarca yaşamak zorunda kalıyoruz, üzüntüyü mutluluğu, kederi, diye düşündüm.

Bizi nelerin beklediğini ne zaman öğrenebilecektik? Burada birden fazla giz olacağını hissediyordum.

Annem evimize gidip eşyalarımızı toplamaya başlamak konusunda çok acele ediyordu, alt katta hazırlanmış bekliyordu bile. Charlotte bize yardım etmesi için birkaç kişiyi göndereceğini söyledi, ama annem, yanımızda getireceğimiz fazla eşyamız olmadığını söyledi.

"Özel olmayan eşyalarımızı Kurtuluş Ordusuna bağışlayacağız," dedi Charlotte'a. "O eşyaların hiçbiri buraya uymaz zaten."

Özel olmayan? Düşündüm. O, bizim için özeldi; o evi kiraladığımızdan beri çok mutlu olmuştuk. Eşyalarımız hâlâ kullanılabilir durumdaydı. Şimdi, unuttuğumuz diğer tüm anılarımız gibi bunları da bir kenara atıyorduk. Eğer yapabilseydi, annem ak-

V. C. ANDREWS

lındaki tüm izleri silerdi. Babam gibi davranıyordu geçmişini unut. Sadece şimdiye ve olduğun yere dikkat et. Gerçekten yanımıza alabileceğimiz çok az eşyamız vardı.

Fotoğraf albümlerimiz, farklı yerlerde farklı evlerde çekilmiş, bir aile tarihinden çok sefer defterini andırıyordu.

"Kararınızdan dolayı çok memnunum" dedi Charlotte, anneme ve sonra bana döndü, "İkiniz de yeni bir hayata başlıyorsunuz, Rose. Her şeyi oluruna bırak. Seni de yeni elbiseler almak için alışverişe çıkaracağız. Eski diş fırçasını bile getirme. Yenilerini odandaki banyoya koydum."

Annem güldü ve ikisi kol kola girip çok eski iki arkadaşmış gibi dışarı çıktılar.

"Evan'a veda edeceğim," diye bağırdım arkalarından.

"Evet, çok iyi olur ve ona yarın burada olacağını da söyle."

"Yarın mı? Ama bu çok erken anne, benim okula gitmem gerekli ve ..."

"Charlotte hepsini ayarladı, Rose. Okuldan çoktan ayrıldın bile. Yeni okuluna kaydın yarın sabah geçirilecektir."

"Siz nasıl?.." sorumu bitiremedim. Annem çoktan arkasını dönmüştü bile. Soruyu kendime sordum. Buraya taşınmayı kabul edeceğimizi nasıl biliyordu?

ROSE

İçimde soğuk bir elektrik dolaşıyormuş gibi hissettim, kalbim dakikalarca hızla attı. Biz, başka birinin bizi izleyip ne yapabileceğimizi görebileceği kadar basit insanlar mıydık, hayatımızı yönlendirmek bu kadar kolay mıydı? Üzerimize gelebilecek en ufak yük uçup gitmeliydi.

Babam gitmişti, ama Angelica ile bir aşk yaşarken ve bir çocuk yaparken bize yaşattıklarından daha büyük bir problem bıraktığını hissettim.

Bu sefer Evan'ın oda kapısı açıldı, ama o hâlâ onu bulduğum yerdeydi, bilgisayar masasının başında.

"Merhaba," dedim. Kulaklıklarını takmamıştı bu sefer. "Sanırım oldu, biz yarın taşınıyoruz." Beni hiç duymamış gibi işine devam etti. "Ne söylediğimi duydun mu Evan?"

"Evet, ama ben bunun zaten olacağını biliyordum," bana cevap verirken hâlâ klavyede bir şeyler yazıyor ve gözünü monitörden ayırmıyordu.

"nasıl..."

"Bekle. Orada." dedi ve bana döndü. Yazıcının sesini duydum. "Geliyor..." dedi başını salladı, sağında masanın üzerinde duran yazıcıya bakıyordu. Yazıcıdan çıkan resmi inceliyordum. Resim ortaya çıkarken boğazımdan yüzüme doğru korkunç bir sıcaklığın çıktığını hissettim. Sonunda bitti ve ben resmi aldım.

Fotoğraf ben, babam, annem, Evan ve Angeli-ca'nırı olduğu hepimizin birlikte çekilmiş fotoğrafıydı.

V. C. ANDREWS

"Bunu nasıl yaptın?"

"Çok zor değil" dedi. "Elimde böyle birleştirdiğim bir sürü resim var, ne mutlu bir aile değil mi?"

Bunları görmek kasılmama ve vücudumun bir ürpertiyle titremesine yol açtı,

"Babamın bu resmini nereden buldun?"

"Charlotte Teyze, onu annemin eşyalarının arasında bulmuş. Senin ve annenin resimlerini Charlotte Teyze'nin tuttuğu dedektifin hazırladığı dosyadan aldım.

"Charlotte Teyze'yi de arka tarafa bir kuklacı gibi yerleştirmeyi düşünüyorum. Sen ne dersin? Yapmalı mıyım?"

Ona baktım.

Bana gülümsedi.

"Gel buraya, şunu izle," dedi ve yeniden bilgisayarda bir şeyler yapmaya başladı. Charlotte'un resimlerinden bir tanesinden onun kafasını kesti ve bir gorilin gövdesinin üzerine koydu. Ben buna güldüm ve sonra Charlotte'un kafasını çok çekici çıplak bir kadının gövdesi üzerine koydu.

"Evan!"

"Bu bir sihir. Her istediğini, her istediğine dönüştürebilirsin. Senin için yaptığımı bir bak," dedi ve daha önceden hazırlanmış bir dosyanın üzerine tıkladı.

Resim ekrana geldi. Bir gazeteden Lewisville Güzellik Yarışması'nda birinci olan Sheila Stone'un fotoğrafını bulmuş ve başımda taç ile beni kraliçe yapmıştı.

ROSE

"Yanlışları düzeltmek ne kadar kolay, bak."

Bir kahkaha attım. Başka bir dosya açtı. Kendisini bir ata binerken gösterdi ve olimpiik bir yarış stadında koşarken.

"Bunların hepsinin gerçek olmasını dilerim, Evan," dedim yumuşak bir sesle.

Bana gülümsedi.

"Bu gerçek. Bu inandığını gerçekleştir," dedi, tekerlekli sandalyesini göstererek.

Babam inanırdı, diye düşündüm. Babam buna bayılırdı.

"Senin kendi, sihirli kutun var," dedim ona, bilgisayarına bakarak.

"Kesinlikle," dedi gülümseyerek. Düşündüm de, acaba Charlotte'un istediği gibi ona yardım ederek ona zarar verir miyim yoksa yararlı bir şeyler yapabilir miyim: onu odasından ve sahip olduğu dünyadan dışarı çıkartarak.

6

YENİ BİR YAŞAM

ANNEMEve geldiğimizde, sanki intikam alıyormuş gibi saldırdı evimize. Babamla evlendikten sonra geçirdiği tüm kötü zamanları ve kötü şansını bir kenara atıyordu, babama tüm bunları ödetiyormuş gibiydi. Ona acı veren ya da onu önceden mutsuz eden hatırası olan tüm eşyaları çöp kutularına doldurdu, para edecek şeyleri bile attı. Onun saklamak isteyeceğini düşündüğüm, babamdan hatıra kalan eşyalara bile aynısını yaptı.

Gardırobundaki en sevdiği eşyalarını, bluzlarını, eteklerini en sevdiği giysilerini çöp torbalarına doldurduğu zaman gerçekten çok şaşırdım. Hiçbiri yırtık ya da eski giysiler değildi. Ona bunları sorduğum zaman, bana dönüp, "Charlotte'u duydun. Bunları o eve taşımanın ne anlamı var? Bunların hepsi eski moda, bu giysileri giymemi isteyeceğini

V. C. ANDREWS

hiç sanmıyorum. Ayrıca," diye ekledi, Yeni yıldan önce hediye alacağını düşünen küçük bir kız gibi konuşuyordu. "Bana tamamen yeni ve içi dopdolu bir gardırop alacak, onu duydun."

"Belki de mübalağa ediyordu, anne."

Bir an düşündü ve sonra başını salladı, önce yavaş yavaş, sonra enerji dolu bir şekilde, kendisini o kadar inandırmıştı ki.

"Hayır, hayır Rose, bizim orada olmamızı çok istiyor ve orada mutsuz olmamızı ve onları terk etmemizi kesinlikle istemez. Hayır. İlk seferinde, bu eski şeyler neden önemli olsun ki?"

Bana da aynısını yapmamı söyledi: giysilerimi incelememi ve modası geçmiş ya da eski olanları torbalara doldurmamı istedi.

"Sen de bunları benim eşyalarımınla birlikte atacaksın," dedi, ama ben onu dinlemedim.

İçimden bir ses, Charlotte Alden Curtis'e bu kadar çok güvenmemem gerektiğini söyledi. Bu belki de Evan'ın onun hakkında söylediklerinden ve ona karşı olan davranışlarından kaynaklanıyordu. Onunla ilgili iğneleyici sözleri kim için olursa olsun, çok sivriydi, Evan'ın ona bakarken gözlerini kinle kılması ve gözlerindeki şüphe ve güvensizlik. Bu elbette onun tarzı olabilirdi. Bana ilk baktığında da aynı şekilde davranmıştı. Ben hâlâ oraya taşınma konusunda annem kadar istekli değildim. Bunun yaşadığımız talihsizliklerin devamının başlangıcı olduğunu düşünüyordum. Eşyalarımı top-

ROSE

larken Barry aradı ve bu sırada, okuldan böyle apar topar ayrılmamın diğer öğrencilere neler düşündüreceği aklıma geldi. Paula bunu uydurduğu dedikoduların doğrulayıcısı olarak kullanacaktı. Ama tüm bunlar benim için neyi değiştirdi? Buradan sonsuza kadar ayrılacağımı düşündüm,

Barry bu kadar acele taşınmamıza çok şaşırdı. Ona bunun bizim için çok iyi bir fırsat olduğunu ve başka türlü içinde bulunduğumuz mali problemleri çözmenin çok zor olacağını söyledim. Annem ve ben bu ani ayrılışımız için bir hikâye uydurduk. Ev sahibimize. Bayan Curtis'i de babamın ailesinin eski bir dostu olarak açıkladık. Sakat yeğenine bakacak birisine ihtiyacı olduğu için oraya taşındığımızı söyledik. Söylediklerimiz bazı doğrular üzerine kurduğumuz kurgulardı, tüm bunlar annemi söylediğimiz yalanlar konusunda rahatlatan gerçeklerdi.

"Elbette," dedi Barry, "Tüm bunları anlayabiliyorum. Aslında o kadar da uzağa taşınmıyorsunuz. Cumartesi akşamı yemeğe çıkmak için oraya gelip seni alabilir miyim?"

"Buna çok memnun olurum," dedim ve kendi telefon numaramı hemen öğrenip ona vermeyi düşündüm.

Beni çabucak unutmadığı için çok memnun olmuşum. Bir süre daha konuştuk. Evan ve Charlotte ile ilgili birkaç soru sordu, ama ben onlar hakkında çok fazla şey bilmediğimi söylemekle yetin-

V. C. ANDREWS

mek zorunda Kaldım. Onunla aramıza böyle bir duvar örmek beni çok rahatsız etti. Barry ile birlikte vakit geçirmek, daha önce çıktığım çocuklardan çok daha ilgi çekici ve eğlenceliydi, ondan çok hoşlanmıştım.

Babamın kahramanlıkları, aldatmaların bir ilişkiye neler yapabileceğini göstermişti bana. Bu tip şeyler söylenen her sözü çılgılık ve verilen her öpücüğü çok fazla sigara içmek gibi hissettiriyordu. Bir erkeğin kalbinin nerede olduğunu bilemezsen, onun aşkına nasıl güvenebilirsin. Babamın Angelica'ya söylediği aşk sözcükleri ile annemin kulağına söylediği sözcükler nasıl aynı olabilirdi? Tüm erkekler tanıştıkları ve birlikte olmak istedikleri kadınlara böyle yakın ve romantik mi davranırlardı? Güven olmadan aşk olamaz diye düşündüm ve Evan'ın kendisi için neden bu kadar umutsuz olduğunu anladım. Tüm hayatı boyunca bir aşk yaşayamayacağını muhakkak biliyordu.

Ben bunu değiştirebilir miydim? Bunu denemeyi hiç düşünmüş müydüm? Bu konu için ben doğru kişi miydim? O sırada babamın bize yaptığı şeyi düşünüyordum, ben de Evan'a tarif ettiğim sakat insanlardan biriydim. Kalbini birisine açma konusunda onu nasıl ikna edebilirdim? Onu gökkuşağına nasıl inandırabilirdim? Ben bile hâlâ kendi siyah bulutlarımın altında geziyordum.

Kendi evimde uykuya dalmak ilk defa bu kadar zor olmuştu. Kendimizi neye teslim ettiğimizi dü-

ROSE

şündükçe kelebekler midemde uçuşuyordu. Char-lotte Alden Curtis'in bizi, fabrikasında ürettiği, yarıkları ve yaralan saran yara bantları gibi gördüğünü düşündüm. Annem kimseye destek olabilecek kadar güçlü biri değildi. Bu bir körden, öncülük yapmasını istemek gibi bir şeydi. Kendi iki ayağının üzerinde durmakta bile zorlanıyordu.

Sabah kalktığımda battaniyeme öyle bir sarın-mıştım ki, içinden çıkmak için çok uğraşmam gerekti.

Annem daha güneş bile doğmadan kalkmıştı. Annemi, etrafı kolaçan ediyor, bıraktığı eşyaları son kez gözden geçiriyordu. Bunları yaparken o kadar gürültü yapıyordu ki, kalkıp ona katılmak zorunda hissettim. Sonunda beni çağırdı.

"Unutma Rose, Charlotte arabayı saat onda buraya gönderecek. Biz hazır olmalıyız."

Hazır? Hayatımız boyunca buna hazır olduğumuzu hissedebilecek miydik, diye düşündüm. Kalktım, banyo yaptım, bir kot pantolon ve babamın bana aylar önce hediye ettiği bir tişört giydim.

"Sen bunu neden atmadın, Rose?" diye sordu, beni gördüğü ilk anda. "O eve böyle, eski moda, pis kokulu bir kıyafetle gitmek istemezsin."

"Bu pis kokulu değil, anne, orası bir konak olsa bile, her gün bayramlık kıyafetle dolaşmamız gerektiğini zannetmiyorum."

"Pekâlâ, ben kendim için bir şeyler tasarlarım," dedi, kahvesini doldurup masaya otururken. "Ben

V. C. Andrews

öncelikle şu bitkin, yaşlı kadın görünüşünden kurtulacağım, saçlarımı modaya uygun bir biçimde kestireceğim, makyajıma, manikürüme, giyinişime, her şeye dikkat edeceğim, Charlotte, ne derse onu yapacağım, her zaman. O eve ait olduğumu hissetmeliyim. O benden daha çekici bir kadın değil, değil mi?" "Hayır, anne, değil."

"Ama öyle görünüyor, giyinişinden ve kendine o kadar bakmasından olmalı. Baban bu tip şeylerin önemli olmadığına inandırmıştı beni. Beni bu eve kilitlemekten mutlu oluyordu. Benim çalıştığım işlerden mutlu olmamasının nedeni kesinlikle buydu." Bir süre sessizliğe gömüldü.

"Şimdi," dedi ve ekledi, dudakları titriyordu, "Neden olduğunu biliyoruz."

Babamın tüm yaptıklarına rağmen, kalbimi kırdığını düşünmüyorum. O öldü ve bu dünyadan gitti, gülümsemesi hâlâ gözlerimin önüne geliyor, kahkahası hâlâ kulaklarımda. O bizi sevmiş olmalıydı. Olmalıydı, dedim kendi kendime.

Charlotte'un şoförü Ames, arabaya eşyaları yüklerken bize yardım etti. Annem, iyi durumdaki eşyalarımızı ve mutfak eşyalarını kira senetlerimizin karşılığı olarak ev sahibimize verilmek üzere tasnif etmişti. Evimizi mümkün olan en az eşya ile gerçekten terk ediyorduk. Annemin ve Charlotte Al-den Curtis'in isteği oluyordu. Ben aynı şeyleri duymaktan bıktım, ama annem, söylenmeyi bir türlü kesmiyordu.

ROSE

Malikâneye geldiğimizde, Ames ve Nancy Sue eşyalarımızı çıkardılar ve odalarımıza yerleştirdiler, Nancy Sue, önce annemin giysilerini yerleştirdi ve sonra benim odama geldi. Annem buna çok sevinmiş ve heyecanlanmıştı.

"Annem ve babamla yaşadığım zaman bile, bana yardım eden bir hizmetkârım olmamıştı," dedi kulağıma fısıldayarak. "Birinin senin giysilerini toplaması ve banyonu temizlemesi ne harika bir şey değil mi, ihtiyacın olan her şeyi düşünebilir. Buna alışmam hiç zor olmayacak, gerçekten," diye itiraf etti.

Bir oyuncak mağazasında bırakılan ve her istediğini alabileceği söylenen küçük bir kız çocuğuna benziyordu.

"Kuaför randevunu aldım," Charlotte'un sesini duydum. "Saat ikide,"

"Bugün!" diye bir çığlık attı annem.

"Neden bekleyelim?" cevap verdi Charlotte ve annem çok mutlu olduğunu belirten tiz bir ses çıkardı.

Dışarı çıktığımda, Charlotte anneme öğle yemeği için nereye gideceklerini söylüyordu.

"Bence, benim Dona Karan elbisemi giymelisin, hadi gel deneyelim," diye önerdi Charlotte.

Annem bana baktı ve yüzüne ışıltı ışıltı bir gülümseme yayıldı.

"Yerleşebildin mi?" diye sordu bana Charlotte.

"Evet," dedim.

V. C. ANDREWS

"Bir şeye ihtiyacın olursa, Nancy Sue'ya söyle. Yarın sabah Ames seni okula götürecektir. Her şey, hep orada okuyormuşsun gibi ayarlandı."

"Bundan şüphem yok," dedim. "Birçok okula yeni öğrenci olarak gittim, emin olun bu hiçbir zaman kolay olmadı."

"Bu sefer olacak," diye beni ikna etmeye çalıştı, "Ben fona bağış yapan en önemli hayırseverlerden biriyim."

Bağış? Ne bağış? diye düşündüm.

"Ne harika değil mi?" dedi, üzerimdeki baskı daha çok artmıştı sanki.

"Göreceğiz," dedim.

"Rahatla, evin keyfini çıkar ve Evan'ı daha yakından tanımaya çalış," dedi Charlotte ve ekledi. "Gözetmen öğretmeni şu anda yanında, ama bir saate kadar gidecek. Bu arada özel telefonun bağlandı!"

"Bu harika değil mi?" diye sordu annem. İtiraf etmeliyim bu kendime daha fazla güvenmemi sağladı.

Benim başka bir şey söylememe izin vermeden, "Hadi Monica, daha yapacak çok işimiz var," dedi Charlotte.

"Tam arkadayım," dedi annem ve ikisi birlikte gittiler.

Bir süre olduğum yerde, onların liseli kızlar gibi kıkırdamalarını dinledim. Bu kadar kararsız ve

ROSE

şüpheli olmakta haksız mıydım acaba? Bir yanımda, Charlotte'un, annemin gözlerindeki gri bulutları çözmesine çok sevindim, annem bir genç kız kadar heyecanlı ve mutluydu. Fakat diğer bir yanımda, hâlâ sinirli ve kararsızdım. O ünlü ikinci ayakkabının düşmesini isteyen biri gibiydim. Nerede ve nasıl düşeceğini bilmiyordum, ama olmalıydı. Bundan emindim.

Belki de sadece buna imrenmişim, belki de öyle olmak istiyordum.

Charlotte'un önerisine uyup evin tadını çıkarmaya karar verdim. Kütüphanede çok zaman geçirdim, klasikleri inceledim, koleksiyonlara baktım, eski dergilerin tüm sayıları vardı. Oturma odasında dev ekran bir televizyon, mükemmel bir ses sistemi vardı, odanın ortasına büyük deri bir koltuk yerleştirilmişti.

Nancy Sue, mutfakta ben ve Evan için öğle yemeği hazırlıyordu. Bana ne istediğimi sormamıştı, soslu et, ekmek ve peynir hazırlamıştı. Artık yemekler gibi görünüyordu, Nancy'ye sorduğumda, bunların Bayan Charlotte'un emirleri olduğunu söyledi. Onun söylediğinden anladığım kadarıyla, Bayan Charlotte bir şey söylediğinde bu bir itiraz edilmez bir emirdi.

Suluk gökyüzü her saat daha fazla parlamaya başlamıştı, bulutlar batıya kayıyordu. Mevsim normallerinin üzerinde bir sıcaklık yaşanıyordu. Bir gün önce Evan ile birlikte yürüdüğüm patikada yü-

V. C. ANDREWS

rüdüm ve büyük meşe ağacını geçtim. Ağacın üzerindeki oymaların Evan ve annesinin imzaları olduğunu düşündüm. Daha önce onun annesi ile olan ilişkisini hiç düşünmemiştim, onu kaybettiğinde hissettiklerini de. Dün annesi hakkında çok az şey söylemişti. Yakınlar mıydı? Annesi ona nasıl davranırdı? Ona babam hakkında neler anlatmıştı? Sanırım, benim de ona soracak çok sorum vardı.

Eve geri dönmek için arkama döndüğümde, patikanın başında durmuş beni izlediğini gördüm.

"Öğretmenim gittiği zaman dışarı çıkıp biraz temiz hava almam gerekiyor." diye açıklama yaptı. "O gelmeden önce annemin eski bir parfümünü sıkıyorum odama, ama bu bile yetmiyor, kötü kokuyu gidermeye."

Bir kahkaha attım.

"Neden ona söylemiyorsun?"

"O da beni gidip Charlotte Teyze'ye şikâyet etsin. Hayır, teşekkür ederim. He kadar haylaz olduğumu söylemelerinden bıktım artık. Ağacımı seyrediyordun. Ben doğmadan kısa bir süre önce dikilmiş."

"O zaman bunlar senin imzaların?"

"Ve annemin. Beni her zaman buraya piknik yapmaya getirirdi. Yere bir örtü yayar ve sofrayı hazırlardı, buraya bir radyo getirir ve kendi CD'lerini çalardı. Oturup bulutların neye benzediğini anlatırdık birbirimize. Hem de ikimiz de uykuya dalana kadar. Charlotte Teyze, ikimizin de elbiselerimizle

ROSE

ve yaydığımız örtü ile eve karıncaları taşıdığımızı söylerdi."

"Senin annen buna ne derdi?"

"Hiçbir şey. Ona gülümseyerek 'saçmalama Charlotte' der gibi bakardı, bu da ona yeterdi herhalde."

"Onu çok özleyorsundur."

Bana doğru baktı ve gözleri bir anda doldu.

"Sen babanı ne kadar özleyorsan ben de onu o kadar özleyorum," dedi sonunda, "Sihirli kutuyu getirdin mi?"

"Evet," dedim, gülümseyerek.

"Peki. Bunu benim için o kutuya at," dedi, elinde küçük bir kâğıt parçası vardı. Onu aldım.

"Bu nedir?"

"Bir hayal kırıklığı," diye cevap verdi.

"Bakabilir miyim?"

"Nasıl olsa bakarsın,"

"Hayır. Bu senin hayal kırıklığın. Ben böyle birisi gibi mi görünüyorum, hem..."

"Peki, peki. Bak ve beni kurtar."

Kâğıdı açtım ve şu kelimeyi okuyabildim, Arlene.

"Arlene? Bu senin hayal kırıklığın mı?"

Başını salladı.

"O benim, internet arkadaşımı, kız arkadaşım düne kadar. Beni bıraktı ve başka biri ile konuşmak için diğer sohbet odasına geçti."

V. C. ANDREWS

Yüzümde şaşkın bir gülümseme ile başımı salladım.

"Bu dışarı yemeğe çıkmak gibi bir şey," diye açıkladı bana. "O ve ben ayrı bir sohbet odasında iyi vakit geçiriyorduk. Sanırım yeteri kadar seksi değilim."

"Seksi? Bir bilgisayarda nasıl seksi olabilirsin ki?"

Gülümsedi.

"Göreceksin. Bugünlerde."

"Öğle yemeği." Nancy Sue kapıdan haber verdi.

"Güzel. Şimdi, Bayan Skulnik'in kokusunu burnumdan silebilirim, çok açım," dedi ve eve doğru gitmeye başladı.

Onu yakalamak için arkasından koşmak zorunda kaldım, siber âlem ilişkileri dediğinde neden bahsettiğini çok merak ettim.

Öğle yemeğinde bana birçok soru sordu, yemeğimi çiğnemedi yutmak zorunda kaldım çoğu kez. Çoğunlukla okul anılarımı dinlemek istedi. Her yeni okula başladığımda hemen arkadaş çevresi edinebiliyor muydum? Ne tip insanları severdim?

Ve sınıflar nasıldı? Öğrenciler, öğretmenlerin arkasından birbirleri ile flört ediyorlar mıydı? Okul danslarından kaç tanesine katıldım? Kaybettiğim için çok üzülüğüm bir erkek arkadaşım olmuş muydu? Okulda bir spor takımına, tiyatro koluna

ROSE

ya da onun gibi bir şey üye miydim? Beni onun, başka bir gezegenden geldiğine ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

"Anlattığın gibi, bir şeyler öğrenebileceğimi sanmıyorum," dedi tüm okul işlerini anlatmamı istedikten sonra. "Orada dikkatini dağıtacak bir sürü şey var. Hiç sadece kızların olduğu bir okula gittin mi?" diye sordu bana. "Karşı cinsin olmadığı bir yerde okumak çok daha kolay olabilir. Değil mi?"

Vereceğim cevapları beklemeden, durmadan konuşuyordu.

"Hayır, Evan."

"Ben seninle aynı sınıfta olup da derse konsantre olabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi, ama bunu bir bilim adamının deney yaparken söyledikleri gibi söyledi. "Eğer aynı sınıfta olsak ben sana bakarken kesinlikle derse konsantre olamam."

Bunu soğuk bir analiz gibi söylerken ona gülüyordum.

"Kafamı şişireceksin, Evan. Sınıfta her zaman benden daha güzel kızlar olur."

"Bundan eminim. Hiçbir zaman senin gibi okula gitmedim, ama birçok kız gördüm."

"Oooo..."

"İnternette, genç kızların kendilerini anlattıkları ve resimlerini gönderdikleri bir site var. Sonra erkekler de buraya kendilerini tanıtıyorlar ve resimlerini gönderiyorlar, orada tanışıyorlar ve ilişkileri-

V. C. Andrews

nin yürüyüp yürümeyeceğini anlıyorlar. Bunu birkaç kez yaptım. Elbette, resimlere bazı eklemeler yaptım, beni bu halde görmediler," dedi, tekerlekli sandalyeyi kastediyordu.

"Diğerlerinin bunu yapmaması için ne sebep var?"

"Hiçbir şey, eğer bir gün buluşmayı düşünüyorlarsa, o zaman baştan doğruyu söylemeleri daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"Ama sohbet odalarında buna hiç gerek yok." "Arlene ile tanışmayı hiç istemedin mi?" "Hayır," dedi hemen. "Belki de beni bırakmasının nedeni, hakkımdaki gerçekleri öğrenmesidir. Ama ben artık onunla konuşmuyorum. Onu sihirli kutuya attım."

Bir kakhaha attım ve başımı salladım.

"Doğru."

"Peki senin çıktığın çocuk ne durumda? Buraya tamamen taşındığını biliyor mu?"

"Evet, cumartesi akşamı yemeğe çıkmak için beni almaya gelecek. Onun ismi Barry Burton." "Harika bir aliterasyon," "Pardon?" "Bilirsin, B ve B? Seslerin tekrar edilmesi?"

"Aman Tanrım, sen şu IQ'su yüksek çocuklardansın, değil mi?"

ROSE

"Plan üzerinde," dedi Kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, Evan olarak?"

Bir süre düşündü.

"Ben bir beyin cerrahı olmak istiyorum. Ameliyat masası ile çalışıyorlar, tekerlekli sandalyemle orada çalışabilirim."

Ona soğuk bir bakış attım.

"Bilemiyorum," dedi daha insancıl bir tavırla. "Yazmak isterdim. Bir piyes üzerinde çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Okuyabilir miyim?"

"Hayır," dedi hemen.

"Neden?"

"Şimdi hazır, ama güzel olmadı. Aptalca bir fikirdi."

"Neden onu okuyup fikrimi söylememe izin vermiyorsun?"

"Ha, ha. Sen bir otorite misin?"

"Hayır, ama sana anlattım daha önce piyeslerde oynadım ve sana doğruyu söyleyebilirim."

Bana birkaç saniye baktı.

"Belki daha sonra onu sana gösteririm."

"Bundan çok memnun olacağım," dedim.

Yemekten sonra dışarı çıktık ve annesi hakkında biraz daha konuştuk. Onu dinledim, bazen susacak diye korkudan nefesimi tutarak dinledim.

"Bazen -sıklıkla, Şunu söylemeliyim ki- benim-

V. C. Andrews

le bazen bir çocuk bazen bir anne oluyordu. Herkese güvenirdi ve herkesin içindeki güzelliği keş-fedebilirdi, Charlotte Teyze gibi. Sesi müzik sesi gibiydi bana şarkılar söylerdi. 'Ben senin bacakların olacağım, Evan.' derdi, 'Bu yüzden kendini hiç kötü hissetme.'

"Benden daha önce öleceğini hiç düşünmezdi, biliyorum. Benim çok dayanıksız olduğumu düşünürdü, bir gün buhar olup uçacağını düşünürdü, ama o her zaman yanımda olacaktı."

"Ben küçükken, çok hassas bir çocukmuşum, her yerden mikrop kaparmışım. Doktorlar anneme talihsiz durumum için her zaman öğüt verirlermiş. Ben yaşıtım diğer çocuklar kadar sağlıklıydım. Vücudumun görüntüsü o kadar sağlıklı değildi, ama sağlıklıydım. Göğüs ve kol hareketleri yapardım onları güçlendirmek için, ama o hep bundan rahatsızlık duyardı. Ben de bunu yapmayı bıraktım."

"Ona kitap okuduğum zaman çok mutlu olurdu. Birbirimize şiirler okurduk, piyesler okurduk ve ağacın altında oynardık. O harika bir Juliet'ti, ama ben kötü bir Romeo'ydum. "

"Charlotte Teyze ona her zaman benimle çok fazla ilgilendiğini ve kendisini ihmal ettiğini söyledi. Ona genç adamlarla dolaşarak daha sosyal olacağını söyleyip dururdu. Bunu kolayca yapabiliirdi. Ben buna inanıyorum. O çok güzeldi, senin kadar güzeldi," diye ekledi.

"Evet, resimlerinde çok güzeldi. Onu daha önce gördüm," dedim.

ROSE

"Evet, Charlotte Teyze her zaman onun arkasın-daydı, yeni insanlarla tanışması ve arkadaş olması konusunda. Sanırım, annemin biri ile tanışıp evlenmesini ve beni buradan götürmesini istiyordu. Zavallı Charlotte Teyze benimle kalmak zorunda kaldı. Onu birkaç kez sosyete çevresinden kendisinin görüp beğendiği insanlarla tanışmaya göndermeye çalıştı. Bunun için çok ısrar etti. O da sonunda kabul etti."

"Peki bu adamlar nasıl tiplerdi sence," diye sordu bana, gözleri nefretle doluyordu bunları anlatırken. "Neden onu gelip evden almadılar? Çıkmalar böyle olmaz mı?" diye sordu bana.

"Belki de Charlotte Teyze beni görüp de korkmalarından çekiniyordu. Öldüğü gece böyle bir buluşmaya gitmişti," dedi. "Neden o gece dışarı çıkmak zorundaydı sanki?"

Bir gözyaşı damlası çenesine kadar indi.

"Bunu da bir kâğıt parçasına yazıp sihirli kutuya atacağım," dedi ve derin bir nefes aldı. "Ama o kutunun içinde yeterli sihir olduğundan emin değilim."

Gülümsedi.

"Onu kendi düşüncelerimdeki sihirli kutuya koyacağım, o birçok şeyle yaşıyor. Oradaki gül ağaçlarını görüyor musun?"

Baktım ve başımı salladım.

"Onları, o dikti. Ve onlar ne zaman açsa aklıma

V. C. ANDREWS

hep o gelir. Onlar, onun gelip onları beslemesini ve onlara bakmasını bekliyorlar. Bazen, holde bir ayak sesi duyuyorum ya da bir gölge görüyorum, onun gelip odamın kapısından bana seslenmesini bekliyorum."

"Benim çekingen biri olduğumu düşünüyorsun, ama annemle bunun olması çok zordu. O kafamızın üzerinde kara bulutların dolaşmasına hiçbir zaman izin vermezdi. Bir şey bizi mutsuz ederse, gözlerimizi gökyüzüne diker, mavi bulutları görmeye çalışırdık, sonra o bağırırdı, 'Bak işte orada' derdi. 'Şimdi çok güzel, öyle değil mi Evan?"

"Onu mutlu görmek beni de çok mutlu ederdi. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

"Evet," dedim. "Babam da aynen böyleydi." "Hım. Belki de onları birbirine yaklaştıran sebep buydu, ilk randevularını bir düşünsene."

Onu kötü hissettiren bu düşüncelerden uzaklaştırmak için, "İnternette birinin randevuya nasıl gittiğini görmek isterdim," dedim.

Gözlerini hızla bana çevirdi.

"Gerçekten mi?"

"Yaşıtlarım kadar bilgisayar kullanmayı bilmiyorum. Bu sene kursa başladım, ama daha öğrenecek çok şeyim var."

"Çok kolay," dedi. "Charlotte Teyze bunun roket bilim olduğunu düşünüyor, ama o hâlâ mikrodalga fırını çalıştırmayı bile bilmiyor. Bunun için

ROSE

bir çaba da göstermiyor zaten. Birkaç saat içinde sana çoğunu öğretebilirim." Bildiği bir konuda konuşurken kendine güveni ses tonundan hemen anlaşılıyordu.

"Buna çok memnun olurum, Evan. Teşekkür ederim."

Alaycı bir şekilde güldü.

"Ne var?" diye sordum.

"Sana bilgisayar randevularımdan birini göstereceğim. Ama sen de benimle paylaşmalısın. Tamam mı?"

"Elbette,"

İkna olmuş görünüyordu.

Ama tam olarak ne istediğini anlamamıştım. Benden ne kadarını anlatmamı istiyordu. Tüm bu elektronik ilişkiler ve arkadaşlıklara rağmen çok yalnız olduğu gözlerinden anlaşılıyordu.

Bu sırada belki de Charlotte o kadar da yanlış değildi diye düşündüm. Belki de ben Evan'ın annesinin eskiden doldurduğu boşluğu doldurabilirim, diye düşünmüştü. Onun için bunu istemesi çok da kötü bir istek

değildi. Belki de onu korumak istiyor ve kendisini gerçekten suçlu hissediyordu. Eğer gerçek sebep bu ise kim onu tüm bunları yaptığı için ayıplayabilirdi, elbette. Onu suçlamak kendimi kötü hissettirmişti.

Ama daha sonra bunu Platon'un Mağarası'nda düşündüm: İşler her zaman görüldüğü gibi değil-

V. C. ANDREWS

dır. Bekle, bekle, biraz daha ışık, işte görüntü; ve düşün tekrar bak, tekrar düşün, tekrar hisset.

Ve böylece neyin doğru neyin yanlış olduğunu göreceksin.

7

BİR MELEĞİN KALBI

EVAN'IN odasında onu izleyip öğrenmeye çalışırken ne kadar kaldığım konusunda bir fikrim yoktu. Ona yardım edemedim, ama kızların ve erkeklerin o sözüm ona randevu odasında birbirleri ile yazışmalarına kendimi çok kaptırmıştım.

"Ben bu kızla da çıkmıştım," dedi. "Sanal ismi Rüya Aşk. Sohbet odasını ve giriş kodunu hiç değiştirmiyor, böylece onun kimlerle ne konuştuğunu bilebiliyorum."

Bana baktı ve muzipçe gülümsedi.

"Sanırım onu dinlememi istiyor. Benimle şakalaşiyor. Bunun benim canımı sıktığını zannediyor. Onu iki gün önce kaçırdım."

"O kaç yaşında?"

"On yedi yaşında olduğunu söylüyor, ama kul-

V. C. Andrews

landığı kelimelerden ve verdiği cevaplardan bana göre ancak on iki yaşında olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Buna inanamıyorum," dedim Rüya Aşk ve onun yeni erkek arkadaşı Cesur ile yaptığı açık saçık yazışmayı izlerken. Kendilerine yaptıkları şeyleri birbirlerine anlatmaya başladılar sonra da sonuçları.

"İğrenç!" diye haykırdım ve Evan ekranı hemen kapattı.

"Biraz önce, bir siber seks, izledin," açıklaması yaptı bana omuz silkerek.

"Bunu izlemek istemiyorum. Karnıma ağrılar giriyor."

"Bu insanların çoğu için," diye açıklamaya başladı tekrar, öyle kısıp bir fısıltı ile konuşuyordu ki onu duymak için zorlandım neredeyse. "Yapabildikleri tek şey. İnsanlarla karşı karşıya gelmeye korkuyorlar. Bazıları benim Sakatlar Kulübü'nden. Bu seni üzdüyse özür dilerim."

Ona cevap verebilmek için kendimi toparlamadan önce, Charlotte ve annemin seslerini duydum holde. Gülüşmeleri ve ayak seslerini duyunca gözlerim saate kaydı.

"Geldiler! Baksana saat kaç olmuş. Evan, burada saatlerdir vakit geçiriyoruz."

Bana omuz silkerek cevap verdi.

ROSE

"Bazen bütün günümü burada geçiriyorum. Öğle yemeğimi ve akşam yemeğimi burada yiyorum."

"Annemin neler yaptığını dinlemek için yanına gitsem iyi olur. Bana bilgisayarını gösterdiğin için teşekkür ederim."

Annemin neler yaptığını ve saçını nasıl kestirdiğini görmek için odadan çıktım. Onu gördüğümde donmuş gibi kaldım. Annemin saç modeli Charlot-te'un tıpatıp aynısı olmuştu. Charlotte'un modacısının dizayn ettiği kıyafeti giymişti ve makyajı da tamamen normalden farklıydı: Parlak bir ruj, parlak bir allık ve göz kalemi. Elleri paketlerle doluydu ve ayaklarının yanında da bir sürü paket vardı.

"Oh, Rose hayatım, buraya gel ve şunları taşımam için bana yardım et," diye bağırdı bana.

"Bunlar nedir anne, saçına ne yaptın?"

"Beğenmedin mi?" diye sordu bana, saç modelini göstererek.

"Onu kendi güzellik salonuma götürdüm," dedi Charlotte, "Ona çok nazik ve hassas davrandılar."

Kenara çekildi ve eserine şeytanca bir zevk duyarak bakan Doktor Frankeşteyn gibi onu izledi.

"Pekâlâ?" dedi annem cevabımı beklerken.

"Annemi yirmi birinci yüzyıla getirdik," dedi övünerek Charlotte.

"Bu, sen değilsin anne," dedim ve annemin yüzü bir anda asıldı. "Çok fazla makyaj yapmışsın," diye şikâyetime devam ettim. "Bu sahte bir görünüm."

V. C. Andrews

Charlotte bir kahkaha attı.

"Gerçekten, bu makyaj bir kozmetik eksperinin elinden çıktı."

"Umurumda değil, bu onun için çok fazla," diyerek üstelemeye devam ettim. "Sen... ucuz görünüyorsun."

"Aman Tanrım," dedi Charlotte, elini boğazına götürerek.

"Bu kadarı yeter, Rose," diye kesti annem konuşmayı. "Şu paketleri taşımama yardım et. Hepsini benim odama taşıyacağız."

Bir kısmını aldım.

"Evan nerede?" diye sordu Charlotte.

"Bilgisayarının başında," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi yüzünü buruşturarak. "Senin onu tüm o bilgisayarlardan uzaklaştırabileceğini sanmıştım," dedi ve bakışlarını hızla anneme çevirdi. Annemin gözleri bir anda yere çevrildi, utanmış gibi görünüyordu.

"Bir ya da bir buçuk saati dışarıda sohbet ederek geçirdik," dedim.

"İyi. Her gün biraz daha fazla ve sonunda onu, normal sosyal bir insan yapabilirsin."

"O normal," diye direttim. "Sadece acı çekiyor."

"Doktorlarına ve hemşirelerine göre böyle değil ama," dedi Charlotte bana çıkışarak.

"Benim bahsettiğim öyle bir acı değil. Onun kalbindeki acıdan bahsediyorum."

ROSE

"Oh, öyle mi, belki sen bu acıyı unutmasını sağlayabilirsin. Sizi buraya çağırmamın sebebi bu, biliyorsun," dedi, sesi her zamankinden daha sert ve soğuktu.

"Elbette," diye konuşmaya girdi annem. "Değil mi, Rose?"

"Bilemiyorum, anne," dedim, dürüst davranarak.

Charlotte tartışmayı, "Pekâlâ biz yapacağız," diye sonlandırdı. "Yapabileceğine inanıyorum. Bu evdeki kasvetli ve puslu havayı sileceğiz, yeniden kahkahalar ve neşe dolacak içeri. Şampanya kadehlerinin çınlaması, odalarda güzel görünümlü insanlar olacak. Ya da tüm bunları yapmaya uğraşırken ölürüz, değil mi Monica?"

Annem gülümsedi ve bir kahkaha attı.

"Evet, Charlotte, elbette,"

"Öyle yemeğinde hoş insanlarla tanıştık, değil mi?"

"Evet," dedi annem.

"Özellikle, Grover Fleming," dedi Charlotte alaycı bir tavırla. "Sana hiç gözlerini ayırmadan bakıyordu. Daha önce onun kimseye böyle baktığını görmemiştim. Çok zengin bir adamdır."

"Çok hoş bir beydi," diye ekledi annem. Gözleri rüyalarda yaşayan bir genç kız gibi bakıyordu.

"Ve unutma, hafta sonu Atlanta'da akşam yemeğine davetliyiz," diye devam etti.

V. C. ANDREWS

"Akşam yemeği?" diye sordum. "Ama nasıl... Kim?"

"Charlotte'un arkadaşları," dedi annem. "Grover da orada olacak." dedi Charlotte.

"Bunları sana daha sonra ayrıntısıyla anlatacığım," diye açıkladı annem. "Hadi şimdi paketleri yukarı çıkaralım."

Charlotte'a baktım. Onun bu soğukkanlı aldırma tuvrı, sırtıma sivri bir buz parçası saplanmış gibi hissettiriyordu bana.

Odaya girdiğimiz anda annem bana aldıklarını göstermeye başladı. Ayakkabılar, bluzlar, kemerler ve bazı pahalı mücevherler.

Bir pantolon takımı gösterirken, "Tezgâhtar kadın bununla on yıl daha genç gözükteğümü söyledi," dedi.

"Fiyatını gördüğüm zaman, neredeyse dondum, ama Charlotte gözünü bile kırpmadı. Bir günde ne kadar çok para harcadığını bir düşünsene. Hadi. Bir tahminde bulun."

"Umurumda değil, anne. Bu... hastalık."

"Hastalık? Nasıl?"

"Senin için tüm bunları neden yapıyor, neden sana bu kadar para harcıyor?"

"Tüm bunları düşündük ve bitti, Rose," dedi annem elindekileri yatağın üzerine bırakıp askılara doğru ilerlerken. "Biz bir şeyi elde etmek için diğerlerinden vazgeçtik. Yaptıklarımın hiçbirini için"

ROSE

suçluluk duymuyorum. Burada kalmak için neler yapmamız gerektiğini öğreneceğiz ve yapacağımıza eminim. Şimdiden Evan ile arkadaş olmayı başardın, değil mi?"

"Bunu burada kalmak için yapmıyorum anne, o benim yarı kardeşim sayılır, değil mi?"

Ben hiç konuşmamışım gibi davranarak, "Charlotte bana onun hakkında çok şey anlattı. Ne kadar içine kapanık bir çocuk olduğunu ve bunun onu ne kadar uğraştırdığını," diye anlatmaya başladı. "Biliyor musun o hiç sinemaya gitmemiş? Yürüyüşe çıkmak istemiyor, şehre de inmek istemiyor. Ona yeni giysiler almak için neredeyse zorla götürüyormuş, ne giydiğine ya da saçının nasıl görüldüğüne hiç dikkat etmiyor. Charlotte onu kandırıp bir gece düzenlemeyi tasarlıyor."

"Harika. Bu onu dışarı çıkartır," dedim ve oturma bölümündeki Fransız tarzı koltuğun üzerine atladım.

Ben hiç orada değilmişim gibi davranmaya devam ettim. Özenle dolaba astığı kıyafetlere daha fazla ilgi gösteriyordu ve mağazada üzerinde nasıl durduğunu anlatıp duruyordu.

"Başka bir tezgâhtar, üzerime giydiğim tüm kıyafetlerin bana çok yakıştığını söyledi," diye anlatarak devam etti. "Öğleden sonra küçük bir hayran kulübüm oldu, aynı seni güzellik yarışması için alışverişe götürdüğüm zaman olduğu gibi, hatırladın mı?"

V. C. ANDREWS

"Senin bu kıyafetleri alman için söylüyorlar onları anne,"

"Rose, kıyafetleri alacağımızı biliyorlardı, o mağazaların hepsinde Charlotte'u çok iyi tanıyorlar. Yeni gelen tüm kıyafetleri önüne nasıl serdiklerini görünce, sadakatlerine hayran kaldım."

"Bu sadakat değil. Kölelik. Orada ne kadar para harcarsan o kadar ilgi gösterirler."

"Sonuçta ikisi de aynı şey değil mi, Rose? Hangisi olmak isterdin, tezgâhtar kız mı yoksa Charlot-te mu?"

"Hiçbir zaman Charlotte olmak istemezdim," diye üsteledim fikrimi.

Annem sanki çok aptalca bir şey söylemişim gibi kahkahalarla gülmeye başladı. Çıldıracağımı düşünmeye başladım. Bu yeni görüntüsüne o kadar kendini kaptırmıştı ki, artık eski annem değildi sanki karşımdaki.

"Saçını bu şekilde kesmelerine neden izin verdin, anne?"

"Ne zaman saçlarımı bu şekilde kestirmek için param ya da fırsatım oldu, Rose? Neden, o salondan dışarı çıktığımda gördüm farkı. Yolda yürüyen erkekler beni gördüklerinde bir an duruyorlardı, arabalardaki erkekler hep bize bakıyorlardı. Bir erkeğin bana böyle baktığını görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Yıllardır babanın etrafıma ördüğü kozanın içinde yaşamışım. Kim bu haldeyken kendini güzelleştirmek için zaman ve istek bulabilir kendisinde."

ROSE

"Bu," dedi, aldığı yeni elbiselerden birini üzerine tutarak aynaya bakarken, "Bir mucize. Benim yaşımda insanın ikinci bir şans elde etmesi."

"Sen o kadar yaşlı değilsin, anne."

"Hangi yaşta hissediyorsan o yaştasındır," diyerek karşılık verdi. "Hem o hayatta, o tarz bir yaşam sürerken... kendimi yaşlı hissediyordum. Sanki, gençlik çeşmesinden içmişim gibi."

Gözlerini kapattı, birkaç saniye o şekilde kaldıktan sonra tekrar açtı.

"Göreceksin. Sen de tüm bunlardan zevk almaya başlayacaksın. Bak, yarın yeni bir okula başlayacaksın, seçkin ailelerin iyi yetişmiş çocukları ile çok güzel arkadaşlıklar kuracaksın. Bundan sonra kıskançlıklar ve dedikodularla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

"Bu çok saçma anne," dedim, şaşkınlıkla. "Orada iki katı ile karşılaşacağım,"

"Hiç düşünme. Tüm bunlara sahip olduğun zaman, başkalarının söyledikleri senin hiç umurunda olmayacak. Başka birinin söylediği sözlerle mutlu olmak zorunda kalmayacaksın. Seni çok sevecekler ve çok beğenecekler, göreceksin."

Elbiselerini dolabına yerleştirmeye devam etti. Ağzından daha önce hiç duymadığım kelimelerle konuşuyordu daha önce böyle düşündüğünü ve konuştuğunu hiç duymamıştım. Bana sanki yabancı biri gibi göründü. Daha önce böylesine korktuğumu ve sinirlendiğimi hatırlamıyorum.

V. C. ANDREWS

"Hafta sonu gideceğiniz akşam yemeği nedir?"

"Atlanta'nın en ünlü otellerinden birinde orkestra eşliğinde yemek yiyeceğimiz bir davet. Ne kadar çok yeni giysiye ihtiyacım olduğunu anladın mı?"

"Cumartesi akşamı Barry beni akşam yemeği için alacak."

Elindekileri bıraktı ve bana döndü.

"Tatlım sence de geçmişi unutsak daha iyi olmaz mı? Yarın çok daha çekici ve zengin çocuklarla tanışacaksın ve eminim bir haftaya kalmaz bir çıkma teklifi alacaksın. Görüştüğün biri olduğu için diğerlerini reddetmek istemezsin değil mi?"

Gözlerim doldu, öfke sanki gözlerimden taşıyordu. Derin bir nefes aldım.

"Evet, anne reddedebilirim," dedim. "Ben insanları, bankada ne kadar parası olduğuna göre değerlendirmiyorum. Eğer bir gün Barry'den daha hoş ve anlayışlı biri ile tanışırsam ancak o zaman, bir malikânede yaşamasına da gerek yok."

"Öğreneceksin," dedi gözlerinde acıma vardı bana bakarken. "Benim yaşadıklarımın sana ders olacağını düşünüyordum, ama inanıyorum ki öğreneceksin."

"Bu benim vermek zorunda olduğum bir sınav, anne. Sen her zaman gerçek aşkın gerçek zenginlik olduğunu söyledin."

"Bu fakir insanların kendilerini daha iyi hissetmek için söyledikleri bir tesellidir, Rose. Aşk," dedi-
ROSE

di başını sallayarak. "Bir köpük baloncuğudur. Üzerinde gökkuşağı renkleri vardır. Ama sen ona dokunduğunda patlayıverir. Gidince, aklında güzel illüzyonlardan başka hiçbir şey kalmaz."

"Ben de bunları hatırlamalıyım," dedi, duvarlara altınla kaplanmış gibi bakarken. "Göreceksin."
Bir süre düşündü ve sonra bir kahkaha attı.

"Sana aldığım kolyeyi ve küpeleri göstermiş miydim? Üzerindeki taşlar elması andırıyor. Farkı kesinlikle anlayamazsın. Bu taşlar elmas havasında, Küp Zirkona."

"Gerçekten mi anne," dedim. "Senin gibi düşünen herhangi biri aradaki farkı anlayabilir."

Ne söylediğimi bir an düşündükten sonra omuz silkerek devam etti.

"Her neyse, nasıl olsa o bana gerçek olanını alır, değil mi?"

Güldü ve dolabına geri döndü. Bir süre oturup onu izledim sonra kalkıp gittim. Ama o bunu hiç fark etmedi.

Charlotte gibi bir hayırseverin bağış yaptığı okula gönderilmeyi hiç istemiyordum, ama annem bundan çok memnun her dakika gülümsüyor ve beni de aynı şeyi yapmaya durmadan zorluyordu. Kahvaltıda bana da saçımı onlar gibi kestirmem gerektiğini söyleme cüretinde bulundu.

"Böylece hepimiz birbirimize tıpatıp benzeriz," dedim.

V. C. ANDREWS

"O ne demek?" diye sordu Charlotte, gözlerini sanki masum bir bebekmiş gibi kırıştıtarak.

"Böyle durumlarda her şey herkese gitmez. Ben benim, sen sensin ve annem,"

"Annen," dedi Charlotte. Anneme baktı ve annem başını başka yöne çevirdi. Bu bakışı ve gözlerini kaçırmayı sadece saatler önce duymuştum, utanç ile bakmak. "Ona Monica diyemez misin?"

"Ne? O benim annem. Ona neden Monica demek zorundayım?" diye sordum.

"Ona anne demek biraz yaşlı göstermiyor mu onu?" diye diretti. "En azından bunu misafirlerimizin yanında yap," diye bir öneride bulundu.

Tekrar anneme baktım, buna karşı çıkacağını düşünmüştüm, ama o sessiz kaldı ve bana sevimli bir şekilde güldü.

"Sen de bunu yapmamı istiyor musun, anne?"

"Bunun insanların dünyasını yıkacak bir şey olduğunu düşünmüyorum." dedi tartışmayı sürdür-memeye çalışarak.

"Senin bir kızın ya da oğlun olmadı değil mi hiçbir zaman," dedim sert bir tavırla. "Sen bir anne değilsin."

"Rose," dedi annem, sade bir şekilde Charlotte'a bakarken.

"Tamam, Monica," dedi Charlotte tatlı güneyle aksanı ile "Rose, mutluluk doğru olmalı."

Bana döndü gözlerini kısarak.

ROSE

"Hayır, ben bir anne değilim," dedi, soğuk, mekanik bir kahkaha attı. "Ancak annelerin ve babaların neler yaşadığını gördükten sonra, özellikle bugünlerde, bundan hiç pişmanlık ya da hayal kırıklığı hissetmiyorum. Günümüz çocukları çok takdir edilebilecek çocuklar değil. Dünyaya geldikleri için her şeye hakları olduğunu

düşünüyorlar. Ailelerini onları anlamaya çalıştıkları için cezalandırıyorlar. Neden bahsettiğimi anlayabiliyorsun değil mi, Monica? Dün öğleden sonra arabayla eve dönerken, Tiffaniy'deki yoldan çıkmış kızının başının etini yemesi yüzünden neredeyse dokunsan düşüp ölecek duruma gelmiş."

"Evet," dedi annem hemen.

Tepkisini duyunca sert bir şekilde ona döndüm.

"Güzel," dedim. "Şu andan sonra, sana Monica diyeceğim, Monica. Gitsem iyi olacak. İlk günümde, harika okuluma geç kalmak istemem. Kıyafetim modaya uygun mu?"

"Tatlım bunu hiç dert etme," dedi Charlotte dudaklarında hafif bir gülümseme ile. Bu gülümseme içime garip bir merak düşürdü.

"Hadi git, hayatım," dedi annem. "Eminim yapacak bir sürü işin olacak."

"Elbette öyle olacak," dedi Charlotte.

Yemek odasından hışımla çıktığımda, kapının dışında tekerlekli sandalyesinde oturan Evan ile burun buruna geldim. Bana gülümsedi.

V. C. ANDREWS

"Charlotte Teyze senin de başının etini yiyor değil mi?"

"Hem de kene gibi," dedim, bir kahkaha attı,

"Sana bol şans dilemek için dışarı çıktım," dedi. "Tüm bunları dinlemeye dayanamam."

"Teşekkür ederim." Suratıma soğuk hava üfleniyormuş ya da kulaklarımdan duman çıkıyormuş gibi hissettim. Ben kapıya doğru yürürken Evan da benimle birlikte geldi.

"Bekle," dedi, dışarı çıktıktan sonra kapıyı kapatırken. Avluya çıktı.

"Seni yürürken izlemeyi seviyorum."

"Ne?" dedim gülümseyerek.

"Duruşun harika ve yürürken sanki podyumda yürüyormuş gibisin."

"Beni utandırıyorsun Evan, diğer kızları kesinlikle görmemişsin."

"Yeterince gördüm," dedi, masumiyet dolu bakışlarla gözlerini bana dikmiş bakıyordu. "Bilgisayardaki televizyonumda," dedi, malikânenin yoluna doğru başını sallarken. "Senin özel biri olduğunu anlayabilecek kadar çok gördüm, Rose. Oradaki, şımarık zengin kızlardan hiçbirinin sana ikinci sınıf muamelesi yapmasına izin verme. Onlardan hiçbiri, bir mumu senin gibi ateşe tutamaz," diye ekledi. Sandalyesini çevirdi ve eve girdi. Sanırım vereceğim cevaptan kaçmak istedi.

Kapı kapandı.

ROSE

Kendi kendime güldüm, merdivenlerden inerken bir anda gerçekleri düşünmeye başladım.

"Günaydın, bayan," dedi Ames.

Gökyüzüne ve sabah saatinde toprağın rengine bakarak, "Günaydın, Ames. Güzel bir gün değil mi?" dedim.

"Hem de nasıl," dedi kapımı kapatırken. Birkaç saniye sonra, yeni okuluma ve beni bekleyen yeni sürprizlere doğru gidiyordum.

Okul diğerleri gibi olmalıydı. Charlotte bana buranın muhafazakâr bir okul olduğundan hiç bahsetmemişti, ismi Meleklerin Kalbi'ydı. Daha önce hiç muhafazakâr bir okula gitmemiştim. Ames okulun önünde durduğunda, arabada oturdum, okulun ilk basamaklarına ve büyük kapısındaki melek heykellerine baktım. Büyük cam kapıları vardı, kapının üzerinde büyük granit harflerle Meleklerin Kalbi yazıyordu.

Düzinelerce öğrenci merdivenleri çıkıyorlardı. Kızlar beyaz bluzlar ve lacivert etekler giyiyorlardı. Erkekler koyu renk pantolon, beyaz tişört ve siyah kravat giyiyorlardı. Erkek çocuklardan hiçbirinin saçları çok uzun değildi. Çoğu asker tıraşı olmuştu.

"Bayan?" dedi Ames kapımı açıp inmemi beklerken.

"Bunun dini bir okul olduğunu bilmiyordum," dedim, arabadan çıkarken.

Ames bunları düşünmemiş gibi baktı binaya.

V. C. ANDREWS

"Eğitimin olduğu yerde iki kere iki her zaman dört eder," diye homurdandı Ames. "Saat üç buçukta burada olacağım," diye ekledi ve kapıyı kapattı.

Merdivenlerde durup ardından uzun süre baktım. Forma giymiş olmadığım için, bir anda ilgi toplamıştım. Binanın lobisine girdiğim zaman, kısa boylu, ince, küçük bir ağız ve koyu renk gözleri olan bir kız bana elini uzatarak hoş geldin dedi. O kadar minyondu ki tıpkı çocuk gibiydi. Benim elim çok büyük değildi, ama parmakları sanki ellerimin arasında kayboldu gibi geldi.

"Merhaba," dedi, "Ben Carol Way English, senin büyük kız kardeşinim."

"Büyük kız kardeş?"

Bu küçücük kızın birinin büyük kız kardeşi olması düşüncesi kulağa çok komik geliyordu.

"Bu senin okula alışmana yardım edeceğim anlamına geliyor. Öncelikle," dedi. Diksiyonunda ve hareketlerinde mükemmel olmaya çalışıyordu, "Ofise gideceğiz ve sınıf için gerekli olan eşyaları alacağız, sonra Bayan Watson'a gidip üniformanı deneyeceğiz."

Aşağı baktı.

"Siyah ayakkabı giymen gerekiyordu. Bu sana söylenmedi mi?"

"Bana hiçbir şey söylenmedi," dedim.

"Pardon?"

ROSE

"Dini bir okula gideceğimi bilmiyordum" dedim.

Şüpheli görünüyordu, gülümsemesi küçük ağzının kenarlarını taşıyordu. Dudakları geriliyor ve harika burnunun delikleri genişliyordu. Bunun cerrahi bir mucize olduğunu düşündüm.

Sanki çok komik bir laf söylemişim gibi bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Beni izle. İsmi Rose değil mi?"

"Evet."

"Ama saçların gül rengi değil"

"Adım saçlarımdan sonra koyulmadı. Babam bu ismi severdi. Hoş bir isim olduğunu düşünürdü. Güller insanlara mutluluk getirir. Shakespeare'in başka hiçbir isim bu kadar güzel kokmaz sözünü sürekli söylerdi."

"Şaka yapıyorsun?" diye başını salladı merdivenlerde ofise inerken.

Programımı, okul haritasını, okul kurallarının yazılı olduğu bir dosya ve okul danışmanından, sınıfta nasıl davranmam gerektiği ve ödevlerimi nasıl yapmam gerektiği hakkında bir mektup aldım. Ödevlerini yaparken televizyon karşısında oturmayacaksın. İyi bir gece uykusu çekmelisin, böylece okulda her zaman uyanık olabilirsin. Öğrenciler bunu okuyorlar mıdır gerçekten? diye düşündüm.

Bir okul üniforması giydim, bedenim bu kadar önemli olmasına hiçbir anlam veremedim. Giydiğim bluz bana iki beden büyüktü. Ayak bilekleri-

V. C. ANDREWS

me kadar inen etek neredeyse kalçalarımdan düşecekti. Bir sonraki gün siyah ayakkabılarla gelme konusunda tekrar uyarıldım. Bayan Watson ayakkabılarımı boyayabilir mi diye düşündüm. Müstehcen bir şekilde giyinmişim gibi hissettirdi bana.

Sınıf benim bir önceki okulumdakine göre çok küçüktü. Öğrenciler, öğretmenlerden azar işitmekten çok daha fazla korkuyorlardı. Öğretmenler de asık suratlı ve kınayıcı görünüyorlardı, tüm öğrencileri itaatkâr, terbiyeli, dikkatli olmaları için. Carol Way English, ablam hemen açıkladı; öğrenciler cezalandırıldıkları zaman okuldan atılabilirler ve aileleri verdikleri okul ücretini boşa harcamış olabildi.

İlk sınıfıma götürülmeden önce, Sir Howell ile tanıştım; konuşması on emirin okunması gibiydi. Konuşması bittikten sonra gülümsemesi, bir mektubun arkasından yapılan gülümsemedir ancak. Gülümsemeden hemen sonra tekrar o müsamaha-sız yüz ifadesine geri büründü.

Okula gelişim, giyinmem, uyarılmam ve ilk sınıfıma götürülmem o kadar hızlı olmuştu ki başım dönmüştü. Benim öğretmenlerim her nedense çok nazik ve ilgiliydi, hepsi benim tekrar etmem gereken konuları tekrarladılar.

Carol Way English beni tüm öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarımla tanıştırdı. İsmimi söyledikten sonra herkese "babası ismini gülün insanlara mutluluk getirdiğini düşündüğü için" koymuş açıklamasını yapmayı unutmadı. İnsanlara, "Diğer bir deyişle şeker gibi kokar" diye eklerken sanki gözle-

ROSE

rinden kahkaha fııırıyordu. Bazı öğrenciler kah-kayla güldüler, bazıları da sıkıldılar. Öğle yemeğinde ve ders aralarındaki on dakikalık izinde kendimi savaş esiri gibi hissettim. Herkes benim nereden geldiğimi, şu anda nerede oturduğumu ve ailemin ne iş yaptığını öğrenmek istiyordu. Babamın bir kaza sonucu öldüğünü öğrendiklerinde çok az kişi bir yanıt verdi ya da ilgilendi.

Gün boyunca en iyi sınıfım son ders oldu, beden eğitimi - daha önce sadece kızların katıldığı böyle bir derse girmemiştim. Bu ders içinde okuldan kıyafet vermişlerdi. Öğretmen, Bayan Anderson, derse önce bir dans ile başladı. Herkese sallanmayı öğretiyordu, bu gerçekten büyük keyif veriyordu. Söylediğine göre ısınma egzersizleri balerinler de dahil tüm profesyonel dansçıların kullandığı egzersizlermiş. Daha önce dans ile ilgili en ufak bir eğitim almamıştım. Tüm bildiğim benim kendi kendime öğrendiklerimdi.

Bayan Anderson giyinir giyinmez ofisine gelmemi istedi. Benim en genç öğretmenimdi. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Uzun bir yapısı vardı, bacakları da çok uzundu. Açık mavi gözlerindeki cana yakınlık bana güven verdi. Gülümsemesinden çok hoşlandım. Bu, insanlara "hoş geldin" demek için en uygun yoldu bence. Daha önceki okullarımda çoğu öğretmen cana yakındı, ama burada öğrencilerin bir yanlışlık yapmasını bekler gibi görünüyorlardı. Her an tansiyon yükselecek gibi gelirdi.

V. C. ANDREWS

Bayan Anderson bize Julie olan ilk ismini söylemesine rağmen ona hiçbir zaman adıyla hitap etmedim. İşini gerçekten severek yapıyor gibi gözüküyordu. Elmacık kemiklerinin üzerinde çiller ve parlayan turuncu dudakları vardı. Kızıla kaçan kahverengi saçlarını hep kısa kestirirdi, ama hep bir tarzı vardı ve hafif kıvrıktı.

"Oldukça doğal bir tarzın var," dedi bana doğrudan doğruya. "Hiç dans dersi aldın mı?"

"Hayır," dedim gülererek.

"Ben aldım," dedi. "Uzun bir zaman, profesyonel bir dansçı olabileceğimi düşünürdüm. Birkaç şova da çıktım, fakat sanırım böyle bir hayatı yaşamaya uygun değildim. Sen ne olmak istiyorsun?" diye sordu. Kimsenin yapmadığını, müdürün bile sormadığını sordu.

"Bilmiyorum. Model olmayı düşünüyorum," dedim. Bu oldukça komikti onu daha tanımıyordum bile. Ama onun samimiyeti ona kimseye anlatmadığım duygularımı, fantezilerimi anlatmamı sağlamıştı.

"Bunu başarabilirsin," dedi, bana cesaret vermek ister gibiydi.

"Bir dans gösterisinde görev almayı her zaman istemişimdir, ama bunu söylemeye hep korktum. Dans öğretmenime bazı konularda yardım etmişim, ama o sadece bahar gösterisi içindi. Bu rüyayı hâlâ taşıyorum," dedim.

"Eğer istiyorsan, okuldan sonra bir süre burada kal ve birkaç hareket deneyelim," dedi.

ROSE

Ne demek istediğini tam olarak anlamadan başımı salladım.

Bu ilk günüm için güzel bir son olmuştu. Bütün gün, eve dönmeyi Charlotte'a ve anneme avazım çıktığı kadar bağırmaı düşünüyordum. Bana sormadan, beni böyle bir okula nasıl gönderebilirlerdi? Bayan Anderson ile görüşmem okulu bana daha çekici göstermişti. Eve döndüğümde o kadar da öfkeli değildim.

Annem ve Charlotte bahçede martini içiyorlardı. İlk önce annemin kahkahasını duydum.

Beni gördüğü ilk anda, "Merhaba Rose. Okuldaki ilk günün nasıl geçti?" diye sordu. Yanaklarının kızarıklığından daha önce de içtiğini anladım.

"Orası dini bir okul," dedim, içki içmesine sinirlendiğim için unuttuğum öfke geri geldi sanki.

"Böylece, daha iyi bir eğitim alacaksın," dedi Charlotte.

"Bunu bana neden söylemediniz?"

Başını salladı.

"Bunun neden önemli olduğunu anlayamıyorum. Bir rahibe olmayacaksın, sadece eğitim al ve öğrettiklerini dinle," dedi. "Bu civarda tanıdığım insanların hepsi çocuklarını o okula göndermek istiyor."

"Sen bunu biliyor muydun, anne?" diye sordum, "Monica demek istemiştim?"

Yüzündeki ifadeden bildiğini anladım.

"Bana neden söylemedin?"

V. C. ANDREWS

"Kötü bir izlenim vermek istemedim," diye cevapladı.

Charlotte'a baktım, annemin söylediklerinin onun sözleri olduğu izlenimini aldım.

"Biz daha önce kimseden bir şey gizlemezdik."

"Bu gizlenmesi gereken bir şey değil," dedi Charlotte.

"Ben Monica ile konuşuyordum," dedim. Ona baktığımda gözleri suçlu bir şekilde bakıyordu.

Charlotte'un gülümsemesi gözlerinde sinsi bir öfkeye dönüşüyordu.

"Eğer oraya gitmek istemiyorsan, seni devlet okuluna gönderebiliriz, ama orada daha kalabalık sınıflarda daha düşük kaliteli bir eğitim alırsın. Tanrım, mezun olmana çok az süre kaldı, Rose," diye devam etti.

"Başka bir kız buna çok memnun olurdu."

"Ben üzgün değilim. Başaracağımı biliyorum," dedim. "Ama annem ve ben şu ana kadar birbirimizden hiçbir şey saklamamıştık."

"Üzgünüm, Rose," dedi annem.

Charlotte konuşmak için bir hamle yaptı, ama ben ona fırsat vermeden, "Ben de üzgünüm," dedim.

Arkamı döndüm ve eve girdim.

Dakikalar sonra kahkahalarını ve bardak şıkırtılarını tekrar duydum.

Bu sesler sanki bardakları kemiklerime vuruyor-larmış gibi hissettirdi bana.

BARRY

BENİM dini bir okula gönderildiğimden haberin var mıydı?" diye sordum Evan'a, annem ve Charlotte ile konuşmayı bitirdikten sonra.

"Elbette," dedi. "Neden, bana...?"

"Hayır,"

Yatağının üzerine oturdum. Ama yaptığı şeyi bırakmış sandalyesi ile yanıma geldi.

"Nasıl bir yer?" diye sordu. Ben de, binayı, öğretmenleri ve bazı öğrencileri anlattım. Sanırım Bayan Anderson hakkında konuşurken neşeliydim, onun dansa olan aşkı beni çok etkilemişti.

"Sana yürüdüğün yolda sihirli bir şeyler olduğunu daha önce söylemiştim," diyerek kendi ile övündü. "Bunu bir saat içinde keşfetmesi beni hiç şaşırtmadı. Belki de sen profesyonel bir dansçı olmayı gerçekten düşünmelisin."

V. C. ANDREWS

"Bilemiyorum. Şu anda, hiçbir şey düşünmüyorum. Hayatım bir yana, gelecek hafta sonu ne yapabileceğime karar vermek bile benim için zor."

"Çok üzgün görünüyorsun," dedi Evan.

Annemin bu sırrı bana söylememesi yüzünden ne kadar kırgın ve kızgın olduğumu anlattım.

"Senin teyzen insanlara çok kötü bir örnek," diye şikâyetimi ona bildirdim. "Biz buraya gelmeden önce annem kesinlikle böyle bir şey yapmazdı."

Kahkaha atmadı. Başını salladı ve düşüncelere daldı bir an.

"O kafasına koyduğu bir işin asla peşini bırakmayan biri, aynı bir buldog köpeği. Anneme yardım etmeye çalıştım. Ona aldırma konusunda çok başarılı olabilir, ama Charlotte Teyze'nin etkisinden bir türlü çıkamıyor. Annemle kavga etmek ya da tartışmak çok zordur, çünkü çok yumuşak-başlı ve anlayışlıdır. Charlotte bu yüzden ona tüm istediklerini kabul ettiriyor olmalı."

"Sözleri her zaman benim de beynimde bir oraya bir oraya gidip geliyor. Bunun onu deli ettiğini biliyorum. Ona aldırma. Ne istersen onu yap." diye tavsiye verdi bana.

Okul ödevlerimle ilgili birkaç soru sordu, ben de diğerlerini yakalamak için yapmam gereken birkaç çalışmayı anlattım. Benim sınıfımla ilgili bu kadar çok şey bilmesine çok şaşırdım. Kaynak bulabileceğim internet adreslerini kolayca söyledi bana.

ROSE

O günden sonra ve hafta sonları tüm ödevlerimi onunla birlikte yaptım. Bilgisayarda müzik dinleyip aynı zamanda benim matematik ve fen problemlerimi yapabiliyordu. Onun yeteneği sayesinde dünyadaki en geniş kütüphane parmaklarımın u-cundaydı ya da onun parmaklarının ucunda.

Cumartesi akşamı, Barry söz verdiği gibi beni almaya geldi. Hafta boyunca birkaç kere konuştuk. Bir süre okulda problem yaşayabileceğimi anlattım. O da bana aslında buluşmadan söylemeyeceğini söylediği şeyleri anlattı. Ben yokken beni savunmak için neler çektiğini.

Annem ve Charlotte, Barry beni almaya gelmeden önce, Atlanta'ya gitmek için çıktılar. Evan onunla buluşmaya gittiğim için sinirliydi. Benden, onunla tanışması için odasına davet edip onu küçük düşürmememi istedi.

"O beni görmek için buraya gelmiyor," dedi. "Ve ayrıca ben senin için sadece bir problem olurum. Beni ve her şeyi nasıl açıklayacaksın? Sadece git ve güzel zaman geçir," dedi, ama ben bunu duymazlıktan geldim.

"Barry çok iyi biridir Evan, göreceksin," dedim. Ama o yine de çok sinirliydi ve Barry'nin gelme saatinde uyuyormuş numarası yaptı ve oda kapısını hep kapalı tuttu.

Barry'yi gördüğüme çok sevinmişim, bundan sonra da sevineceğimi düşündüm. Gördüğüme sevinme sebeplerinden biri de en çok oturduğumuz

V. C. ANDREWS

ve evim diyebileceğim tek yerden geliyor olması ve bana geçirdiğim iyi günleri hatırlatıyor olmasıydı. Bahçe kapısından girdiğinde, kucaklamak için ona doğru koştum. Bana sarıldı, çenemden öptü, sonra tekrar sarıldı ve dudaklarımdan öptü.

"Merhaba," dedi, bu sıcak karşılama onu mutlu etmişti. "Seni görmek çok güzel, Rose. Harika görünüyorsun."

Eve ve etrafındaki bahçeye baktı.

"Vauv!" diye şaşkınlığını belirtti. "Daha önce yaşadığın yerden çok farklı."

"Birçok şey farklı, normal şeyler bile," dedim ve onu elinden tutup eve götürdüm. Evin büyüklüğünden, pahalı mobilyalardan ve duvarlardaki sanat eserlerinden çok etkilenmişti. Hemen annem ve Charlotte'un Atlanta'ya gittiklerini açıkladım.

"Ama senin Charlotte'un yeğeni ile tanışmanı istiyorum," dedim. "Yemeğe çıkmadan önce."

Evan'ın durumunu ona açıkladım, elbette ne kadar zeki ve bilgisayar konusunda ne kadar bilgili olduğunu söylemeyi unutmadım. Odasına gittiğimizde, kapı hâlâ sınıksız kapalıydı. Kapıyı çaldım ve ona seslendim.

"Evan. Barry seninle tanışmak istiyor."

Cevap vermedi.

"Belki de onu zorlamamalıyız," dedi Barry, yavaşça kulağıma eğilerek.

Tekrar kapıyı çaldım ve bekledim.

ROSE

"Sanırım hâlâ uyuyor," dedim. Barry başını salıyarak bana hak verdi. Açılmayan kapıdan uzak laştık.

Barry bu çevreyi daha önce incelemişti ve yemeğe nereye gideceğimizi biliyordu. Masamıza oturduktan sonra bir an bile susmadım. Beni başını sallayarak ve sık sık gülümseyerek dinledi. Konuşmayı bırakıp yemek yemeğe başladığım zaman bana gülmeye başladı.

"Üzgünüm," dedim, "Sanırım konuşarak neredeyse kulak zarını patlatacaktım."

"Hayır. Seni dinlemeye bayılıyorum. Sana NYU'ya başvurduğumu söylemiş miydin hatırlamıyorum, ama kabul edildim."

"Oh, Barry, bu harika. Tebrik ederim. Bir avukat olmak istiyordun zaten, değil mi?"

"Evet, ama sanırım US dava takipçilerinden biri olacağım bir gün."

"İstediğin mesleği yapacaksın, Barry, bundan eminim."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi bana. "Sana hayır diyebilecek birini düşünemiyorum, Rose."

Gülümsedim. Yemekten gerçekten çok hoşlan-mıştım. Yemek çok lezzetliydi, ama midemden bir dozer geçmişti sanki. Geçirdiğim son hafta duygusal olarak o kadar fazla vurgun yemiştım ki, bu bana hiç sürpriz olmadı. Benim yakın olduğum başka çocuklar olduğunu söyledi, bunu ona Paula

V. C. ANDREWS

söylemişti. Her zaman onun ismini andığı için benden özür diledi. Son olarak, yaptığı tartışmaları ve Ed Wiley ile yapmak zorunda kaldığı kavgayı anlattı. Bu yüzden okuldan bir hafta uzaklaştırma almış.

"Oh, hayır. Siz çok iyi arkadaşınız. Böyle bir olaya sebep olduğum için çok üzgünüm."

"Sebebi sen değilsin. Hepsi Paula'nın hatası. Şu andan sonra güzel şeylerden bahsedelim, Rose," dedi. Anladığım kadarıyla daha çirkin ayrıntılar vardı.

Yemekten sonra eve yavaşça geldik. Benimle geçireceği zamanı uzatmaya çalışıyordu. Gitmesini istemedim. Onu eve davet ettim, belki Evan'ı bu sefer bulabiliriz dedim. Bulamadık. Kapısını çaldığımızda aynı sessiz yanıt geldi. Saat çok geç değildi, oturma odasında büyük koltukta oturup televizyon izledik bir süre.

Öpüşmeye başladık. Birbirimizi tanımaya çalışıyorduk sanki. Dudaklarımıza, birbirimizin yüzüne küçük öpücükler konduruyorduk. Gözlerimiz ve burunlarımız hiç birbirinden ayrılmıyordu. Tatlı bir sesle ona döndüm.

İsmimi sanki bir duaymış gibi fısıldıyordu kulağıma. Beni görmeyi ne kadar özlediğini fısıldadı kulağıma. Elini belini belimden omuzlarıma kaydırıp ve sonra göğüslerime. Sevmek, istenmek ve birinin bana ihtiyaç duyması harikaydı. Arkamızdaki ışığı kapattığı zaman ona hiçbir şey söyleme-

ROSE

dim. Sadece televizyon çalışıyordu. Yüzüne vuran sıcak bir ışıktı. Bluzumun düğmelerini çözmeye başladı. Omuzlarım ortaya çıktı. Boynumdan omuzlarıma doğru beni öpmeye devam etti. Bluzumu tamamen çıkardığında beni yeniden öptü. Sutyenimin klipsini aradığını fark ettim, onu ben çözdüm. Burnuyla onu yukarı itti ve göğüslerimi öpmeye başladı.

Vücudumun her tarafını, ayak uçlarıma kadar heyecan sarmıştı. Nereye kadar devam edebilirdik. O hiç durmuyordu, düşünmüyordu da sanırım, ellerini bacaklarımdan yukarı dolaştırmaya başladı, kalbim, yerinden fırlayacaktı sanki.

"Dursak iyi olur," diye fısıldadım kulağına, aslında durmayı hiç istemiyordum. Beni reddetmesini ya da dinlememesini istedim, ama o kadar tatlı ve sevecendi ki, beni nazikçe bıraktı, hızla nefes alıyordu.

"Kalbim bir deli gibi atıyor," dedi.

"Eve geri dönüp bizi bu şekilde görmelerinden çekindim, Barry."

"Evet, haklısın," dedi. "Elbette."

"Üzülmeni ya da kırılmanı istemiyorum," dedim ve onu öptüm. O da beni öptü.

"Arabayı buzun üzerinde durdurmaya çalışıyormuş gibiydi," diye fısıldadı. Göğüslerimi tekrar öptü ve bana nazikçe sarıldı. "Durmak gerçekten zordu," dedi uzaklaşmadan. "Sanırım biraz acele ettik, ama bu bataklık gibi."

V. C. ANDREWS

"Benim bir bataklık olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sende, beni sana doğru çeken bir şey var."

Onu öptüm. Dudaklarını yeniden göğüslerimde dolaştırmaya başladı, daha sonra göbeğime ve hâlâ çözölmüş duran eteğimin altına. Soluk soluğa kalmıştım.

"Lütfen," dedim derin bir nefes alarak.

"Pekâlâ, özür dilerim. Seni çok istiyorum," dedi.

Yan yana uzandık. Kaynama derecesini geçmiş su gibi, kanımızın durulmasını bekledik. Tek duyabildiğimiz nefes alıp verişimizdi. O sırada koridorda sesler duydum, acele ile kalkıp sutyenimi bağladım ve üzerime bluzumu giydim.

"Geldiler mi?" diye sordu heyecanla. Ayağa kalktı ve ışığı yaktı.

İkimiz de dinlemeye başladık. Televizyonun sesinden başka hiç ses duyulmuyordu. Yavaşça kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Sanırım Evan'ın tekerlekli sandalyesinin sesini ve kapısının kapanmasını duydum. Kalbim hızla atmaya başladı. Bizi görmüş olabilir miydi?

"Rose? Kimse var mı?"

"Hayır," dedim.

Barry, bana doğru yürüyerek, "Gitsem iyi olur," dedi. Çenemi ve saçlarımı öperek kulağıma, "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Rose. Senden çok hoşlanıyorum," dedi.

ROSE

"Çok mutluyum, Barry," dedim. Ona döndüm ve tekrar öpüştük. Ön kapıya doğru yürüdük.

Dışarıda durup, yıldızlı gökyüzünü seyrettik. Ay görünmüyordu, ama yıldızlar o kadar çoktu ki, sanki dünyayı parlaklıkları ile temizliyorlardı. Ağaçlar kalemizin duvarlarıydı sanki, dünyadaki kötülüklerin içeri girip rüyalarımızı bozmalarına engel oluyorlardı. Tüm bunlar sanki büyüdü.

"Yarın seni arayacağım," diye söz verdi Barry.

"Bekleyeceğim."

Beni tekrar öptü ve elini elimden yavaşça sıyrarak gitti. Merdivenlerden inerken, elinin sıcaklığını hâlâ hissediyordum. Arabasının yanında durdu ve bana el salladı, sonra arabaya bindi ve gitti. Arkasından baktım. Kollarımı vücuduma sardım bir süre öyle durduktan sonra eve girdim.

Evin girişinde durdum ve dinledim. Televizyon hâlâ açıktı, Evan'ı ne gördüm ne de duydum. Oturma odasına gittim ve televizyonu kapattım. Üst kata çıkmadan önce Evan'ın kapısına gittim. Kapısının aralık olduğunu fark ettim ve içerden ışık süzülüyordu.

"Evan?" diye seslendim. Cevap vermedi. Kapıyı biraz daha ittim ve içeriye bir göz attım. Gördüğüme inanmadım, hayal görüyorum zannettim. Bilgisayarının başındaydı, kulağında kulaklıkları vardı ve - ve hiçbir şey. Bir an nefes alamadım. Geriledim, kapıyı yapabildiğim kadar yavaş kapattım ve odama gittim.

V. C. ANDREWS

Ne yapıyorsa yapsın, onu gözetlemeye ve yargılamaya hakkını olmadığını düşündüm. Aklımdaki düşünceleri, Barry ile değiştirdim, bana söylediklerini, görünüşünü ve sevişmemizi hayal ettim.

Onunla çok yakın olmayı o kadar çok istiyordum ki, ama bu çok çabuk olmamalıydı. Diğer çocuklarla da bu kadar yakın olduğumu düşünebilirdi. Bu çok özel olmalıydı: özel olması çok önemliydi. Öyle olmazsa benim için hiçbir özelliği kalmazdı.

Ama kalbimin sesi bizim ayrılmaz âşıklar olabileceğimizi söylüyordu. Uykum gelmişti, bu hislerin hayatımdaki her şeyin görüntüsünü ne kadar değiştirdiğini fark ettim. Tüm hissettiklerim iyileşmiş ve kanım daha rahat dolaşıyordu sanki vücudumda. Bu harika düşünceler parmak uçlarıma kadar doldurmuştu vücudumu. Yastığıma sarıldım, çenemi yumuşak yastığa dayadım, karanlık rüyaların içine girmekten korkarak uykuya daldım.

Tam uykuya dalacağım sırada, irkildim ve uyandım. Sanki biri parmağıyla omzuma dokunmuştu. Kalktım ve dinledim. Ev sessizdi, aklıma annem geldi. Kaçta geri dönmüşlerdi? Hiç ses duymamıştım. Uykum çok mu derindi? Uykuya dalmak istiyordum, ama ayağa kalktım, sabahlığımyı giydim ve annemin odasına doğru yürüdüm. Kapı kapalıydı, açtım ve yatağına baktım. Odadaki ışık yatağında olmadığını görmem için yeterliydi.

Kalbim hızla atmaya başladı. Neredeydi? Kapıyı

ROSE

kapattım odama gittim, ama uyuyamıyordum. Birisini duyabilmek için beklemeye başladım. Sonunda hizmetçinin ayak seslerini duydum, yüzümü yıkadım ve giyindim, Dışarı çıktığımda, kahvaltı sofrasını hazırladığını gördüm.

Heyecanımı ve merakımı gizlemeye çalışarak, "Günaydın, Nancy Sue," dedim.

"Günaydın, bayan."

"Bayan Curtis'le konuştun mu bugün?"

Bana, sanki garip bir soru sormuşum gibi baktı.

"Hayır, bayan," dedi.

"Sadece merak ettim," dedim. Dışarı çıktım, garaja gittim ve arabanın orada olduğunu düşündüm. Araba geldiyse, annem neredeydi?

Evan'ın odasına gittim, kapıyı çaldım.

"Evan? Uyandın mı?"

"Evet," dedi ve kapıyı açtı. Giyinmişti ve sandal-yesindeydi. "Bugün kahvaltımı dışarıda yapacağım. Dün akşam iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, Evan. Kapını çaldığım zaman neden cevap vermedin? Barry ile tanışmanı istemiştin, o da seninle tanışmayı çok istemişti."

"Onunla tanışmaya hazır değildim," dedi hızla ve koridora çıktı. "Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır."

"Güzel. Bana dün akşamı anlatırsın belki, tabii istersen." dedi.

V. C. ANDREWS

"Bekle."

Durdu ve bana baktı, yersiz tepkim onu şaşırtmıştı.

"Annem," eledim.

"Ne olmuş ona?"

"Geri dönmemiş. Araba geri dönmüş, ama annem yok."

"Oh," Gülümsedi ve her şeyi görebilmiş gibi baktı bana. "Charlotte Teyze'nin işidir. Eminim."-

"Ne demek istiyorsun?"

Sandalyesiyle oturma odasına yöneldi. Onu takip ettim.

"Evan? Ne demek istedin?"

"Sana onun, annemi biri ile beraber olmak konusunda ne kadar zorladığını anlatmıştım. Sanırım, kendisini aşk meleği zannediyor," dedi ve hızla oturma odasına girdi. "Günaydın, Nancy Sue. Bugün çok açım. Yumurta ve mısır ezmesi var değil mi?"

"Elbette, Bay Evan."

"Bana sadece Evan de, Nancy Sue. Sana bunu yüzlerce kere söyledim. Ben bay değilim ve olmayacağım," diye azarladı onu. Üzülmekten çok bu azarlamadan hoşlanmış gibiydi.

"Ne demek istedin, Evan?" diye yineledim sorumu.

Omuz silkerek başladı lafa.

ROSE

"Charlotte Teyze'nin, onun bazı erkeklerle tanışması için götürdüğü bir partiye gitti ve geri dönmedi. Bu bir sır değil ki, Rose."

"Benim annem öyle biri değildir" dedim başımı sallayarak.

"Benim annem de değildi," dedi. "Ama işte buradayım." dedi, camdan dışarı baktı. "İşte buradayım."

Korkum öfkeye dönüşmüştü, topuklarıma kadar titremeye başladım. Hızla üst kata çıktım. Charlotte'un kapısını çaldım. Esnemesini duydum, içerdeydi.

"Ne var?" diye bağırdı.

Kapıyı açtım ve odasına girdim. Hâlâ yataktaydı. Yorgan çenesine kadar örtülüydü. Başındaki bonesi ve soluk yüzüyle yastıklara yaslanmış bana bakıyordu, bu haliyle bir uzaylıya benziyordu.

"Ne oldu? Evan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır. Annem nerede?"

"Oh," dedi. Yatakta oturur pozisyona geldi ve bana cevap vermeden önce bir bardak su içti. "Odasında yok mu?"

"Hayır!"

Gülümsedi.

"Birazdan gelir, sanırım."

"Ne demek istiyorsun? Ona ne oldu?"

"Ona istemediği hiçbir şey olmayacak, eminim."

V. C. ANDREWS

Grover ve ikisi birbirlerinden çok hoşlandılar, tam tahmin ettiğim gibi. Ailesinin Atlanta'daki evine gitmeye karar verdiler ve partiyi terk ettiler. Dönmelerini bekledim, ama," dedi uçarı bir gülümsemeyle, "Dönmediler."

"Annemin bütün geceyi daha yeni tanıştığı bir adamla birlikte geçirdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Annen yetişkin bir kadın, Rose. Bu konuyu biraz abarttığını düşünmüyor musun? Gençliğinde yaşayamadığı şeyleri yaşaması için ona izin ver."

"O ya da onun durumundaki hiçbir kadın, ayaklarına bağlanmış, sinirli bir kız görünümünde bir kelepçe istemez."

"Ben sinirli bir kız değilim!"

"Güzel. Her şey yoluna girecek. Lütfen, Nancy Sue'ya bana koyu bir kahve ve buz gibi bir bardak su getirmesini söyler misin? Teşekkür ederim," dedi tekrar yorganın içine girerken. Konuşmamız bitmiş gibi, gözlerini kapattı.

Ona öfke ile baktım ve odadan çıkmak için arkamı döndüm, kapıyı hızla kapattım. İçerden dehşetle çikardığı inlemeleri duydum.

Annem öğleden sonra eve döndü. Evan ve ben yan bahçedeki patikadaydık. Hamlet okuyor ve bu konuda Evan ile konuşuyordum. Bu konuyu sınıfım çoktan geçmişti, benim de okuyup anlamam gerekiyordu.

İnternette konuyu daha iyi anlamam için bazı çıktılar aldı ve piyesi okudu. Anlayışı ve okurken yaptığı vurgular beni çok şaşırtmış-

ROSE

ti. Bana bir şey anlatırken bazen bir öğretmen konuşuyormuş gibi geliyordu. Bunu ona söyledim. Bundan çok hoşlandı.

"Görüyorsun, Evan. İnsanlara verebileceğin ne kadar çok şey var. Tek başına yaşayan içine kapanık biri olmaktan vazgeçmelisin, daha sosyal olmalısın, elektronik bir yaşam sürmekten vazgeçmelisin. İnsanlarla daha fazla zaman geçirmeli sin."

"İnsanlar her zaman benim kalbimi kırar."

"Peki. Kalbini kırmayanlarla arkadaşlık edersin."

Bir süre gözlerini dikip bana baktı ve başını salladı.

"Bana babanı anlat/" dedi. "Yani bana her şeyi anlat. Onun hakkında en kötü şeyleri, en küçük ayrıntıları bile bilmek istiyorum."

"Peki," dedim. Babam hakkında konuşmayı çok seviyordum. Gözlerimi kapattım ve gözlerimin önüne onun en aziz hali geldi. Onun davranışlarını, gülüşünü, sürdürdüğü tıraş kolonyasını, komik davranışlarını, yaptığı ve her an ondan beklenen aptalca davranışları anlattım. Ben devam ettikçe Evan'ın yüzündeki gülümseme artmaya başladı.

"Bana anlattıklarından, annemin neden evli bir adamla birlikte olduğunu anlayabiliyorum. O çok çekici biriymiş. Onunla tanışmış olsam, ondan hoşlanabilirdim, onu hiç affetmeyeceğimi söylesem bile."

V. C. ANDREWS

"Bende böyle düşünüyorum Evan."

"Teşekkürler," dedi ve arkasına yaslandı. O sırada annemin kahkahasını ve sesini duyduk.

Hızla başını bana çevirdi.

"Ona bir günahkârmış gibi davranma/" diye uyardı beni. "Ben de anneme bunu yapardım ve sonra pişman olurum."

"Ben sadece burada neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedim hızla o tarafa yöneldim.

Salondan konuşmalarını duyabiliyordum. Char-lotte, annem ve uzun boylu, koyu renk saçlı, Clark Gable gibi bıyıkları olan bir adamla sohbet ediyordu. Köşeli bir çenesi vardı, elmacık kemikleri çıkık ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kısık ela gözler. Uzun bacakları vardı, koyu lacivert bir blazer giymişti, koyu lacivert bir pantolon ve yüksek bilekli ayakkabılar giymişti.

"Bu Rose olmalı," dedi benim konuşmama fırsat vermeden.

"Evet," dedi annem. "Merhaba tatlım. Bay Fleming ile tanışmanı istiyorum."

"Lütfen, bana Grover de," dedi. Bana elini uzattı. Önce ona sonra anneme baktım ve onunla to-kalaştım. Charlotte koltuğunda etrafa gülücükler saçarak oturuyordu.

"Merhaba," dedim. Bu sözcük boğazımı yırttı sanki.

Nancy Sue, üzerinde üç şampanya olan bir tepsiyle geldi.

ROSE

"Ah, harika," dedi Grover. Bir tanesini anneme uzattı, bakiştılar, annem sanki gözlerinin içinde kayboluyordu. Kalbim sanki bir balon gibi sönmüştü. Charlotte kendi kadehini aldı.

"Teşekkür ederim, Nancy Sue, sen bir şey ister misin Rose?" diye sordu bana en tatlı sesiyle, bu ses mideme bir bıçak gibi saplandı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim hemen.

"Randevun nasıldı, tatlım?" diye sordu annem.

"Çok güzel," dedim. "Seni bekledim."

"Evan nerede?" diye sordu Charlotte, araya girerek.

"Avluda. Biz Hamlet çalışıyorduk."

"Ah, olmak ya da olmamak... artık benim için bir soru değil," dedi Grover, annemin gözlerinin içine bakarak. Aptal bir genç kız gibi görünüyordu. Şampanya kadehini anneminkine vurdu.

"Neden zavallı Evan'ı bu öğleden sonra sinemaya gitmek için ikna etmeye çalışmıyorsun?" dedi Charlotte yeniden araya girerek. Grover'a dönerek, "Zavallı çocuk bütün gün ya bir kitaba gömülüyor ya da bilgisayar ekranının başında. Evden dışarı bile çıkmıyor."

"Oh," dedi bana dönerek. "Onu dışarı çıkmaya ikna edebilecek bir kişi varsa o da sensin, Rose," dedi ve kısa bir kahkaha attı, bu ses tüylerimi diken diken etti. Annem onun aldığı her nefeste eğ-leniyormuş gibi davranıyordu.

V. C. ANDREWS

Adamın bu kadar hoş olmasına rağmen aldatıcı olduğunu göremiyor muydu? Odada dolaşması, hareketleri bir yılanbalığını andırıyordu. Hem annemin hem de Charlotte'un zevkini okşar bir hali vardı. Hoş ve çekici olmasını küstahça bir kibirle kullanıyordu,

"Bizim için endişelenme' dedi Charlotte. "Biz bir akşam yemeği partisine gidiyoruz."

"Bir başka akşam yemeği mi?" dedim anneme bakarak.

"Evet," dedi heyecanla, "Harika değil mi?"

Grover'a baktım, gözleri üzerimde bu sefer beni inceliyordu bakışlarından rahatsız oldum. Charlotte her zamanki gibi kendini beğenmiş bir tavırla duruyordu.

"Bilemiyorum, Monica," dedim kulak tırmalayıcı bir sesle. "Öyle mi?"

Döndüm ve odayı terk ettim. Charlotte ve Gro-ver'ın kahkahaları arkamdan yuvarlanan kayalar gibi geldi bana. Yanına döndüğümde Evan önce bana baktı ve sadece, "Un! Oh!" dedi.

Cevap vermedim. Hızla patikada yürümeye başladım. Başım önde ve kalbim deli gibi atıyordu.

Evan arkamdan geliyordu. Ağacını geçtiğim sırada bana yetişti. Hiç konuşmadı. Bir süre beni izledi.

"Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum," dedim. "Seni daha yakından tanımayı çok isterim, ama burada yaşamaya karar vermek büyük bir yanıltı."

ROSE

"Bu çok zor, anneni başka adamlarla birlikte görmenin ne demek olduğunu anlayabiliyorum. Babanı düşünüyorsun. Benim böyle bir problemim yoktu," diye ekledi. "Ama ben onun hiç kimseyle beraber olmasını istemezdim. Sanırım yaşlı Oedipus kompleksi, ha?"

"Onun biri ile birlikte olması beni rahatsız etmez. Onun başı boş, eğlence düşkünü, düşüncesiz bir dul olmasını istemiyorum," dedim sertçe. "Bu o değil, ama..."

"Ama ne?"

"Bilemiyorum." Başımı salladım. Gerçekten bilmiyordum. Ona baktım. Gözleri ilgiyle bana bakıyordu.

"Bu doğru olmayan bir şey."

Gülümsedi.

Hamlet'ten bir dize okuyarak, "Danimarka'nın bir eyaletinde bir şeyler ters gidiyor," dedi.

"Aynen," dedim, eve baktım. "Aynen."

9 DANS

AYLAR geçti, annemin sosyal hayatı genişleyerek devam ediyordu. Günlerce birbirimizi göremediğimiz oluyordu, fırsatımız olsa bile konuşamıyorduk. Charlotte her gün bir program yapıyordu. Resim sergileri, galalar, şovlar. Charlotte ona daha fazla kıyafet, mücevher ve ayakkabı almıştı. Her geçen gün birbirinden ayrılmaz görünüyordardı.

Belki de onlara sinirlendiğim ve üzüldüğüm için, kendimi derslerime ve Bayan Anderson'un verdiği dans çalışmalarına kaptırmıştım. Çoğunlukla, okuldan sonra birlikte çalışıyorduk. Bana engellenmiş bir koreograf olduğunu ve şimdi üzerinde çalışabileceği bir öğrencisi olduğu için çok mutlu olduğunu söyledi. Onun idolü Bob Fos-se'ymiş. Birlikte onun kasetlerini izledik. Bana bir şey açıkladığında ya da kanıtladığında ve ben de onu denediğimde her zaman mutlu oluyordum.

V. C. ANDREWS

"Sende bir şey var, Rose, Sana öğrettiğim her şeyi hemen kavırıyorsun. Sende bir dansçının duruşu ve bir dansçının bacakları var. Bu konuda ciddi düşünmelisin," diyerek bana dans etmeye devam etmemi tavsiye etti.

Evan bu konuda beni her zaman destekledi ve benim için hep heyecanlandı. Bana bir dans stüdyosu yapmayı teklif etti. Misafir odalarından bir tanesini boşaltıp, odasındaki ses sistemini oraya çıkarmaları için, Nancy Sue ve Ames'e talimat verdi. Odaya büyük aynalar almaya karar verdik. Charlot-te buna karşı çıkmadı, Ne hoş, Rose sonunda onu kendisi ve sevgili bilgisayarı dışında bir şeyle ilgilenirken görüyorum." dedi.

Annem öğrendiğinde de hemen hemen aynı sözleri söylediye de beni izlemek için nadiren uğruyordu. Evan ise ben ısınırken ve egzersizlerimi yaparken, tekerlekli sandalyesinde oturup saatlerce beni izliyordu.

"Bütün bu tekrarlar seni sıkıyor mu Evan?" diye sordum. İstekli olduğunu belirterek başını iki yana salladı.

"Hayır seninle birlikte hareket ediyormuşum gibi geliyor, sen benim bacaklarımsın. Bundan hoşlanıyorum,"

Bu beni rahatlatmış ve tekrar o yokmuş gibi çalışmaya devam ettim. O ise taytımdan açıkça görülebilen her kas hareketimi gözünü kırpmadan izlemeye devam etti.

ROSE

Barry her cumartesi beni yemeğe ya da sinemaya götürmek için geliyordu. Bazen de çimler üzerinde bir pikniğe gidiyorduk. O geldiğinde ne annem ne de Charlotte etrafta oluyordu. Onların hafta sonları Atlanta'da ya da civarda sosyal aktivite-leri oluyordu.

Sonunda Evan onu görmeye razı oldu. İkisine de sakın olmaları konusunda söz geçiremedim, ama şansa Barry bilgisayarlar hakkında sandığımdan daha çok şey biliyordu. Sohbet dönüp dolaşıp bilgisayarlara

gelince, kendi buluşmamda kendimi fazlalık gibi hissettim. Birbirlerine yeni internet sitelerini ve kısa yollar göstererek oldukça eğlendiler.

"Afedersiniz?" diye söze girdim. Ellerim belimde saati işaret ederek, "Hani bugün bir şeyler atıştırdıktan sonra akşamüstü sinemaya gidecektik?" diye sordum.

"Ah üzgünüm!" dedi Barry. "Pekâlâ, artık kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım," dedim gülerek. Evan da suçlu olduklarını ifade eden bir bakış attı Barry'ye ve ikisi de gülümsediler. Evan da özür diledi.

"Burada özür dilemen gereken bir şey yok Evan. Hem neden sen de bizimle dışarı yemeğe gelmiyorsun?"

Bu soru gözlerinde büyük bir öfkeye sebep olmuştu, bir süre cevap veremedi. Barry'ye baktı, bana baktı ve başını sallayarak teklifimi reddetti.

"Tekerlekli sandalyenin tüm merdivenlerden çı-

V. C. ANDREWS

kabildiğini ve arabaya sığıldığını biliyorum. Bu yüzden onu bahane etme."

"Elbette," dedi Barry. "Bu filmi çok seveceksin."

"Ben yapamam. Ben..."

"İnternette bir randevun mu var?" diye çıktım ona. Bunun hoş bir şey olmadığını ve açığa vurmamdan hoşlanmadığını anlatan bir bakış attı bana. "Özür dilerim" dedim, "Pişman oldum bunu söylediğime. "Bunu demek istemedim..."

"Hayır, hayır, bu doğru. Birisine randevu vermiştim, ama..."

"Bizimle geleceksin?" dedi Barry.

Evan bana baktı.

"Lütfen gel, Evan," dedim. Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Pekâlâ."

"Harika."

"Hazırlanmam gerekiyor," dedi.

"Seni oturma odasında bekleyeceğiz," dedim ve Barry ile odasından çıktık.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim Barry'ye.

"O harika. Sorun yok." dedi, ben de onu öptüm.

Harika bir gece geçirdik. Evan'ın her konuya olan ilgisi ve bilgisi ikimizi de çok etkiledi. Onunla birlikte olmak bir çocuğu izlemek ve başarıları ile övünmek gibiydi.

ROSE

Eve geri döndüğümüzde, üçümüze Kremalı sıcak çikolata yaptım ve uzunca bir süre film hakkında konuştuk. Daha sonra Evan, Barry'ye teşekkür etti, bizden özür dileyerek odasına gitti, bizi yalnız bıraktı. Barry bir önceki geldiğinden daha fazla oturdu. Onunla ilgiliydim, ama o pek değil. Öpüşmeye başladığımızda onu kolundan tutup, oturma odasından çıkardım ve odama götürdüm.

"Burada buz daha kaygan olabilir, Rose," dedi elini hâlâ tutarken yatağıma oturduğumda. "Durmak imkânsız olabilir."

"Korkmuyorum," dedim. "Seninle her yere gidebilirim."

Güldü ve önümde diz çöktü, saçlarını okşamaya başladım.

"Titriyorsun," dedim bunu hissettiğim zaman.

"Olabilecekleri önceden tahmin edebiliyorum." diye cevap verdi.

Beni öpmek için yavaşça ayağa kalktı ve sevişmeye başladık.

"Çok güzelsin, Rose," dedi. "Ama çok mütevazı ve naziksin, senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum. İnsanlar güzelliğin dışı güzellik olduğunu söylerler, ama bu senin için doğru değil. Seninki hem içinde hem de dışında. Seni düşündüğüm kadar başka hiç kimseyi düşünebileceğimi sanmıyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, kalbim hızla çarpıyor, yüzün gözlerimin önüne geldiğinde, yüzümde aptal bir gülümseme oluşuyor, karşımda kim olursa olsun."

V. C. ANDREWS

"Öyle ise, sonsuza kadar aptal görüneceksin," dedim. Güldü ve uzun süre dudakları, dudaklarıma yapışık durdu. Sonra beni öpmeye devam ederken, üzerimdekileri çıkarmama yardım etti, ben de ona. "Ben hazırım," diye fısıldadı kulağıma, "Buzun üzerinde kaymak üzereyiz."

"Bunu ben de istiyorum," dedim umarsızca.

Babam bir şeyi yapmayı ne kadar istersen, ne harika olursa olsun, hayal kırıklığına uğrarsın, derdi.

"Beklentilerinin üzerine bir kapak çek, Rose. Yaşayacaklarını yavaş yavaş ve zevk almaya bak."

Kitaplarda okuduğum ve öğrendiğim her şeyi düşünerek, bir şey beklemeden ve bulutların üzerinde uçtuğumu düşünmeden davranmamaya çalıştım. Bu benim gerçekliğimdi, bir kadın olmaya ilk adımım.

Herkes her zaman seks yapabilir, ama bu âşık olduğun biri ile olduğu zaman gerçektir. Bu benim kabul ettiğim tek rüyamdı ve bunu kesinlikle inkâr etmezdim.

Hayallerimdeki gibi oldu her şey. İkimiz de birbirimize nazik ve anlayışlı davrandık. Birbirimizin birer parçasıymış gibiydik. Birbirimizin ruhunun içindeydik sanki, her şey bittiği zaman, ikimiz de bu anı kalbimizin en görünen yerine kazıyıştık sanki.

Barry ve ben odamdan çıktığımızda merdivenlerde Charlotte ile karşılaştık. Bir an durdu ve yüzünde müstehcen bir gülümseme ile bize baktı. Annem onunla değildi.

"Bu senin o eski erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

ROSE

Barry sinirli bir şekilde bana baktı.

"Hayır. Benim şimdiden sonraki erkek arkadaşım. Barry Burton, bu Charlotte Alden Curtis."

"Merhaba," dedi Barry.

"Rose sana evi mi gezdiriyor?"

Bir kahkaha attı ve merdivenlerden çıkmaya devam etti.

"Annemi bekleme," dedi ve yanımdan geçti gitti.

Kanımın beynime sıçradığını hissettim, hızla indim merdivenleri. Hiçbir söz söylemeden evden dışarı çıktım.

"Ne demek istedi?" diye sordu Barry.

"Annem, Charlotte'un ona sağladığı bu sosyal yaşamdan hoşlanıyor. Benim bu konudaki hoşnutsuzluğum sanki onu mutlu ediyor," dedim ve kapıya doğru onu ağızımdan çıkan ateşle yakmak ister gibi bir bakış attım.

"İyi misin?"

"Evet," dedim. "Önemi yok, Barry."

Başını salladı ve bana bir iyi geceler öpücüğü verdi. Arabasına binip giderken onu izledim, sonra ardında bıraktığı karanlığa uzun uzun baktım. Annem nerede olabilirdi ve bize neler olacaktı.

Bir sonraki gün boyunca annemin yeni yaşam tarzı beynimi kemirdi durdu. Dans egzersizinde, Bayan Anderson bir şeyin beni rahatsız ettiğini anladı.

V. C. ANDREWS

"Adımları kaçınıyorsun, Rose." İlkbahar Gösterisi Dansını tekrarlıyorduk. Onun koreografliğini yaptığı bir dansı tekrar ediyordum. "Ters giden nedir?"

İlk önce başımı "hiçbir şey" der gibi salladım ve dansa devam ettim. Sonra durdum ve ağlamaya başladım. Gözyaşlarını beni kontrol ediyordu. Ağlamayı ve hıçkırmayı bir türlü durduramıyordum.

Bayan Anderson bana sarıldı ve bir sandalyeye oturttu.

"Sana yardım edebilir miyim?" Yutkundum ve derin bir nefes aldım.

"Hayır," dedim. "Bu kimsenin yardım edebileceği bir şey değil, sanırım."

"Bir dene," diye ısrar etti.

Ona annemi ve ne kadar değiştiğini anlattım, ilgili bir şekilde beni dinledi ve anlayışla başını salladı.

"Belki de babanın ölümünden sonra onun ne kadar umutsuz olduğunu fark edemedin, Rose. O da çektiği acılardan kurtulmanın bir yolunu arıyor olabilir."

"Çok değişti," diyerek inledim neredeyse.

"Büyük olaylar insanları değiştirebilir," dedi Bayan Anderson. Bana hayatı boyunca ne kadar çekingen bir genç kız olduğunu anlattı. Ablasının Hodgkin hastalığından öldüğünü söyledi.

"Çok güzel ve dans konusunda çok başarılı bir

ROSE

kızdı. Senin gibi normal bir ailede doğmuş, dansıyla insanların ruhuna hitap edebilen biriydi. Ölümü annemi ve babamı yıktı. Onun ayakkabılarını giyip, çekingenliğimden kurtulup, onun yerini doldurma zorunluluğu hissettim kendimde. Yaşadıkları hüznü gözlerinden silmeliydim. Büyük olaylar insanları değiştirir," diye tekrar etti.

"Umarım," dedim yanaklarımı silerken.

"Annen iyi olacak," dedi. "Ona bir şans ver. O kim olduğunu unutmayacaktır ve senin için ne kadar değerli olduğunu. Bundan eminim."

"Teşekkür ederim,"

"Benim yarattığım geleceğin dans yıldızının böyle üzülmeye dayanmam," dedi ve bir kahkaha attı.

"Hazır mısın?"

"Evet,"

Şimdi çok daha iyiydim. Evde Evan için de dans ediyordum ve Barry erken geldiği zaman onun için de. Onlar çok iyi izleyicilerdi, beni alkışlıyorlar ve tempo tutuyorlardı.

Evan artık bizimle daha fazla dışarı çıkmaya başlamıştı. Bazen bir gezinti, bazen yemek yemek için bazen de sinemaya gitmek için. Onu üzerine bir şeyler almak için alışveriş merkezine de götürdük, Evan ve Barry bilgisayar mağazalarıyla daha çok ilgilendiler. Genellikle onları mağazanın dışında bir yerde oturarak beklemek zorunda kalıyordum. Oturduğum yerlerde genellikle eşlerini alışverişe getirmiş beyler oluyordu. Orada oturan,

V. C. ANDREWS

erkek arkadaşı ve sakat kardeşinin alışverişini bitirmesini bekleyen tek bayan olmak beni her zaman güldürüyordu.

İlkbahar dans şovuna çok az zaman kalmıştı. Her sabah kalktığımda ve ne kadar az zamanım kaldığını gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başlıyordu. Yatağımda, yeni okul gününe başlamak için uyandığımda hep buz kesmiş oluyordum. Okul duvarlarındaki posterlerde adımları görüyordum ve öğretmenlerin benim hakkımda konuştuklarını duyuyordum. Her zaman bana performansına hayran kaldıklarını söylüyorlardı. Bayan Ander-son'un beni tarif edecek bir sıfat söylemediğini anlıyordum. İnsanlara beni abartarak anlatmaması için ona yalvarmıştım.

"Eleştirilerine maruz kalmak istemiyorum," diye sitem etmişim.

"Sana harika şeyler söyleyecekler/" diyerek cevaplamıştı beni. "Kaygılanmana gerek yok. Kendine ne olduğun ya da ne olacağın konusunda yardım edemezsin; Rose. Bunu hissedebiliyorum," dedi benim ısrarlarıma cevap olarak. "Bunu durdurmak güneşi geride bırakmak olur."

Sözleri nefesimi bir anda kesti ve içimi yüce duygularla doldurdu. Bundan sonra dansla yiyor, dansla nefes alıyor ve dansla uyuyordum. Yataktan kalktığım zaman uyku vaziyetinde değil de, dans figürleri ile yürüyordum.

Anneme beni izlemeye gelmesini kaç kere söylediğimi hatırlamıyorum, ama onun her zaman bir

ROSE

programı oluyordu. Hâlâ Grover Fleming ile görüşüyordu. Bana ondan her bahsettiğinde karşılık vermemek için kendimi tutuyordum ve bazen Bayan Anderson'un annem konusunda haklı olmadığını düşünüyordum. Annem kendisini yeniden bulmaya çalışıyordu ve hayatı boyunca tutmak zorunda kalacağı sözler vermiyordu.

Sonunda, şov akşamı geldi çattı. Bir cumartesi gecesi idi. Barry ve ben, Evan'ı şov için yeni bir takım alması için alışveriş merkezine götürecektik. Barry bizi almaya erkenden geleceğini söyledi. Evan'ın yanımda olması çok mutlu etmişti, o beni rahatlatıyordu, üzerimdeki tüm sinirli havayı üflüyordu sanki. O gün kredi kartlarını kullanması için izni vardı. Yine de sinirli görünüyordu. Ama bizimle çok eğlendi. Barry kıyafetleri denemesi ve nasıl görüldüğüne bakması için ona yardım etti. İlk başta biraz sinirli ve memnuniyetsiz görünüyordu, ama sonunda yüzünde o mutlu ifadeyi gördüm. Saç şeklini değiştirmeye bile razı oldu.

"Kavalyelerim," dedim onlara eve döndüğümüzde.

"En büyük iki hayranın demek istedin," dedi Barry.

Üçümüz de gülmeye başladık. Eve neşemizi doldurmuştuk. Üçümüz de kurtlar gibi açtık, sanırım hepsi heyecandandı. Yine de eve geri döndüğümüzde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Nancy Sue beni gördüğü zaman bir anda gözlerini kaçır-

V. C. ANDREWS

di. Ames beni gördüğü zaman burada fazlalıklı-mı-şım gibi baktı ve benden rahatsız oldu.

"Siz gidin," dedim Barry ve Evan'a. "Bir dakika içinde yanınızda olacağım. Annemle konuşmak istiyorum." Odasına gittim. Araba garajdaydı ve Ames de buradaydı, annem Charlotte ile bir yere gitmiş olamazdı. Umarım gitmezdi de.

Kapı kapalıydı. Kapıyı çaldım ve ona seslendim.

O sırada Charlotte odasından çıktı. Üzerinde Ar-mani takımları vardı.

"Rose, hayatım çok geç kaldın," dedi, her zaman takındığı tatlı, ama yapmacık gülümsemeyle. "Monica seni bekledi."

"Ne? Ne demek istiyorsun, bekledi ne demek? Ne için bekledi?"

"Hoşça kal demek için, elbette," dedi yüzündeki aynı yapmacık gülümsemeyi sürdürürken.

"Hoşça kal?" dedim titreyerek. "Hayır. Bu gece varyete şovu var. iler zamanki o programlardan birine gitmedi. Hayır," diye tekrarlardım ve Charlot-te'un yalan söylediğini kanıtlamak için annemin odasına girdim.

Sadece annemin yokluğunu değil, odanın farklı boş havasını da hissettim. Dolap kapaklarından biri yarım açıktı, tüm askılar boştu. Komodininin üzeri bomboştu. Makyaj malzemelerinin hepsini götürmüştü.

Odanın her tarafına baktım. Charlotte kapının yanında şeytanca bir zevk duyarak bana bakıyordu.

ROSE

"Nerede o?"

"Harika bir şey oldu." dedi Charlotte. "Grover onunla yaşamasını teklif etti. Birlikte gittiler."

"Onunla yaşamak ne demek. Anlayamadım. Bu ne demek oluyor?"

"Evlenmek anlamına gelmiyor" dedi. Burnunu çekti ve açıkladı. "Bugünlerde insanlar evlenmiyorlar, sadece birlikte yaşıyorlar. Bu daha az bağlayıcı ve insanların gözünü korkutmuyor," diyerek mutlu bir kahkaha attı ve gitti.

"Ne zaman geri dönecek? Bana bir mektup ya da bir not bırakmadı mı?"

"Oh, elbette," dedi ve basamakları tekrar çıktı. "Bir not ya da buna benzer bir şeyden bahsetmişti. Onu yatağının üzerine bıraktı. Bu gece dans gösterine gelemeyeceğim, Atlanta'da katılmam gereken önemli bir davet var. Şeytanın bacağını kır," diye ekledi. Bu bir dansçıya söylenecek en güzel laftı, ama onun ağzından çıktığı zaman hiç de içten gelmiyordu.

Merdivenleri inmeye başladı, ben de hızla odama girdim. Yastığımın üzerinde küçük bir zarf duruyordu. Onu aldım ve okumak için hızla yırttım.

Sevgili Rose,

Bu geceki dans gösterine katılamayacağım için beni affet ama harika bir şey oldu. Grover beni onun özel kadını olmam için birlikte yaşamaya da-

V. C. ANDREWS

vet etti. Güney Karolayna, Hilton'a tatil için gidiyoruz. Bu birbirimizle anlaşıp anlaşamayacağımız anlamak için bir test aslında, gündüz ve gece. Her şeyin çok iyi gideceğinden eminim. Bu düşüncesizce bir davranış, ama babanın ne kadar düşüncesiz olduğunu hatırlıyorum. Bunun için söylenecek şeyler var. Kendimi yeniden genç bir kız gibi hissediyorum. Güneş sonsuza kadar yüzüme doğru parlayacakmış gibi hissediyorum.

Charlotte sana bakacağına ve ihtiyaçlarını karşılayacağına söz verdi. O benim için çok iyi bir arkadaşı ve senin için de öyle olacağına eminim. Ev an için yaptıklarından dolayı çok mutlu, ben de öyle.

Bir nefes almak için durduğum anda seni arayacağım. Benim için mutlu ol.

Seni çok seven, Monica.

Parmaklarım bir anda gevşedi ve mektup yere düştü. İçim bomboşmuş gibi hissettim. Tüm kaslarım gevşemişti, bacaklarım tutmuyordu, orada öylece kaldım. Canımı acıtmaya başlayana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağıladım.

Barry ve Evan'ı uzun süre bekletmişim. Barry beni merak etmiş ve neler olduğuna bakmak için odama gelmişti, beni yerde elimde annemin notunu sıkarken buldu.

ROSE

"Rose!" diye haykırdı, yanıma koşarak. "Ne oldu?"

Yavaşça ayağa kalktım ve yanaklarındaki yaşları sildim. Notu ona verdim. Hızla okudu ve bana baktı.

"Bunun olacağından kesinlikle haberin yoktu?"

"Hayır," dedim. "İçimde her zaman bir umutsuzluk vardı, ama bu kadar çabuk olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Çok üzgünüm," dedi, elindeki nota bakarak. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum," diye ekledi, "Ama bu olanların, akşamki performansını etkilemesine izin veremezsin. Bunun için çok çalıştın."

"Bunu nasıl yapabildi?"

"Ben ve Evan orada olacağız ve dört kişilik alkış yapabiliriz," dedi yüzüme biraz gülümseme getirebilmek için.

Gülümsemedim, ama yerimden kalktım ve bir şeyler yemek için aşağı indim. Evan yüzüme baktı ve sinir bozucu bir şey olduğunu hemen anladı. Ona olanları anlattım. O da çok üzgün olduğunu, ama bu geceki performansımı etkilemesine izin vermememi söyledi.

"Şov devam etmeli!" diye bağırdı. O ve Barry beni biraz gülümsetmek için ellerinden geleni yaptılar. Bana şaklabanlık yaptılar, Barry beni taklit etti, Evan ise etrafa emirler yağdıran bir dans direktörü oldu.

V. C. ANDREWS

Vakit gelmişti, artık hazırlanmam gerekiyordu. Yaklaştıkça daha çok dehşete kapılıyordum. Buradan kalkıp, oraya gidebileceğimden ve yüzlerce insanın önünde dans edebileceğimden emin değildim.

"Duş almak için yukarı çıkıyorum," dedim. "Biraz yalnız kalmam gerekiyor," diye fısıldadım Barry'nin kulağına.

"Peki, Rose. Ben Evan'a giyinmesi için yardım edeceğim. Biz erkeklerin de biraz kendimize bakmamız gerekiyor" dedi yüksek sesle.

Banyo küvetini doldurdum ve bir mum yaktım. Suyun içinde uzanırken, hafif müzik dinleyerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Babamın hayatında başına gelen kötü olaylar karşısında ne kadar umursamaz olduğunu düşünmeden edemiyordum. O düşük tansiyonlu ve vücut basıncı bir ördeğin başını suya daldırıp çıkarmasında hissettiği kadar. Neden biraz babama çekmemiştim?

Belki de bunların hepsi onunla birlikte gitmişti. Hayatı boyunca kalbinin gizli bir yerinde sakladığı tansiyon ve basınç bir anda yüzeye çıkmış, ama o çürümüş gitmişti. Belki de kendi hayatını kendi almıştı.

Kulağıma fısıldaması hâlâ kulaklarımda, "Gözlerin iki elmas. Saçların altından. Dudakların yakut ve tenin bir incinin parlaklığında. Benim çiçeğim."

"Oh, baba," diye iç geçirdim. "Ah, baba sana şimdi ihtiyacım var. Sana her zaman ihtiyacım ol-

ROSE

du. Günahkâr ya da değil, sen benim babamsın," sesli düşündüm ve yeniden gözyaşlarına boğuldum.

Birini yapması gereken bir şeye ikna etmek için harcanan güç sanki tüm içimi kaplamıştı. Saçlarımı ve makyajımı yaptım, giyindim ve tam zamanında aşağı indim. Barry ve Evan, ikisi de sabırla beni bekliyorlardı, çok yakışıklı ve beni heyecanlandırmamak için sinirli görünmemeye dikkat ediyorlardı.

"İkiniz de çok yakışıklı görünüyorsunuz," dedim.

"Sen," dedi Evan ve cümlelerin gerisini Barry getirdi, "Harika görünüyorsun."

"Denden,"

Evan'ın arabaya binmesine yardım etti ve arabaya bindik. Kalbim artık deli gibi atmıyordu. Salyangozun kabuğuna girmesi gibi bir anda kesildi, kalbimin attığını hissetmek için elimi kalbimin üzerine koydum.

İzlemeye gelen seyirciler o kadar çoktu ki, bir an nefes alamadığımı düşündüm. Buradaki şık giyimli ve zengin insanların arasında çok soluk göründüğümü düşündüm. Kim bilir ne profesyonel gösteriler izlemişlerdi, benim dansım onlara çok basit görünecekti, neredeyse salondan kaçmak üzereydim.

Ben arka tarafa Bayan Anderson'ı bulmaya gittiğimde, Barry de Evan'ı bir yere yerleştirmek için gitmişti.

V. C. ANDREWS

"Bunu yapamayacağım," ağızımdan çıkan ilk sözdü.

Bana bir bakış attı, gülümsedi, başını salladı ve kolunu omuzlarıma doladı. Diğerlerinden ayrılarak yürümeye başladı.

"Sence senden yapamayacağın bir şeyi yapmanı ister miyim, Rose?"

"O seyirciler..."

"Onlar buharlaşıp uçacaklar. Göreceksin..." Bana cesaret vermeye çalıştı. "Olabilecek en kötü şey ne sence?"

"Kafamın üzerine düşebilirim," dedim.

Omuz silkti.

"Ayağa kalkıp bir sonraki adımdan devam edersin."

Bu sözler dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"Ben biliyorum her şey çok iyi olacak. Her şey bittiğinde sana bir sürprizim olacak," dedi.

"Nedir?"

"Sana söylersem sürpriz olmaz, değil mi? Git kostümünü giy ve ısınma egzersizlerini yap. Beş numarasın."

Başımı okşadı ve diğerlerini cesaretlendirmeye gitti.

Spot ışıklarının önüne çıktığımda bir şey oldu. Aklımdaki her şey silinmişti, artık aklımı kurcalayan konuyu düşünemiyordum. Sadece alkışlar var-

ROSE

dı kulağımda çınlayan. Yalnız ve sessiz, sahne arkasına geldiğimde Bayan Anderson'ın bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Sınıf arkadaşlarım beni tebrik etmek için etrafımdaydılar bazıları sadece bana dokunmak istiyorlardı. Yabancılar bile beni tebrik etmek ve iltifatlar yağdırmak için etrafımdaydılar. Daha sonra sözleri duyabildim sanki, "Harikaydın. Mükemmeldin. Beni ağlatacak kadar güzeldin." Sözleri duyamıyordum neredeyse, sadece eko halinde hatırlıyorum hepsini.

Barry ve Evan'ın yüzleri gözümün önünden gitmiyor. Sanki parlıyorlardı, sanki tüm okulu aydınlatan onlardı. Barry beni öptü, Evan elime sarıldı. Ben de ona sarıldım.

"Annen burada olmadığı için gerçek bir budala," diye fısıldadı kulağıma.

Dansa başlamak için sahneye yöneldiğimde annemin orada beni izlemek için beklediğini geçirmiştim aklımdan. Beni şaşırtmak ve gönlümü almak için orada olacağını düşündüm. Şovdan sonra gözlerinde mutluluk yaşları boynuma sarılacaktı. "Yarı yoldan geri döndüm, bunu kaçıramayacağımı düşündüm ve hiç de pişman değilim diyecekti."

Bu sadece bir düşünce baloncuğuydu. Ve elbette sönüp gitti. Orada değildi.

Üzerimi değiştirip, Barry ve Evan ile buluşmak için çıkarken, Bayan Anderson yanında bir adamla birlikte belirdi. Uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. İnce, koyu tenli, ince dudakları ve koyu renk gözleri olan biriydi.

V. C. ANDREWS

"Rose, seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi Bayan Anderson. "Benim eski bir arkadaşım."

"O kadar yaşlı değil" dedi adam.

"Benim iyi bir arkadaşım," diye düzeltti. "Ed-mond Senetsky."
"Merhaba," dedim. Önce Barry ve Evan'a sonra da ona baktım.
Bayan Anderson'a gülümsüyor ve ona bakıyordu.
"Düşündüğüm kadar çok etkilenmedim," dedi Bayan Anderson'a
"Ona senin hakkında bir şey söylemedim," diye açıkladı Bay Edmond'a.
Kaşlarını kaldırdı.

"Oh?"
"Onu heyecanlandırmak istemedim," dedi Bayan Anderson.
"Bana çok heyecanlı gibi gelmedi," dedi.
Ona daha meraklı bakmaya başladım. Bu adam kimdi?
"Rose, Edmond bir tiyatro organizatörü, ama daha önemlisi, o Madam Senetsky'nin oğlu. New York'teki en
ünlü dans okullarından Senetsky Sanat Okulu'nun sahibi. Bir müşterisini ziyaret için Atlanta'daydı, bu
gecede kalıp seni izlemesini istedim."
"Oh!" Bu ne demek oluyordu.

"Onun hakkında sana bir şey söylemedim, çünkü bir hayal kırıklığına uğramanı istemiyordum."

ROSE

"Bu senin diplomatik tavrın, Julie," dedi adanı. "Benim hayal kırıklığına uğramayacağımı biliyordun."
"Olmamanı istiyordum."
"Senin gözlerine kendi gözlerime güvendiğim kadar güvenirim, yetenek konusunda," dedi. Kibirli bir ses
tonu vardı. Bana döndü.
"Sanırım - yo hayır, eminim annem seni okuluna almak isteyecektir. Onu kendinden geçireceksin," diye
ekledi gülümseyerek. "Bir aktris gibi dans edeceksin. Senin okulda yaptığın gibi egzersizler yapacaksın."
"Yapacağım?"
Bayan Anderson gülümsedi.
"Annem her yıl okuluna bir öğrenci seçme imkânı verir bana. Bu izni bana vermesi yıllarımı aldı," dedi.
"O okula gidebileceğimi mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordum.
"Tam olarak böyle."
"Ama..."
"Bu konu hakkında daha sonra konuşacağız tatlım. Seni bekleyenler olduğunu biliyorum."
"Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum," dedim Edmond'a
"Zeki ve şanslı isen beni daha fazla göreceksin," dedi.

V. C. ANDREWS

Bu sözleri çok garip ve kendini beğenmiş buldum, ama başka bir şey söylemedim. Ve şu anda hayatımda
en çok sevdiğim iki insanın yanına gittim hızla. Annemi düşünerek, ama ağlamamaya çalışarak.

SONSÖZ

DAHA sonra Madam Se-netsky'nin Sanat Okulu'na gitmem için birden fazla sebep olduğunu
keşfettim. Tüm bunlar okul şovundan bir hafta sonraydı, annem beni aramadan önce, bu çok üzücüydü.
Şovdan sonra bir hayal kırıklığı olmuştu. Hazırlıklarım, çalışmalarım zirveye ulaşmıştı. Biz Bayan Anderson
ile yine her gün sabahdan akşama kadar çalışıyorduk. Ama bu aynı değildi, üzerimde daha büyük bir baskı
vardı. Telefon her çaldığında annemin sesini duymayı hayal ediyordum, ama olmadı, bir daha hiç
duyamayacağımı düşünmeye başladım.
Sonunda oldu.

"Rose, tattım, nasılsın?" diye bağırdı annem telefonun diğer ucundan. "İyiym," dedim.
"Küçük şovundan bahset bana. Düşlediğin kadar başarılı oldu mu?"

V. C. ANDREWS

"Evet. Anne."
"Orada olmayı çok isterdim. Orada olmalıydım," diye ekledi, sesinde bir farklılık vardı, kötü bir şey
olduğunu hissettim.
"Anne? Sen iyi misin?"
Sessizdi.
"Yanlış giden ne?"
"Ah Rose, ben aptal bir liseli kız gibiyim!" Sesi o kadar alçaktı ki sanki fısıldıyormuş gibi.
"Anlayamıyorum?"
"Grover bu sabah beni terk etti. Ve utanç verici, otel faturasını ödememiş."
"Ne? Neden?"

"Sabah erken kalktı, ben de kalktım, ona bakmak için gittiğimde, masanın üzerinde bir not buldum. Tek bir kadınla yaşayabileceğimi düşündüğüm için büyük bir yanlışlık yaptım diyordu. Beni daha fazla üzmemek için en iyisi ayrılmakmış."

"Neden eve gelmedin?"

"Çok utanıyorum. Otel faturasını ödeyebilmek için burada birkaç mücevherimi satmak zorunda kaldım."

"Toparlanıp yanına geleceğim anne. Neredesin?"

"Hayır tatlım, hayır. Kardeşinle birlikte güvenli bir yerdesin. Orada kal. Ben başımın çaresine bakabilirim."

ROSE

"Charlotte'u aradın mı?"

"Daha değil."

"Pekâlâ onu ara. O sana para gönderecektir."

"Yapacağım. Yalnız kalıp hayatım hakkında biraz düşünmek istiyorum. Bir süreliğine bir iş bulmayı ve çalışmayı düşünüyorum. Ben Şehvet Adındaki Araba filmindeki Blanche Du Bois değilim bir daha yabancıların nazik davranışlarına kanmayacağım. Çok iyi olacağım. Daha sonra geri geleceğim ve ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Bana bunları anlattıktan sonra Senetsky okulundan bahsedebildim. Benim için çok sevindi. "Oh, bunu yapmalısın, Rose. Gir o okula." "Henüz bilemiyorum," dedim. "Para gerekiyor."

"Bir çaresini buluruz. Sen çalış," diye yalvardı bana.

"Senin iyi olduğunu bilmeden hiçbir karar veremem."

"Sen iyi olursan ben de iyi olurum," diye söz verdi bana. "Ve eğer bir şey başaracaksan, seni bir gün içinde arayacağım. Söz veriyorum. Sana çok kötü davrandım, sadece kendimi düşündüm, çok aptalca davrandım. Özür dilerim, Rose."

"Anne..."

"O okula gir. Bunu yap," dedi telefonu kapatmadan önce.

Evan onun aramasını nasıl heyecanla beklediği-

V. C. ANDREWS

mi biliyordu. Koridorda durmuş beni izliyordu. Odasına gittik ve ona neler olup bittiğini anlattım. Şüpheli gözlerle dinledi beni.

"Bana doğruyu söylüyor, Evan. Gözlerin neden böyle şüphe dolu?"

"Hatırla, 'Danimarka'da bir şeyler ters gidiyor.'" dedi gizemli bir şekilde.

"Evet,"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi. "Bunu sana daha önce söylemedim, çünkü baban... babamız hakkında kötü düşünmeni istemedim. Annemin bir sarhoşun kullandığı araba tarafından öldürüldüğü gece onunla bir randevuya gidiyordu. Charlotte Teyze gitmesini istemişti. Onu, babanın hayatını bir zindana çevirmesi için zorluyordu. Konuşmalarına kulak misafiri oldum. Annemin böyle bir şey yapmayacağını biliyorum, ama Charlotte Teyze'yi de biliyorum. Annem öldürüldüğü zaman Charlotte Teyze kendini dolandırılmış hissetti."

"Bu olanların, anneme olanlarla ilgisi ne?"

"Belki hiçbir şeydir," dedi. "Bilemiyorum."

Bir an durup düşündü, sonra, "Beni takip et!" dedi.

Çalışma odasına doğru gitti. Masanın yanına gitti ve bir çekmece açtı, bir çek defteri çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Cevap vermedi. Sayfaları çevirdi ve bir sayfada durdu.

ROSE

"Tam tahmin ettiğim gibi" dedi. "Bunu her zaman düşünüyordum, ama annen ve Grover çok mutlu görünüyorlardı, bu benim aklımdaki şüpheyi çürütüyordu. Bu konuda seni de şüphelendirmek istemedim."

"Ne demek istiyorsun, Evan?"

Yanına gittim ve bana çek defterindeki yırtılmış sayfaları gösterdi. Charlotte, Grover Fleming'e düzenli olarak para ödüyordu.

"O güneşli zengin bir soyadı olan, ama bankada hiç parası olmayan bir centilmen," dedi Evan. "Anneme asıldığı zaman Charlotte Teyze, onun gözünü korkutmuştu. Ondandır hiçbir zaman hoşlanmadım."

"Bunları bana söylemeliydin," dedim.

Başını salladı.

"Söylemiş olmayı isterdim."

"Pekâlâ..." Kapıda Charlotte'un sesini duyduk. "Burada ne işimiz var?"

Evan çek defterini kapattı ve masadan uzaklaştı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum Charlotte'a.

"Ne yapmışım?" diyerek girdi çalışma odasına yüzünde yine o masum gülümseme vardı.

"Annemi neden isteklerini frenlemeyen bir kadın haline getirdin ve onu bu uçuruma ittin!"

"Dramatik sözler. Evan ona bunları sen vermedin değil mi?"

V. C. ANDREWS

"Kendisi buldu, Charlotte Teyze," dedi Evan.

"Yaptığına eminim."

"Neden? Grover'a onun kalbini kırması için para verdin? Bizi buraya neden getirdin?"

Öfke gözlerinden taşıyordu neredeyse, nefret dolu bakışlarla bakıyordu bana.

"Baban, kardeşimin hayatını mahvetti. Annene olan da tam olarak bu."

"Sen hasta bir kadınsın," diye çıkıştım.

"Gerçekten mi? Ben hastalıklıyım?" gülümsedi ve yaklaştı. "Ben böyle bir çocuğu babasız dünyaya getirdim mi? Tüm diğer çocuklardan daha fazla ilgiye muhtaç bir çocuğu dünyaya getirdim mi? Günahımı posta ile gönderdiğim bir çekle kapatmaya çalıştım mı? Bir genç kızı tutulmayan sözlerle ve yalanlarla kandırmaya çalıştım mı?"

"Ama onları neden cezalandırdın, Charlotte Teyze?" diye sordu Evan.

"O biliyor. Onlarla ilk tanıştığım gün söylemişim," dedi Charlotte. "Babaların günahları çocukların başları üzerinde dolaşır."

"Onu değil, bu insanları cezalandırdın ama?"

"Sadece sen ve annen için Evan."

"Sen benim annemi hiçbir zaman tanıyamadın. Kendi kardeşini. Bunlar yüzünden senden sonsuza kadar nefret ederdi, şimdi benim ettiğim gibi!"

Zaferin getirdiği zalim gülümseme, dudaklarında küçümsemeye dönüştü.

"Annen her zaman çok zayıftı ve herkese inanabilecek durumda bir kadındı. Bu yüzden o ıstırap çekiyor. Dünyada iki çeşit insan vardır, Evan, güçlüler ve güçsüzler. Ben güçlü olmayı seçtim. Bazen, seçenekler bunu hazırlar," diye ekledi, ona doğru bakarak.

"Seni koruyan benim gibi biri olduğu için minnettar olmalısın."

"Bir tavşanın yılana duyduğu minnettarlık."

Yeniden bir kahkaha attı.

Bana sert bir bakış attı.

"Buradan ayrılıp annene katılmak istersen, her nerdeyse, sana kalman için yalvarmayacağım."

"Annesine katılmak için burayı terk etmiyor. Bir sanat okuluna gidiyor," dedi Evan.

"Her neyse," diye karşılık verdi, Charlotte. "Gro-ver ile bir akşam yemeği randevum var. Hazırlanmam gerekiyor," dedi ve odadan çıktı.

"O haklı," dedim, gözlerim güvensizlik, öfke ve gözyaşları ile doluyken. "Sadece iki çeşit insan vardır."

"Sen güçlü olanlardan olacaksın. Başarılı. İkimiz için de başarılı olacaksın, Rose."

"Bunu nasıl yapabilirim, Evan? Hiç param yok."

"Evet, var," dedi, "Sana bu parayı vereceğim ve o bu konuda hiçbir şey yapamayacak."

Başımı sallamaya başladım.

V. C. ANDREWS

"Sen benim de ümidimsin şimdi," dedi, "Beni bu sandalyeden kaldır bu... hapishaneden kurtar. Başarılı bir dansçı ol. Olabileceğim her yerde senin yanında olacağım ' diyerek bana söz verdi.

Bana doğru uzandı, ben de diz çöktüm ve ona sarıldım. Birbirimize bağlandık, vücudumuzda dolaşan kanla, rüyalarımızla, ümidimizle ve sevgiyle.

Bana o parayı verebilirdi. Charlotte Teyze'nin bilmediği para fonları vardı. İnternette oynadığı bazı sitelerde biriktirdiği parası vardı. Bir sonraki gün. Bayan Anderson, Edmond'a annesinin okuluna gidebileceğini haber verdi.

Bir hafta sonra, annem, Atlanta'da iyi bir işe girdiğini haber verdi bana. Bölgesel bir televizyon şirketi için çalışacaktı. Charlotte'un ne yaptığını öğrendiğinde artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Okul mezuniyetime geldi ve biz, o, Barry, Evan ve ben, kutlamaya gittik. Atlanta'ya geri dönmeden önce birlikte biraz zamanımız vardı. Bir kafeteryanın bahçesinde oturup birer kahve içtik.

"Charlotte'un yaptıklarının sorumlusu olarak kendimden başka hiç kimseyi göremiyorum," dedi. "Masallara inanmaya ittim kendimi."

"Sen çaresiz durumdaydın anne ve Charlotte bundan faydalandı."

"Şu anda çalıştığım büroda bir yazı var. Şöyle diyor, EĞER BİR KOYUN GİBİ DAVRAMRSAN, DİĞERLERİ KUTLAR GİBİ DAVRANIRLAR. Baban da bunu her zaman söyledi. Mesele şu," diye devam etti, zayıf bir kahkaha ile. "Biz kadınlar bazen koyun gibi davranmaya ihtiyaç duyarız. İyi bir kurdun bizi bir anda silip süpürmesine ihtiyaç duyarız."

"Hiçbir zaman anne. Biz hiçbir zaman buna ihtiyaç duymayız."

Omuz silkti.

"Ben hiçbir zaman güçlü olmadım. Ama sen farklısın, Rose. Senin için endişelenmiyorum. Seninle gurur duyuyorum."

"Ben senin için endişeleniyorum, anne."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, "iyi olacağım, oralarda bir yerde bana göre bir prens var. Elinde cam ayakkabı ile gelecek ve beni bir prensese dönüştürecek."

Hangisi daha iyi? Fantezileri, düşleri olmayanlar mı, yoksa hayal dünyasında yaşayıp, yüzlerinde umutlu bir gülümseme ile dolaşıp süslü bir sözle karşılaştığı zaman hemen nazik bir sese dönüşenler mi?

Hoşça kal dedik, birbirimize sarıldık ve o çalışırken ya da ben New York'ta dans ederken her zaman birlikteymiş gibi davranacağımıza söz verdik. Gittiği zaman onun kız çocuk olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Olgun olan bendim. Bu düşünce kalbimi ona karşı bir korku ile doldurdu.

Gerçekten, Evan'a hoşça kal demek çok zordu. O ve Barry, annemden sonra endişeleneceğim iki insandı. Barry, New York'taki NYU'ya geldiğinde

V. C. ANDREWS

onu görebileceğimi biliyordum, ama Evan'ı bir daha ne zaman görebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seyahat etmek onun için hiç kolay değildi.

Gökyüzünde bembeyaz bulutlar dolaşıyordu, çok güzel bir öğleden sonraydı birbirimize hoşça kal dediğimiz gün. Onun ağacının altında vedalaştık.

"Burada iyi olacak mısın, Evan, onunla burada yaşarken?"

"Bu önemli değil. Şimdiye kadar olmadı. O kendi hayatını yaşıyor ben de kendiminkini. Birbirimiz için yapabileceğimiz çok az şey var."

"Senin burada kalıp yeniden bilgisayar odasına kapanıp bir daha dışarı çıkmaman fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Oh, daha fazla dışarı çıkacağım. Bu konuda endişelenme. Senin de bir süre bilgisayarla ilgilenmeni umut ediyorum, böylece sen oradayken e-maileşebiliriz. Telefonla da konuşabiliriz ve bekle mutlaka New York'a geleceğim. Benim için endişelenme, Rose. Senin buraya gelmen hayatımdaki en güzel şeydi. Charlotte Teyze bunu anlayamıyor. O bir intikam aldığını zannediyor, ama aslında bana çok büyük bir ödül verdi."

"Bana da."

"O güçlü değil. O kibrinin ve gururunun esiri. Bir sabah kalkıp aynada kendisine baktığında sadece soluk yüzlü, yaşlı bir kadın görecektir. Günlerini özel bir cehennemde geçirecek, inan bana."

"Yaşlılarına göre çok akıllısın, Evan. Senin gibi olmayı çok isterdim."

"Çalışmak ve derin derin düşünmek için çok zamanım oldu. Bu beni yaşımın iki kat üstüne çıkardı. Bunun için mutlu değilim. Ben de normal bir çocuk olmayı isterdim."

"Yeniden buraya geri dönmeyi, küçük bir çocuk olarak, annemin eline sarılmayı isterdim," dedi ve devam etti. "Bana masallar anlatırken ve bulutları şekillere benzetme oyununu oynarken. Olayları analiz etmeden, düşünmeden. Sen bana bunların bazılarını geri verdin, Rose."

"Senin bana kazandırdıkların, benim senin için yaptıklarımın iki katı."

"Bu senin yarı kardeşimin demek," diye şaka yaptı.

"Sen benim tam kardeşimsin. Her zaman öyle olacaksın," dedim. Onu öptüm. "Beni yolcu etmek için ön tarafa gelecek misin? Annem beni almak için her an gelebilir."

Başını salladı.

"Hayır, sadece yürü, Rose. Bir süre burada kalacağım. Kuşlara, ağaçlara ve bulutlara söylemem gereken şeyler var. Güneşi yüzümde hissetmek istiyorum."

Gülümsedim, elini bir süre daha tuttum ve sonra yürüyüp gittim.

Bir kez dönüp arkama baktım.

Başını yukarı kaldırmış ağaçlara bakıyordu. Annesi yanındaymış gibi başını dayamıştı. Sanırım yeniden bir peri masalına dalıp gidiyordu.

Annesinin sesini duyabiliyordum.

"Günlerden bir gün..."